

၅၅၆
 စင်စင်သည့်

နာဇာရက်

ပစ္ဆိမာရ်သင်္ချိုင်း

BURMESE
 CLASSIC
 .COM

ဒို့ဘဝန်အရေးဆုံးပါး

- ၇ ပြည်ထောင်စု ပဋိပက္ခများ ဒို့ဘဝန်
- ၈ တိုင်းရင်းသားတော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့များ ပဋိပက္ခများ ဒို့ဘဝန်
- ၉ အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့ဘဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၇ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အသုံးပြုမိန့်ပျားအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ၈ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချော့ငုံယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ၉ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခေ့ငုံယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ၇ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား

ဒိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ၇ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၇ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၇ နိုင်ငံပာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၇ ပြင်ပလောကသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ၇ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၇ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၇ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၇ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုနှင့်အညီ နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ၇ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး။
- ၇ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၇ ဖွံ့ဖြိုးစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၇ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး။

ဒိုင်စီမာန်

ပစ္စန္ဓာရင်ရွှေသရိုင်း

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း
မာပွင့်ပြေချက်အပုတ်
၅၀၀၀၅၀၁၀၉
ဖျက်နှာခုံတွင်ပြေချက်အပုတ်
၅၀၀၀၅၀၁၀၉
ထုတ်မေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ပြ-၀၉၃၂) (ခိုအောင်စာအုပ်တိုက်)
အပုတ် (၂) ခွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်နယ်။
အတွင်းနှင့်ဖျက်နှာခုံပုံနှိပ်
ဦးကျော်ရင် (ပြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေပြင်ဆွမ်းပုံနှိပ်တိုက်)
အပုတ် (၂၂၅) အခန်း(၂) (၁၁)ရပ်ကွက်၊
(၃) လမ်း၊ ပန်းဆည်တန်းညွန့်နယ်။

ဖျက်နှာခုံပန်းချီ
သိန်းဇော်ကြည်
ကျွန်ုပ်တို့အား
ခန့်ခွင့်ဆင့်
ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
အုပ်စု - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
မြန်မာ့
ရိုးရိုးစာပေ

ပစ္စန္ဒရင်နိဒါန်း

“ အား သွား သွား မလာကြနဲ့ မင်းတို့ မင်းတို့ ဘယ်သူ
တွေလဲ ”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်၍ ဝန်းခနဲခုန်ထလိုက်သော သိန်းတန်
ကြောင့် နံဘေးမှ ဇနီးသည်ပါ လန့်နိုးလာသည်။

“ တော် ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေတာလဲ ကလေးမဟုတ် သူငယ်
မဟုတ်နဲ့ အိပ်ရာက ယောင်အော်နေတာလဲ ”

ဇနီးဖြစ်သူကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်သေး။ ဖုတ်လိုက်
ဖုတ်လိုက်နှင့် အသက်ရှူရင်း တူရူသို့ မျက်လုံးကြောင်များနှင့် စိုက်ငေး
နေလေသည်။ ဇောရွေးများကလည်း ရေချိုးထားသည့်နှယ် ရှုံ့နှစ်လျက်။
မတတ်လက်လွတ် ရူးသွပ်နေသူတစ်ဦးပမာပင်။

“ တစ်ညလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ညလည်းမဟုတ် ဘုရားတို့

ဗျူးစာပေ

လုပ်ပါဆိုလည်း ပြောမရဘူး။ ဦးသုံးကြိမ်လေးမှ မချဘဲ အိပ်နေမှတော့ ဒီလိုပဲ ဆိုးသထက်ဆိုးတဲ့ အိပ်မက်တွေမက်ပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေမှပဲ တော် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်နေပြီ သိရဲ့လား "

" မင်း မင်း မသိပါဘူး မိသေးရာ "

" အေးဝါတော် ကျွန်က ဘာမှမသိပါဘူး တော်ပဲသိပါတယ်၊ တော်ပြီ တော်ပြီ ပြောရတာမောတာ၊ အိပ်ရေးလည်း ပျက်တယ်၊ မနက်ကျ ဈေးအမိထရဦးမယ် တော်နဲ့စကားပြောမနေနိုင်ဘူး "

မိသေးက တချစ်တောက်တောက်ပြောဆိုပြီး ပြန်လှဲအိပ်သည်။ သိန်းတန်တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းနှင့် ငှက်တုတ်ပေကျန်ခဲ့၏။

ခြင်ထောင်ဇာသားကို ဖောက်၍ ဝါးထရံထီ စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း ဇာပေါက်များကိုလည်း မမြင်။ ဝါးထရံကွက်ကိုလည်း မမြင်။ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ရောက်နေသည့် လရောင်ထဲတွင် သူ့ထံ တိုးဝင်လာသည့်အရိပ်သဏ္ဍာန်များကိုသာ မြင်နေရသည်။

မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ မကွဲပြားသော အမျိုးအဖွဲ့လို သဏ္ဍာန်များ၊ နိရဲ့တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများကို အထင်းသားမြင်နေရ၏။ လက်ပေါင်းများစွာက သူ့ထံသို့ ဆန့်တန်း၍ တစ်စုံတစ်ခု တောင်းနေကြသလို။

ရှောင်တိမ်းရန်၊ ပြေးလွှားရန် သူ့သတိမရခင်မှာပင် ထို

လက်များ က သူ့ထံသို့ လွင့်ခနဲ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သတိလက်လွတ်နှင့် ထပ်မအော်မိရန် သူ့ပါးစပ်သူ လက်ပါးနှင့်မိအုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ပြန်စဉ်းစားရုံနှင့်ပင် သွေးပျက်ဖွယ်ကောင်းသော ထိုအိပ်မက်မျိုးက ညစဉ်လိုလို ရောက်လာတတ်၏။

ခေါင်းကို ဘယ်ညာဲရမ်းခါ၍ အသက်ဝဝရှုရှိုက်ရင်း ခေါင်းအုံးထက်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်မိသည်။ သူ့မိန်းမ မိသေးကမူ အပူအပင်ကင်းစွာ ပြန်လည်အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်၏။ သူ့မှာသာ

အရင်ညများကဆိုလျှင် မိသေးသည်းည၊ လေတိုင်း သူက စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် မြေသိပ်ချောမော့နေကျ။

" ဟား ဟား နောက်ကျရင် မင်းအဲ့ဒီလို မနက်စောစောထ၊ ဈေးပြေးဝယ် တစ်မယ်ပြီးတစ်မယ် ချက်ပြုတ်ပြီး တစ်နေ့ကုန်လည်ရောင်းနေစရာမလိုတော့ပါဘူး မိန်းမရာ၊ ချက်တာပြုတ်တာမှ ပါသနာပါတယ်ဆိုလည်း ငါမင်းကို ဆိုင်နဲ့ကစားခဲ့ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့ ဟား ဟား ဟား "

" လာလာချည်သေး တော်က ဘယ်ကငွေခွဲလုပ်ပေးမှာလဲ "

" အထင်မသေးရဘူး မိန်းမရဲ့ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေကို အထင်မသေးရဘူး၊ ငါ တောထဲက ပြန်လာတာ လက်ပလာခွဲပုတ်လို့လား "

သည်လိုပြောပြီးတိုင်း ဘုရားစင်ပေါ်တွင် ပလ္လင်အဖြစ်တင်ထား သည့် သေတ္တာငယ်လေးဆီ သူဝေကြည့်တတ်သည်။ ရိုးရှာသော ဇနီး သည်ကမူ သဘောပေါက်မည်ပဟုတ်။

ခုညတော့ ထိုစကားများကို ပြောနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ထိုသေတ္တာ ဆီ ဝေမကြည့်ရဲတော့။ ထိုအကြောင်းများကို မစဉ်းစားရဲတော့ပေ။

“ရွှေ ရွှေတွေ ငါ့မှာရှိရဲ့သားနဲ့၊ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါယူလာ တာ ငါ့ပစ္စည်းပဲ ငါပိုင်တယ်။ ငါသုံးချင်တာသုံးမယ်။ ဒီ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ အိပ်မက်တွေကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲရလာတဲ့ စည်းစိမ်ကို ငါလက်လွှတ် လိုက်ရမှာလား။ တစ်သက်လုံး ရွှေမရှိ၊ ငွေမရှိလို့ အနိမ်ခံအပြောခံဘဝ နဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေလာရတာကို စိတ်ညစ်လှပြီ။ ငါ့မိန်းမလည်း မပင် ပန်းတော့အောင် ငါ့ကိုလည်း အထင်တသေးနဲ့ မဆက်ဆံအောင် နောက်ပြီး ငါ့မှာအရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားသမီးတွေ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ ငါ့မှာ ရွှေတွေရှိတာပဲ ချမ်းသာရမယ်။ ငါ့ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ်”

ထိုဆန္ဒကိုများ အိပ်မက်အဖြစ် ခံစားချင်ခဲ့သော်လည်း ထိုည က သူ့ပြန်အိပ်ရဲတော့ပေ။ ပူအိုက်လွန်းသဖြင့် ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်း ပေါက်ကိုပင် မလုံမလဲနှင့် ထပ်တိပ်မိရသည်။

ခြံဝင်းက ကျဉ်းပြောင်းလွန်းသည့်အတွက် တစ်ဖက်အိပ်၏။ မီးထရံက ပြတင်းတံခါးတစ်လျားစာထက် ပိုပဝေးပေ။ ဖွင့်ရိပ်တံရသည်

ပင် မလွတ်ချင်း။

စည်းရုံးဆိုလျှင် ဝေလာဝေး။ သည်ရပ်ကွက်လေးထဲ၌ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နေနိုင်သူက လက်ချိုးရေရှည်ရသည်။ လှေကားမှဆင်းလျှင် လမ်းပေါ်ရောက်လေပြီ။

အိပ်ချင်းက တိုးလျှီပေါက်ဟု မပြောသာရုံ။ ခနော်နီခနော်နဲ့ ထရံချပ်များနှင့် ကာရံထားကြရ၏။

လေးတွဲသော သက်ပြင်းနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက် သည်။

အိပ်ထဲမှ တစ်ခုတည်းသော အလင်းရောင်ပါ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့သည်။ မှောင်မိုက်ခြင်းနှင့် တစ်ပါတည်း အိပ်ထဲသို့ရောက်ရှိလာ သည်က အကြောက်တရားတို့ပင်။ ချောက်ချားသောစိတ်ကြောင့် မိသေး ၏ အသက်ရှူသံကိုပင် သွေးပျက်ဖွယ်ရာ ထင်နေမိသည်။

ပြတင်းကို ပြန်ဖွင့်၍ လရောင်နှင့်နေလျှင် စိတ်ပြေလေမည် လား။ အိပ်ရာထဲမှတစ်ဖန် ပြန်ထ၍ ပြတင်းပေါက်အနား သွားရမည် ကို မရဲသလိုရှိသည်။

သူ့စိတ်အထင်လား။

အိမ်နံရံထဲများကို ကုတ်ခြစ်နေသံကြားရသည်။ ပထမအသံ က သူ့နှင့်ဝေးနေသေး၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ကုတ်ခြစ်သံများ

များပြားလာသည်။ သမီးတို့အခန်းဘက်မှလည်း ကြားရသည်။
 အိမ်ရှေ့ ခန်းဘက်မှလည်း ကြားရသည်။ ပြီး သူ့ရှိရာ
 အနောက်ခြမ်းအထိ ယုံ့နဲ့ ရောက်ရှိလာ၏။
 အိမ်မက်တွင်းမှ မကောင်းဆိုးဝါးတို့ သူ့အိမ်ကို ပတ်လည်ပိုင်း
 ထားကြပြီလား။ ကုတ်ခြစ်သံများက စိပ်လာ၏။ အိမ်အောက်သို့ဝင်၍
 ကြမ်းခင်းဝါးခြမ်းများကိုပါ ကုတ်ဖဲ့ဖောက်ထွင်းလာကြသည်။ တစ်စ
 သူ့လှဲလျောင်းရာ အိမ်ရာလောက်အထိ ရောက်ရှိလာသည်လို့။
 တီးတိုးသံများစွာကိုလည်း သူ့ကြားနေရသည်။
 ကုတ်ခြစ်ထွင်းဖောက်သံများ တီးတိုးပြောဆိုသံများ။
 ခေါင်းအုံးနှင့် အိမ်ရာခင်းကြား လွတ်နေသော သူ့လည်ကုပ်
 သားများဆီမှ အေးခနဲခံစားလိုက်ရ၏။ အသက်ရှူရပ်သွားပြီဟု ထင်
 လိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက်ခုန်ထ၍ သူ အော်ဟစ်လိုက်မိသလား။
 “ ဘာ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ကိုသိန်းတန် ဟင် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ”
 သူ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနှင့် ရှိနေခဲ့သလဲ။ အိမ်ရာပေါ်
 ငုတ်တုတ်ပေနေသည်လား။ ခြင်ထောင်အောက်မှ တိုးထွက်ခဲ့မိသလား။
 သူ ရပ်နေလျက်သားလား။
 “ အို တစ်အိမ်လုံးလည်း ပျောင်းလို့ပါလား။ တော်ဘာလို့
 ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ထားတာလဲ အိုက်ပါတယ်ဆိုကာမှ တော် ”

“ ဟင် ”
 သူ့ဘေးမှ မိသေး ရုတ်တရက်ထသွားသည်ကို သိလိုက်သည်။
 ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာ၏။
 “ ဟာ မဖွင့်နဲ့၊ ပြတင်းပေါက်ကို မဖွင့်နဲ့ ပြန်ပိတ် ပိတ်ထား။
 သူတို့ရောက်နေပြီ သူတို့ရောက်နေပြီ ဖွင့်ပေးနဲ့ ”
 “ အဖေ အဖေ ဘာဖြစ်လဲ ဘယ်သူတွေ့ရောက်နေတာလဲ၊
 အပြင်မှာ ဘယ်သူတွေ့လဲ ”
 “ အဖေ အဖေ ဟို ဟို ငပုတွေလား သမီးတို့ကြောက်တယ်”
 ထရံတစ်ချပ်သာခြားသည့် ကပ်လျက်အခန်းမှ သမီးနှစ်
 ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။ မိသေးမှာ ပြတင်းပေါက်
 ကို ဖွင့်ရမည်လို့ ပိတ်ရမည်လို့နှင့် ခပ်ဟဟအနေအထားတွင် တန့်နေ
 ၏။
 “ နင်တို့အဖေ ရူးနေပြီဟေ့ အပြင်မှာ ဘာကောင်မှမရှိဘူး”
 မိသေးက ပြောပြောဆိုဆို ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။
 “ ဝုန်း ”
 “ ဖြောင်း ”
 ပြတင်းပေါက်များက မိသေးလက်မှ ရုတ်တရက်လွတ်ထွက်
 လွှားပြီး နံရံတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ အရှိန်နှင့် ပြေးရိုက်ကုန်၏။

“ ဟာ မ ဗွင့်နဲ့လို့ ပြော ပြောနေတယ်လေ ”
“ လေတိုက်တာ လေတိုက်တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ”

မိသေးအသံက စိတ်မရည်တော့သည့်လေသံ၊ ပွင့်ထွက်သွားသည့် ပြတင်းပေါက်အား ပြန်မပိတ်ဘဲ ထားခဲ့သည်။ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဝင်လာသည့် သမီးပျားကို မိသေးက ချောမော့နှစ်သိမ့်နေသည်။ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်။

“ ဟင်း ဟင်း ဟင်း သူတို့ဝင်လာကုန်တော့မယ် သူ သူတို့ ”

“ တော် ဘယ်နယ်ဖြစ်နေတာလဲ ကျုပ်ကို အမှန်တိုင်းပြောစမ်း တော်ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ ဘာ မဟုတ်တာလုပ်ထားသလဲ၊ တော် အရင်ညတွေက ပြော ပြောနေတဲ့ တောထဲက ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာဘာလဲ ဘယ်မှာလဲ အဲ့ဒီပစ္စည်းတွေ ဟင် ပြောစမ်းပါ ကိုသိန်းတန်ရဲ့ ပြူးကြောင်ပြီးကြည့်ပနေနဲ့ ကျုပ်ကို အမှန်တိုင်း ပြောပြစမ်း တော်ပုံစံက ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး ”

“ ငါ ငါ ရွှေ ရွှေ ”

စကားတွေက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် တစ်ခွန်းပြည့်အောင် ပြောလို့ပရ။ အခန်းဖွဲ့ထားသည့်ထရုံချပ် တိုနဲ့နံ့ပေါ်မှကျော်၍ မြင်နေရသည့် ဘုရားစင်ပေါ်သို့သာ လက်ညှိုးညွှန်ပြနိုင်တော့သည်။

“ ရွှေ... ဘာရွှေလဲ ”

ဗျူးစာပေ

“ သေတ္တာ... သေတ္တာ ”

သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကိုနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ မိသေးက တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးသွားပြီး ဘုရားစင်ပေါ်တွင် ချက်ချင်း မီးခွက်ထွန်း၍ရှာသည်။

သေတ္တာမှာ သူ့ဝက်၍ပူလာခြင်းဖြစ် ပြီး ဆင်းတုတော်အောက်၌ ပလ္လင်အဖြစ် ပိတ်စတစ်ခုနှင့် အုပ်ခင်း၍ တင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

“ ဘာသေတ္တာလဲ ဘယ်မှာလဲ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ဘာတွေ ပြောနေမှန်းမသိဘူး ”

“ ဟို ဟို ပလ္လင် ပလ္လင်ကို လှန်ကြည့်လိုက် ”

“ အို ”

စိး စိး စိး

“ မိသေး ဒီအဘိုးကြီးက ဘယ်သူလဲ ”

ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ် ဝင်ဝင်ချင်း အိမ်ဦးခန်း ဘုရားစင်အောက်တွင် အခန့်သားထိုင်နေသော လူစိမ်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘဝင်ပကျစွာ မေးမိသည်။

“ ကျုပ်လည်း မသိဘူးတော်၊ ရှင်နာမည်ကို မေးပြီးဝင်လာလျှင် ကျုပ်လည်း ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ လူသူတော်ကြီးဆိုတော့ ဘာလုပ်

ဗျူးစာပေ

ရမှန်းမသိတာနဲ့ ခဏစောင့်ဖို့ ပြောထားတာ တော်နဲ့မသိဘူးလား။”

“ အာ ရှစ်ရှစ်ယုက်ယုက် ဒီမိန်းမနယ် ယုံလွယ်လိုက်တာ၊ အဲဒီအဝတ်အစားနဲ့ နယ်တကာလှည့်ပြီး လိပ်ညာစားနေတဲ့ အဘိုးကြီးတွေမှ အများကြီး မင်း ဒီလောက်တောင် ဗဟုသုတနည်းရသလား။”

သိန်းတန်လည်း ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်း ပေး၍ တက်လာခဲ့သည်။ ပြီး ထိုအဘိုးကြီးခရုတွင်ရပ်၍ သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ သား... မောင်သိန်းတန် ထိုင်ဦး ”

အမိန့်ဩဇာသံမဟုတ်သော်လည်း နာခံဖွယ်ချိုအေးသော အသံဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းလာသမျှ ခြေပျောက်သွားရသည့်နယ်ပင် သိန်းတန် ခံစားလိုက်ရ၏။

တစ်နေ့ကုန် ပန်းတိမ်ဖိုများ၊ ရွှေဆိုင်များ၊ ပွဲစားများရှိရာ နေရာအနံ့ခြေတိုအောင်ပတ်ခဲ့ရသဖြင့် လူရောစိတ်ပါ ခွမ်းနယ်နေရပြီဖြစ်၏။

သို့သော် သူမနှစ်မြို့သည့် သူ့စိမ်းအဘိုးအို၏ နှုတ်မှထွက်လာသော ပထမဆုံးစကားနှင့်ပင် ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာရသည်။

“ အဘာနာမည် ဦးစံသိန်းတဲ့၊ ရင်းနှီးသူတွေကတော့ အဘခံ။”

ဘခံသိန်းစသဖြင့် နှုတ်တည့်သလို ခေါ်ကြတယ်ကွယ်။”

အဘိုးကြီးပြောသလို ထိုင်ချလိုက်သော်လည်း ‘ဟုတ်ကဲ့’ တစ်ခွန်းပင် မတုံ့ပြန်မိသေး။ သင်္ကာမကင်းစိတ်က ရှိနေသေးသည်။

“ အခု အဘလာရတဲ့အကြောင်းရင်းက သားအပေါ် သားရဲ့ ပိသားစုအပေါ် ကျရောက်လာနိုင်တဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေကို မေတ္တာအရင်းခံနဲ့ ဖယ်ရှားပေးချင်လို့ပဲ။”

သူ မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်မိသည်။

“ ကြိုမြင်လို့ သတိပေးချင်တာဆိုပါတော့၊ တစ်ခါတလေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ အိမ်မက်တွေဟာ အိမ်မက်ဆိုးမဟုတ်ဘဲ သတိပေးချက်တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ် ကဲ ဒါတွေထားပါတော့။”

သူ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခုခုများ သိထားသည်လား။ ၎င်းကမ်းလွှတ်လိုက်သည့် လူလား။ စိတ်မလုံသူတို့ထုံးစံအတိုင်း သူ့အကြည့်က ဘုရားစင်ထက်သို့ မသိမသာ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် အဘလာတာ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်ပါပဲ။”

သည်တစ်ချို့တွင်တော့ သူထိတ်ခနဲပင်ဖြစ်သွားရ၏။ အပေါ်သို့ လှန်ထားမိသည့် မျက်လုံးကို ချက်ချင်းရုတ်သိမ်းလိုက်မိသည်။

“ အင်း အိမ်မှာလည်း အနှောင့်အယှက်တွေများနေပုံရတယ်။ ဟုတ်သလား။ ဒီမှာသား မတော်လောဘဆိုတာ လူကိုဒုက္ခပေးစို့ သက်သက်ပဲကွယ့် ချမ်းသာရင်လည်း ငွေပူ ရွှေပူတွေပဲ သုံးရခွဲရမယ်။ လောဘကို ကိုယ်ကမသတ်နိုင်ရင် လောဘကကိုယ့်ကို ပြန်သတ်သွား လိမ့်မယ်။

အဘက သားထင်သလို လူလိပ်လူညာ ဘိုးတော်အတုအ ယောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘိုးတော်အစစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်မီပါ သေးတယ် ငါ့သား။ မင်းစိတ်ကို ပြင်ပါ ပြောင်းပါ။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ ပါ။ လူ့လောက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မအပ်စပ်တော့တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာအပေါ် တပ်မက်နေမှုကို သတ်ခွဲထိန်းပါ ငါ့သားမှာ ချမ်းသာဖို့ကံပါရင် ဘယ်သူ ပုတားလို့ဆီးလို့ နှောင့်ယှက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ အေး ငါ့သားမှာ ကံမပါ ရင်လည်း ဘယ်လိုပင် ကြိုးစားစေကာမူ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ တော့ကွယ်။ ရိုးသားခြင်း ရောင့်ရဲခြင်းသည်သာ ချမ်းသာသုခအစစ်လို့ ခံယူပြီး ကိုယ့်အမှားကိုယ် ပြုပြင်လိုက်ပါလို့ အဘတိုက်တွန်းချင်တယ်”

စကားတစ်ဖြတ်ဖြတ်တိုင်းတွင် သူ့ပျက်မှောင်က ပို၍ပို၍ ကျွံ့ လာရသည်လို ဒုလုံးခုန်နှုန်းကလည်း ပို၍မြန်ဆန်လာခဲ့သည်။ စကား ရှည်ရှည်ပြောနေသူက မမောဘဲနှုတ်ပိတ်နားထောင်နေသည့် သူက ပို၍ ဟောနေ၏။

“ ငါ့သားကို အဘစောင့်နေတာ ဆက်ပြီးတော့လည်း စောင့် နေပါဦးမယ် ကဲအဘသွားမယ် ”

မဖိတ်ခေါ်ဘဲရောက်ရှိလာသော ထိုရွှေသင်္ချိုင်းသည် မနင်လွှတ် ခင် မြန်သွားခဲ့လေပြီ။ အခိုက်အတန့်မျှ သူ့ကြောင်၍ ကျန်ခဲ့ရသေး၏။

“ ဟင် ထွက်သွားပြီလား မိသေး၊ မင်းသား အငယ်ကောင် ကို လိုက် လိုက်ကြည့်ခိုင်းလိုက်စမ်း၊ ဒီအဘိုးကြီးဘယ်ဘက်ထွက်သွား သလဲဆိုတာ ”

“ ဘာတွေပြောသွားတာလဲ ”

“ ငါပြောတာ အရင်လုပ်စမ်းပါ ”

“ ဟဲ့ အကြီးမ နင့်ဖောင်သန်းစိန် ဘယ်မှာလဲ ”

“ ဗျာ အဖေ ”

“ အေး နင့်အဖေကပြောတယ်မဟုတ်လား သွား မြန်မြန် လိုက်ကြည့်စမ်း ”

“ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ”

မိသေးစကားဆုံးသည်နှင့် သန်းစိန်ကလေးလည်း အိမ်ပေါ်မှ ထင်းပြေး၍ သုတ်ခြေတင်တော့သည်။

“ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း မိသေး ”

“ အကြီးမ နင့်အဖေအတွက် ရေခပ်ခဲစမ်း မြန်မြန် ”

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ရှင်းပြပါဦး ဘာတွေပြောသွားတယ်ဆိုတာ တော်ကရော ဘာတွေ မရိုးမသားလုပ်ထားသလဲ "

သမီးအကြီးမ ယူလာပေးသည့်ရေခွက်ကို တချိန်ထိုး မော့ချ လိုက်သည့်တိုင် အမောကမပြေ။ တစ်နေကုန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်များ ကြောင့် မောပန်းနေခြင်းမဟုတ်ကြောင်းတော့ သူ့ကိုသူ သိနေ၏။

" ဟား မောရတဲ့အထဲ မိန်းမရာ ဘာတွေလာမေးနေတာ တုန်း ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ လူလိပ်မဟုတ်ရင် စိတ်မနဲ့တဲ့အဘိုး ကြီးပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ငါလည်းမင်းလိုပဲ လူသူတော်ကြီးဆိုပြီး ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း မဆက်ဆံချင်တာနဲ့ သူပြောသမျှ ထိုင်နားထောင်နေလိုက်တာ ပြောချင်ရာပြောပြီးသွား ပြီးတာပဲဆိုပြီး ခုအေးအေးဆေးဆေးထွက်သွား ပြီမဟုတ်လား။ ကဲ ငါလည်း တစ်ပြိုင်လုံးပတ်လာရတာ ပင်ပန်းလှပြီ နားဦးမယ် ညနေစာ ဘာချက်ထားသလဲ မင်းတို့ကော စားပြီးကြပြီ လား "

" တော့ မစောင့်နိုင်တာနဲ့ စားနှင့်လိုက်ကြတော့ ဟင်းက တော့ ရောင်းတဲ့အထဲက ကျွန်ုပ်သဖွဲ့ပဲ တော် စားတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် ပြင်လိုက်မယ် "

မိသေးပုံစံက သူ့စကားကို အယုံကြီးမဟုတ်။ မပြော မပေး ဘူးဆိုသည့် အမူအရာနှင့် သူ့ဘေးမှ ထထွက်သွားသည်။

" အဖေ ဟိုလေ အဖေတကယ်ပဲ ဘာမှ ဘာမှအပြစ်မလုပ် ထားပါဘူးနော် "

အလတ်မကပါ မယုံသင်္ကာခဲ့မေးလာလေပြီ။ အပြစ်ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ကြားတိုင်းသူ့အမူအရာက သိသိသာသာပျက်ယွင်း နေရ၏။

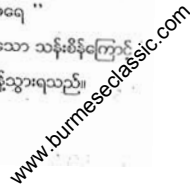
" လာပြန်ပြီတစ်ယောက် ငါက ဘာမဟုတ်တာလုပ်ရမှာလဲ။ ဟိုသတ္တဝါတွေ အတင်းအကျပ်ခွဲလို့ တောထဲလိုက်သွားရတာ နင်တို့ အသိပဲ ဘယ်မှာသွားပြီ မဟုတ်တာ လုပ်ရမှာလဲ "

" ဟို အဖေပြောတဲ့ တောထဲက ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကသမီး တို့ထဝကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကရော အဖေတာကို ပြောတာ လဲ "

" ကဲ ငါ့လာပြီး စစ်လားဆေးလား လုပ်မနေကြနဲ့ စိတ်ရှုပ်ရ တဲ့အထဲ သွားစမ်း ငါဘာမှမဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းမှ ပတရားယူတာမရှိဘူး စားပြတ်ကိုလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး ခိုးလာတာ လည်း "

" အဖေ... အဖေ... အဖေ အဖေရေ "

အိမ်ထဲသို့ ကုမူးကရူး ထိုးပြေးဝင်လာသော သန်းစိန်ကြောင့် ပုပြောလက်စ စကားပင် တုံးတိတ်နှင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။

“ ဘာလဲ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ”

“ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟို... ဟို အဘိုးကြီး အဘိုးကြီး ”

မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာသောသားဖြစ်သူကို ဆီးပွေ့လိုက်ရင်း သိန်းတန်အလောဆုံးဆယ် မေးမိသည်။

“ အဘိုးကြီး ဘာဖြစ်သလဲ သားကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ ”

“ သား သားကိုဘာမှမလုပ်ဘူး ဟင်း ဟင်း၊ သားလိုက်

လိုက်ကြည့်တာကိုတောင် သူမသိဘူး ဟင်း ဟင်း ”

“ အဲဒါဆို မင်းကဘာဖြစ်လို့ အော်ပြီး ပြေးလာတာလဲ ”

“ ဟို ဟို အဲဒီအဘိုးကြီး လမ်းထိပ်မှာ ပျောက်သွားလို့ ”

“ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ မင်းလိုက်လို့မပိတော့ ”

“ ဟာ မဟုတ်ဘူး အဖေရေ သား သူ့နောက်က ကပ်ပြီး လိုက်သွားတာ ဒီကနေ တစ်အိမ်ကျော်လောက်ကတည်းက သူ့ကို မိတယ် ”

“ အဲဒါဆို ဘာလို့ပျောက်သွားတယ် ပြောသလဲ ”

“ ဟင်း ဟင်း သားပြောတဲ့ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ ဟိုလေထဲမှာ အာ သားမပြောတတ်ဘူးဗျား၊ သွားနေရင်းနဲ့ ပျောက်သွားတာ ဟိုဟာ လမ်းကိုဖြည်းဖြည်းလေးလျှောက်သွားတာ ပြီးတော့ သားပျက်မိရေ့မှာတင် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတာ ”

“ ဘာ ”

“ ဟဲ့ မဖြစ်နိုင်တာ နင့်ဟာက ”

“ ဟာ ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ သား တကယ်ပြောတယ်၊ မှောင်လည်း မမှောင်သေးဘူး၊ ဟို ကွယ်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သားနဲ့ အဲဒဲလောက်လောက်ပဲ ဝေးတာ ”

သန်းစိန်ညွှန်ပြသည်က လူကြီးခြေလှမ်းနှင့်ဆို သုံးလှမ်းစာလောက်ပင်ရှိပေမည် အကြီးမရပ်နေသည့်နေရာ။

“ ကိုယ်ပျောက်သွားတာ ”

“ ဦးစံသိန်း... ကိုယ်ပျောက်သွားတာ... ရွှေပူဇွန်ပူ... လူ့လောက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မအပ်စပ်တော့တဲ့ပစ္စည်း... ငါ့သားကို စောင့်နေပယ် ”

အဆက်စပ်ပုံစံကားရပ်များကို တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်း သူ့ပျက်လုံးများ ပြူးသည်ထက်ပြူးလာရသည်။ သူ့အသံကို သူပင်မကြား။ မိတ်ထံမှ ရေခဲ နေသည်လား၊ နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍ အသံမထွက်သည်လား သူမသိ။ သူသိသည်မှာ တစ်နေရာက အပင်ပန်းခံ၍ ရှာခဲ့ရသည်။ ဝယ်သူများနှင့် အလုပ်လုပ်၍ မဖြစ်တော့သည်ကိုသာ၊ ထိုသေတ္တာထဲမှ ရွှေစပျားကို သူ့ရောင်း၍ မရတော့။

“ သွား သွားကြ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ၊ ငါ့နား တစ်ယော့ ”

မှ မလာခဲ့နဲ့ ”

မဆီမဆိုင် နိုင်ရာကိုမည်း၍ ဘယ်သူ့အပေါ် ပေါက်ကွဲရမည် မသိသော ဒေါသများကို အော်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ ငှက်ခါး ငါ ငါမှားပြီ ငှက်ခါး ငါမှားသွားပြီ ဟား ”

စိန် စိန် စိန်

“ ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း ”

“ ဝုန်း ”

ရိုက်ပုတ်ထုနှက်နေသံများကြောင့် အိပ်ပျော်လှလှရိုရာမှ သိန်းတန် လန့်နိုးသွားသည်။ သူ့ထထိုင်လိုက်မိချိန်တွင် ကြမ်းခင်းများနှင့် အိပ်တိုင်များက ကျိုးကျိုးကျည်ကျည်ပြည်လျက် တစ်အိပ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

“ ဘုန်း ”

“ ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း ”

“ ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဘယ်သူ့တွေ ငါ့အိပ်ကို ဝိုင်းဖျက်နေတာလဲ ”

နဂိုကပင် ခရီးခယိုင်ဖြစ်နေသည့် အိမ်အိုကလေးမှာ လုံးဝ ပြိုကျတော့မည်လို သိပ်သိပ်ခါနေ၏။

“ သားရဲမိသားစုအပေါ် ကျရောက်လာနိုင်တဲ့အဖြစ်ဆိုတော့ ”

သိန်းတန် ပျက်လုံးပြူးသွားရလေပြီ။ အဘိုးကြီး ပြောသွားသည်များကို အမှတ်ရလာ၏။ သူ့နံဘေးမှ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သော ဇနီးသည်ကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။

“ ဝုန်း ဝုန်း ”

“ ကျီ... ကျီ ကျီ ”

ညဦးက ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ဆီမီးအလင်းရောင်ဖြင့် အိပ်ရှေ့ခန်းမှ ဘုရားစင်ကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ အဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသည့် လေးထောင့်စပ်စပ်ပလ္လင်။

“ အဘလာတာ အဲဒီအကြောင်းကြောင့်ပါပဲ ”

“ ဝုန်း... ဝုန်း ”

“ ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း ”

ဝါးထရုံတို့ ပေါက်ထွက်တော့မည်လား။ ဓနိမိုးများ ဖွင့်လန်သွားမည်လား။ အိပ်တိုင်များက လဲကျတော့မည်။ ကြမ်းခင်းသည်လည်း ပြုတ်ထွက်သွားတော့မတတ်။

ထုရိုက်ပုတ်ခတ်သံများက တစပပြင်းထန်လာ၏။ သူ့နားထဲ ကဟေးဟေး ဟစ်ကြွေးနေသံများပင် ကြားနေရသည်လို။ မကောင်းသိုးဝါးတို့ သူ့အိပ်ကို ခြံ့တော့မည်။

ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ အနိဋ္ဌာရုံ များကို မြင်ယောင်လာသည်။ ညစဉ်အိပ်မက်ထဲသို့ရောက်လာသော သဏ္ဍာန်ခိုင်များကိုလည်း မြင်လာသည်။

ခြင်ထောင်အတွင်းမှ ကပျာကယာထွက်၍ ပြတင်းပေါက်အား ပြေးပိတ်မိ၏။ သို့သော် ပြတင်းရွက်ဆီသို့ လက်မရောက်မီမှာပင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ရလေသည်။

“ ဂျန်း ”

“ ဗုန်း... ဗုန်း... ဗုန်း ”

အိမ်ခါးပန်း တနံတလျား၌ ဒေါသတကြီး နိုက်ပုတ်နေသူများ။ အိမ်ကို မြို့လှဲနေသူများ။ ကျား၊ မ ကွဲပြားသော အခိုးအငွေ့နွယ် ခန္ဓာကိုယ်များနှင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်မျက်လုံးများကို သူတစ်သက်ဖေ့ခိုင်တော့မည်မဟုတ်။

ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လိုရုပ်နေသော်လည်း သိပ်ခနဲ လှုပ်ခါသွားသည့် ကြမ်းပြင်နှင့်အတူ သူလည်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေလေ၏။

“ ဟေး... ဟေး... ဟေး ”

“ ဝုန်း ”

“ ဟေး... ဟေး... ဟေး ”

ဗျူးစာပေ

“ ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း ”

အော်သံများက သူနားကြားလွှဲခြင်းမဟုတ်မှန်း ချောက်ချားစွာ သိလိုက်ရ၏။ ထိုမကောင်းဆိုးဝါး အရိပ်သဏ္ဍာန်များထံမှ အပုန်တကယ် ထွက်ပေါ်နေခြင်းပင်။

“ ဟေး ”

“ ဘုန်း ”

သိပ်ခနဲ အပြင်းထန်ဆုံးအချို့ လှုပ်ခါသွားသည်နှင့် သူပစ်လဲ ကျသွား၏။ သည်တော့မှ ဖျတ်ခနဲသတိဝင်လာသည်။ ကတုန်ကရီနှင့် ပင် ကြမ်းခင်းပေါ်မှ လူးလဲထ၍ ဘုရားစင်ရှိရာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြေးမိ၏။

သို့သော် သူ ဘုရားစင်အောက်သို့ မရောက်မီမှာပင် နောက်တစ်ကြိမ် လဲကျသွားရပြန်သည်။ ထိုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူပြန်လည် ထနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ အပြီးတိုင် မြို့လဲကျသွားသည့်အထဲ ပါသွားခဲ့တော့၏။

“ ဟင် ပြို့... ပြို့ကျ ဟာ့ ဟာ့ ငါ ငါပြန်ပေးပါ့မယ်၊ မင်းတို့... မင်းတို့ ပစ္စည်းကို ငါပြန်ပေး... ပေး ”

“ ဟေး ”

“ အား ”

ဗျူးစာပေ

“ တော် ယောင်ပြန်ပလား ”

ဆတ်ခနဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားသည့်အခိုက် နံဘေးမှ ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လဲ ဝေ့ရှောင်းရာမှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ့အပေါ်တွင် အုပ်ဖိုးထားသည့် ခြင်ထောင်အဖိုး ညစ်ထေး ထေးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပြိုကျဖျက်စီးခြင်းမရှိသော ကြမ်းခင်း၊ တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်။

ငါ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြန်ပြီ ”

“ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ အိပ်မက်တွေဟာ... သတိပေး ချက်တွေ ”

“ အချိန်မီပါသေးတယ် ငါ့သား ”

အသံဟောင်းများအား ပြန်လည်ကြားယောင်မိရင်း အိပ်ရာထဲ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။ ဘုရားစင်ထက်မှ ဆီမီးမှာ ငြိမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လရောင်ပျံ့နှံ့ခြင်း မြင်နေရ၏။

ပိတ်ဖြူစ ဖုံးအုပ်ထားသည့် ပလောင်ငယ်။

“ ငါ... ငါ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့မိပြီ ပီသေး၊ ငါ ပြန်သွားရမယ်၊ ငါပြန်သွားရမယ် သူတို့ သူတို့ပစ္စည်းကို ငါ... ငါ ပြန်ပေးလိုက်တော့မယ် ပီသေး ”

“ ဟင်း ”

ပီသေးထံမှလား သူ့ထံမှလား မကွဲပြားသော သက်ပြင်းချသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အသက်ရှူသံပြင်းထန်လာသည်ကိုမူ သတိပြု မိ၏။

“ ငါ... ငါ ဒီရွှေတွေကို မမက်တော့ပါဘူး ”

စိုး စိုး စိုး စိုး

ပစ္စန္ဓာရပ်... သို့

“ ဆရာကြီးကို ဂါရဝပြုလိုက်သား မင်းဟာ အခုချိန်ကစပြီး ဆရာကြီးရဲ့ အန္တေဝါသိက ဖြစ်သွားပြီ၊ ဆရာကြီးရဲ့နည်းနာကို ခံယူပြီး ဆည်းပူးအားထုတ်ပေတော့ ”

“ ကျွန်တော် လိုက်သွားရမှာလား ”

လူငယ် ထိုသို့ပြန်မေးရင်း ဆရာကြီးအခေါ်ခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား လက်အုပ်ချီလျက် ခါးညွတ်နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဦးစိုးသွင်ကလည်း ထိုလူငယ်အား ပြန်၍ အကဲခတ်ကြည့်မင်းမှ ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ် ပြု၏။

ပွန်ရည်ဟန်တူသော အမူအရာနှင့် ထိုလူငယ်မှာ မိုင်းသော အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်လင့်ကစား လူငယ်ပီသသော တက်ကြွလန်းဆန်းမှုကို အထင်းသားတွေ့မြင်နေရ၏။ ဝေဒနာသည်နှင့်ပင် မတူပေ။ မိတ်ဆက်ပေးသူက စကားဆက်လေသည်။

ဗျူးစာပေ

ပစ္စန္ဓာရပ် ရှေ့သို့

“ လိုက်သွားရမှာပေါ့ သားရဲ့၊ ဟောဒီနေရာ ဟောဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို သားမေ့ထားခဲ့ရမယ်၊ ဒီက အဖြစ်အပျက်တွေ အတိတ်တွေကိုထားပြီး ဆရာကြီးနဲ့အတူလိုက်သွားပေတော့ သား ”

“ ဒီနေရာကိုလည်း ထားခဲ့ရမယ်၊ အတိတ်ကိုလည်း ထားခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား ဘာဘ ”

လူငယ်က ဆရာကြီးဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသူ သူ့အဘကို မေးနေရင်းမှပင် ထိုဆရာကြီးကို ဝေးကြည့်နေလေသည်။

ယောဒီအဝတ် အစားများနှင့် ငြိမ်းချမ်းသော အသွင်ကိုဆောင်သည့် ထိုလူကြီးသည် သူ့ဆရာသမားဖြစ်လေပြီဟု ချွန်ချင်းလက်ခံရခက်နေပုံရ၏။

“ ကိုင်း ကိုစိုးသွင် ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ကျွန်တူကလေးဟာ ”

ဦးစိုးသွင်က ထိုစကားကို လက်ကာပြု၍ ဟန်တားလိုက်၏။

“ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မုန်ပါတယ်ကိုဘမြင့် မုန်ပါတယ်၊ ကျွန်တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ် စိတ်အေးလက်အေးထားပါတော့ ”

ဦးဘမြင့်က သူ့တူအား ပြန်ကြည့်ရင်းမှ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်လေသည်။

“ ဒီအတိုင်း အမြဲနေလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်အာမခံတော့ ”

ဗျူးစာပေ

နော် ကိုစိုးသွင် "

" ဘာဘာတွေပြောနေတာလဲ "

" ဪ အေးဟုတ်ပါရဲ့ ကဲ ကဲ သွား၊ ပိတင်တိုပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ အထုပ်အပိုးတွေ သွားယူချေတော့သား "

ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ထိုလူငယ်ထွက်ခွာသွားတော့မှ ဦးဘမြင့်က စကားကိုဆက်လေသည်။

" သူ စိတ်ဖောက်လာချိန်တွေမှာ ဘာတွေဆိုးဆိုးရွားရွား လုပ်တတ်သလဲ ကိုဘမြင့် "

" ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ ပလုပ်ရှာဘူးဗျ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတတ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် လူတွေကွယ်ရာမှာပေါ့၊ လူတွေနဲ့ ကင်းတဲ့နေရာမှာ သွားထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်းစကားပြောနေတတ်တယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် တစ်ယောက်ယောက်ပြောတာကို နားထောင်နေသလိုနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ရှိတတ်တယ်ဗျ "

" ဒီလိုဆို မဆိုးဘူးပြောရမှာပဲ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ တရားရေအေးအမြိုက်ဆေးလို့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ တရားဟာ ဘယ်လိုသတ္တဝါအတွက်မဆို အမြိုက်ဆေးပါပဲ၊ ကဲ စကားဖြတ်ကြရဲ့ဗျာ "

အထုပ်အပိုးပျားနှင့်အတူ ထိုလူငယ်လည်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

" မင်း ဘာဘာကို ကန်တော့ခဲ့ပါဦး "

သည်ငယ်ကြိမ်တွင် ဆရာကြီး ဦးစိုးသွင်က သတိပေးတိုက်တွန်းသည်။ လူငယ်လည်း ကြမ်းပြင်သို့ဆင်း၍ ဒူးတုပ်ကန်တော့လေသည်။

" ငါ့တူငါ့သားကြီး ရောက်လေရာမှာ ခလုတ်ပထိ ဆူးပင်ပါစေခဲ့ကွယ်၊ ငြိမ်းချမ်းတဲ့တရားကို ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာလို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေကောင်း ထ ထ "

" ဘာဘာ ကျွန်တော် ပြန်မလာရတော့ဘူးလား "

" လာရမှာပေါ့ သားရယ်၊ ဟော့ဒီ ဒီပိမ်၊ ခြံတွေ ဘာဘိုင်သမျှတွေအားလုံးဟာ သားအတွက်ချည်းပဲဟာ ပြန်လာရမှာပေါ့ "

" ဘယ်တော့မှ ပြန်လာရမှာလဲ "

တူဝရိုးနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေပုံကို ယောက်ကြီးက နေရာမှထ၍ ပြုံးလျက်ကြည့်နေသည်။

" သား စိတ်ထဲအမာရွတ်လို ထင်ကျန်နေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အတိတ်ကို သားရဲ့အတွေ့အကြုံအဖြစ်အပျက်နှင့် လို မဟုတ်ဘဲ အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းလို ယူပုတ်မဟုတ်ဘဲ "

နိုင်တဲ့အခါကျရင် သားပြန်လာခဲ့ပါ ဆရာကြီးကလည်း သားကိုအဲဒီတော့
မှ ခွင့်ပြုမှာ "

" ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘဘ၊ သားမှတ်ထားပါ့မယ် ဟင်း "

ဝန်စည်စလွယ်တို့အား ကောက်ယူပလွယ်ဖို့မိ သက်ပြင်းချရင်း
ပြုံးလိုက်သည့် သူ့အပြုံးသည် ပဟေဠိဆန်စွာဖြင့် သူ့ပျက်နာပေါ်ဝယ်
အချိန်အတော်ကြာ စွဲတင်နေခဲ့လေသည်။

လူကုတ်ထံတို့၏ အဆောင်အယောင်များ ပြည့်နှက်နေသော
ထိုညဉ့်ခန်းအတွင်း၌မူ ဝမ်းနည်းသောပျက်နာထားနှင့် လူကြီးတစ်
ယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

" သူ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာတဲ့လဲ ဆရာကြီး "

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဆရာကြီးအခေါ်ခံရသူမှာ ညဉ့်ခန်းတွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဦးဘမြင့်ဖြစ်နေသည်။ မပုံမရဲနှင့် ချဉ်းကပ်၍မေးလာ
သူက ဝန်စည်စလွယ်များ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သော မိတင်ဆိုသည်
မိန်းမကြီးပင်။

" လူတွေစွန့်ပစ်ထားတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့ကွယ် "

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

ပစ္စန္ဒရင်သို့ အဝင်

" သလွန်တောင်ကို မြင်ရပြီဆရာကြီး "

လမ်းပြသူ လူငယ်က ဦးစိုးသွင်ကို သတင်းပို့လာသည်။
သလွန်တောင်ဟုကြားသည်နှင့် ခရီးပန်းသဖြင့် ညှိုးနွမ်းနေခဲ့သော
ဦးစိုးသွင်ပျက်နာမှာ သိသိသာသာတက်ကြွခွင်လန်းသွားလေ၏။

" ဟေ့ မောင်စည်သူနဲ့ထွန်းအုံ မြန်မြန်လျှောက်ခဲ့ကြ သလွန်
တောင်ကို မြင်ရပြီတဲ့ကွ "

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဦးစိုးသွင်က နောက်မှတစ်အိမ်လိုက်
လာသူများကို အော်ဟစ်လောဆော်လိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
လမ်းပြလူငယ်ညွှန်ရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

မြဲရာပင်တို့ အုပ်ဆိုင် နေသည်မို့ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရသေး။

သူတို့ရှေ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာသို့ ကြိုရောက်နှင့်သော

လမ်းပြနေကတစ်ဦးကမူ သူတို့ကိုရပ်တန့်စောင့်ဆိုင်းရင်း ယာဘက် ယွန်းယွန်းဆီ ဟောဇေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့နေရာက အပင်ကြီး တို့ကွဲပါးသွားသည့်လွင်ပြင်စစ်ဖြစ်၍ မြင်သာပုံရသည်။

“ ဆရာကြီး ကျုပ်တို့ခဏနားလို့ရမလား ”

ခပ်သုတ်သုတ်အမိလိုက်လာလော့ တွန်းအုံဆိုသူက ဦးစိုးသွင် အနားရောက်သည်နှင့် နားဖို့ပြောလေသည်။

“ မောင်စည်သူရော ပန်းပြီလား ”

သူတို့နှစ်ဦးက အထုပ်အပိုးများကို ဒိုင်ခံသယ်လာကြရသည်။ ကျန်လူများထက် ပိုပင်ပန်းနေကြသည်။

လမ်းပြခန်းစဉ်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ သယ်ဆောင်ရသဖြင့် ခရီးတွင်တွင်နှင့်နေခြင်း ကို ဦးစိုးသွင်နားလည်၏။

“ ကျွန်တော်ကတော့ ရပါတယ်ဆရာ ”

“ မင်းလည်းရတယ်သာဆိုတယ်။ ချွေးသံတရွဲခွဲခွဲပါပဲလား ကံ ခဏတဖြုတ်တော့ နားကြပ်ဖြစ်မယ် ထင်ရဲ့။ ရှေ့ကလမ်းပြကောင် လေးရောက်နေတဲ့နားအထိတော့ လျှောက်လိုက်ကြဦးကွယ် လာ လာ”

မြရာပင်အုပ်လွန်သောအခါ လင်းချင်းနေသော မြေပြန့်လွင် မြင်ကျယ်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ လမ်းပြရပ်နေသည်မှာ ချောက် ကောတစ်ခု၏ ကမ်းပါးထိပ်တွင်ဖြစ်၏။

ချောင်းဖျိုးအတိုင်း ယာဘက်ယွန်းယွန်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက် လျှင် ပမြင့်လွန်းသည့်တောင်ကုန်းတစ်ခုကို တွေ့နိုင်သည်။

“ သလွန်တောင်ဆိုတာ အဲဒါပဲ ဆရာကြီး ”

စောင့်နေသော လမ်းပြက ဆီး၍ပြော၏။

“ ခရီးအကွာအဝေး ဘယ်လောက်ရှိနိုင်သလဲ မောင်စော ”

“ အင်း ရှိမှ လေးငါးပိုင်ပေါ့ ”

“ နေမဝင်ခင် ရောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား ”

“ ကောင်းကောင်းရောက်ပါတယ်ဗျာ ”

“ ဒါဆိုလည်း ဒီနေရာမှာ ခဏနားကြရအောင်ကွယ် ငါ့လူတွေပန်းလှပြီ ”

“ ဗျာ ဒီနေရာမှာ နားမလို့လား ”

လမ်းပြ၏ လေသံက အေးအေးလူလူပြောနေရာမှ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာဟန်ပန်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ ပြီး သူ့အဖော်လမ်းပြကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟို ဖြစ်နိုင်ရင် နည်းနည်း လျှောက်ကြပါဦးလား ကျုပ်တာမှမသယ်ပိုးရလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဟို ဟိုဟာ ”

၃၆

နိုင်ဖိဟန်

“ ခရီးတွင်အောင်လို့ပါ ပြီးမှရပြီ နားလိုက်ကြရင် ပိုကောင်းမလားလို့ ”

ထိုလမ်းပြက ထစ်ငြေ့တုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် သူ့အဖော်လမ်းပြက ဝင်ထောက်လိုက်၏။ ထွန်းအုံ၏ ပျက်နာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ရှိတဲ့သွားလေသည်။

“ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တစ်လှမ်းတောင် ဆက်မလျှောက်ချင်သေးဘူးဗျာ ”

“ ကဲ ဒီလိုဆိုလည်း နားကြတာပေါ့ ”

ဦးစိုးသွင်၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုပါ ပေါင်း၍ နှစ်ယောက်စာ သယ်လာရသည့်ထွန်းအုံကို ကြည့်ကာ လမ်းပြလူငယ်က လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ မောင်စည်သူ ရေကျန်သေးရဲ့လား ”

“ ကျန်တယ်ဆရာ တော်တော်ကျန်ပါသေးတယ် ဆရာသောက်ချင်သောက်ပါ ”

စည်သူက သူ့ဆရာအတွက် ရေဘူးကိုခါးမှ ဖြုတ်ပေးပြီး ကျောပေါ်မှ အိတ်ကိုချလိုက်သည်။ ပြီး ထိုအိတ်ထဲမှ အပျော်တမ်း ကင်ပရာလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ ဆရာတို့နားတုန်း ကျွန်တော်မှတ်တမ်းတင်လိုက်ဦးမယ် ”

ဗျူးစာပေ

ပြောပြောဆိုဆို ကင်ပရာလွယ်၍ အလွတ်ထွက်သွားလေသည်။

“ သိပ်တော့ ဝေးဝေးမသွားနဲ့ဟောင်စည်သူ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ”

“ ဒါနဲ့ ”

သူ့တပည့်သူ မှာနေရင်းမှ ဦးစိုးသွင်အကြည့်က လမ်းပြနှစ်ယောက်ထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထွန်းအုံကမူ အိတ်ကြီးကိုပစ်ချ၍ သစ်ရိပ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ ဒီနေရာမှာ နားပယ်ဆိုတော့ မောင်ရင်တို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဘာလို့တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေတာလဲ ”

လမ်းပြများက ခါးတွင်ကိုယ်စီထိုးလာသည့် ဝါးပတ်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်၍ ဦးစိုးသွင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး ဒီနေရာက နာမည်ကြီးပို့ပါ ”

“ ဟေ... ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ နာမည်ကြီးနေရတာလဲ ”

“ မကောင်းသတင်းတွေနဲ့ပါပဲ ဆရာကြီး၊ သူရဲခြောက်တာကို တောမှောက်တာတို့က ဒီနေရာမှ အဖြစ်များလို့ပါ။ ဘာမှတော့မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တို့ကြားသလားမေးရင်တော့ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးပါ ”

ဗျူးစာပေ

ဘူးများ "

" ခြောက် ဒီလိုလား "

ဦးစိုးသွင်က လမ်းပြလူငယ်စကားကို မယုတ်မလွန်တဲ့ပြန်ရင်း ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ချောင်းခြောက်၏ သည်ဘက်အခြမ်းတွင် တောထူနေသလောက် တစ်ဖက်ခြမ်းက တလင်းမြင်ကြီးဖြစ်နေ၏။ သံပြင်ကန္တာရဆန်သည်။ တပျော်တခေါ်အထိ ဘာပင်မျှမရှိ။

ချောင်းဖျားဘက်တွင်တော့ သစ်ပင်အုပ်စိမ်းစိမ်းကို မြင်ရ၏။ လေးငါးပိုင်ခန့်ဝေးသည်ဆိုသော သလွန်တောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်သည်။

" မင်းကြားဖူးတာလေး ပြောပြပါလား နားရင်းနေရင်း အဖျင်း ပြေပေါ့ "

" အဲ... ပြောဆို ကျွန်ထက် ဒီကောင်က ပိုပြောတတ်လိမ့် မယ် ဆရာကြီး၊ သူတူတစ်ယောက်က ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့နဲ့ ဒီဘက် အထိ နယ်ကျွံလာပြီး ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာဆိုတော့ "

" ဟုတ်လားကွယ် ဘယ်နယ်ဖြစ်ကြတာလဲ "

" ဒီလိုဆရာကြီးရဲ့... ကျွန်တို့ဆိုတာ ချာတိတ်ကလေး ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ။ ရွာမှာတော့ သူ့အရွယ်တွေကို

သူကပဲ ဦးဆောင်ပြီး မျောက်ရိုးအောင် ဆော့တဲ့အကောင်လေး သူနဲ့ ခဲကွဲညီတဲ့တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တို့နာမည်က သောင်းတင်တဲ့ သူ့သုဇာတ်ရင်းက ဥသြတဲ့ ရွာမှာဆို ဥသြနဲ့သောင်းတင် ပေါင်းလိုက်ရင် အုတ်အော်သောင်းတင်းလို ဖြစ်ကရာလို့ ပြောစမှတ်ပြု ကြရတဲ့ မျောက်လောင်းတွေပေါ့ "

" အင်း ဆိုပါဦး "

ဦးစိုးသွင်က စကားထောက်ရင်းမှ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် လည်ပတ်နေသည့် သူ့ဘဝကို ဝေ့ဝိုက်ကြည့်နေသည်။

ချောင်း ခြောက်တစ်ဖက်ရှိ သံပြင်ပေါ်၌ စည်သူတစ်ယောက် ကင်မရာတရွယ် ရွယ်နှင့်ရှိနေသည်ကိုမြင်မှ စကားဝိုင်းထဲ မျက်နှာပြန် လှည့်မိ၏။

" တစ်ခါပေါ့ ဘာပပြောညာမပြောနဲ့ ဒီဘက်ထိ လာဆော့ ကြသတဲ့ဗျား၊ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲတော့ မကဘူး။ ရွာကသူတို့နောက် လိုက်တွေ့ပါ ပါသပေါ့ "

" ခြောက် အတော်လည်း ဆော့တဲ့ကလေးတွေပဲ "

" ဟုတ်ပါ ဆရာကြီးရယ် ဘယ်နယ်ဆော့တယ်ထင်သလဲ။ များတဲ့ သတ္တိရှိတဲ့သူတွေပေါ့၊ ဝိုင်းဖွဲ့ပတဲ၊ သူတို့ဝိုင်းထဲဝင်ချင်တဲ့ ပျဲတွေ သူတို့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ သတ္တိစမ်းမယ်ဆိုပြီး ကလေးတစ်သိုက်

ကို ဒီတောထဲခေါ်လာကြတယ်လေ "

" ဟေ...တော်တော်လာတဲ့ အကောင်တွေပဲကွ "

ဦးစိုးသွင်မှာ လမ်းပြလူငယ်၏ စကားကြောင့် တဟားဟား
နှင့် သဘောကျသွားလေသည်။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

ပစ္ဆိမ္မရာဇ်မှ ပြန်လာသူ

" ဟေ့ကောင်သောင်းတင် မင်းတစ်ဂိုဏ်း ငါတစ်ဂိုဏ်းပွဲမ
လား "

" ဟာ ဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်မလားကွ၊ ရွာမှ ဥသြနဲ့သောင်းတင်
ဆိုပြီး နှစ်ယောက်တွဲကြီး ကျော်ကြားနေတာ အုတ်အော်သောင်းတင်
ဂိုဏ်းဆိုပြီး ဖွဲ့မှဖြစ်မှာပေါ့ ပြီးတော့ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် အခုကောင်
တွေက ငါတို့ရွာသားတွေချည်းပဲ နှစ်ဂိုဏ်းဖွဲ့ရင် ရွာသားချင်းစိတ်ဝမ်း
ကွဲကုန်မှာပေါ့ "

" အေး ငါကလည်း မခွဲချင်ပါဘူး မင်းတို့ရော ဘယ်လိုလဲ "

" ငါတို့လည်း တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါမှ တခြား
ပျားက ကောင်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင်တို့က အုပ်စုတောင့်မှာ "

" ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် "

ရွာရွာနဲ့တောစပ်ရှိ ဇရပ်ထဲတွင် လူကြီးလူကောင်းလေးများ စည်းဝေးတိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီ သတ္တိစွမ်းပွဲအတွက် လေးခွတစ်လက်စီနှင့် တောတိုးကြတော့မည်။ နာမည်ကျော် ကညင် တာပို့ချောင်းခြောက်အထိ လိုက်ပါရုံသာ ဂိုဏ်းသားဖြစ်ခွင့်ရမည်ဖြစ်၏။

“အေး... အဖွဲ့တောင့်ချင်ရင် မင်းတို့အားလုံး ကညင်တာပို့ မြေကို နင်းနိုင်မှဖြစ်မှာ လမ်းကလှည့်ပြန်သွားလိုကတော့ ဘယ်မျက်နှာ မှ မထောက်ဘူးနော်၊ ဂိုဏ်းထဲက မယ်ပြီးသားပဲ ဟိုရောက်မှ ပြန်ပြေး ရင်လည်း ငါတို့ဂိုဏ်းထဲပါခွင့်မရှိဘူး”

ဥဒြက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်အမှာခြေ၍ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင် ထွက်သည်။

သောင်းတင်ကလည်း လက်ဆွဲတော် မန်ကျည်းသားခွ ကို ဝင့်၍ လိုက်ထွက်သည်။

ကညင်တာပို့အထိ ဘယ်နှယောက်ပါမည်တော့မသိ။ ဇရပ်ပေါ် မှ အဆင်းမှာပင် ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ချန်နေရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ သောင်းတင် ဟိုနှစ်ကောင်နေရစ်ခဲ့ပြီကွ”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

သောင်းတင်က ဇရပ်ပေါ်သို့ လည်ပြန်ကြည့်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ပေစိနဲ့ဂျိုး မင်းတို့က အခုကတည်းက

လက်မြောက်ပြီလား”

သောင်းတင်က မကျေမချမ်းလှမ်းအော်၏။

“ဟေ့ မင်းတို့ဂိုဏ်းထဲဝင်ရရင်နေပစေ၊ အဲဒီနေရာတော့ ပသွားရဲဘူး ကညင်တာပို့ချောင်းက မြေကြမ်းတယ်တဲ့ ငါတို့ မလိုက်ဘူး”

“မင်းတို့ အလကား ငကြောက်တွေ၊ လူကြီးတွေပြောတိုင်း ယုံတယ် နေခဲ့ကြ”

“မင်းတို့နဲ့ငါတို့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးလို့ မှတ်ထားကြပေ တော့”

“လာ သွားကြမယ်ကိုယ်လူတို့”

သူတို့လည်း ကြားသာကြားဖူးပြီး မရောက်ဘူးပေ၊ ရွာမှ နှေ့ဝက်သာသာခန့်တော့ သွားရမည်ထင်သည်။

တောစပ်တစ်ခေါ် လောက်ကတော့ အားလုံးငှက်ပစ် ချိုးပစ် ပွက်နေကျို့ သိပ်မစိမ်း။

သူတို့သွားလာနေကျ နယ်နိမိတ်မှ လွန်လာသည်တွင် နောက် ကစ်ယောက် ပဲ့ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ တတိတိနှင့် လှည့်ပြန်သွားကြသည်မှာ ကညင်တာပို့

ချောင်းခြောက်ဆိုသည်အား လှမ်းပြင်ရသောနေရာအထိရောက်ရှိလာ ပြည့်အခါ သူတို့အဖွဲ့မှာ ခုနစ်ယောက်သာကျန်တော့သည်။

“ ရောက်ပြီကွ ငါတို့အောင်မြင်သွားပြီ ”

“ အဲဒါ ကညင်တမိုဆိုတာ သေချာလို့လား ”

ဥက္ကဋ္ဌက လမ်းတွင်ပစ်လာသော ချိုးနှစ်ကောင်ကို ခါးဖိုက်တွင် တည့်သိမ်းရင်းမှ သောင်းတင်အား လှမ်းမေးသည်။

“ ဟာ သေချာတာပေါ့၊ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ပြောင်တလင်းကြီး ဖြစ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ငါ့ ဦးလေးဖိုးနီပြောတဲ့အတိုင်းဆို ဟော့ဒီ ပြောင်းကြီးဟာ ကညင်တမိုပဲ သေချာတယ် ”

“ ဒါဆို ငါတို့ ဂိုဏ်း ”

နောက်လိုက် ငါးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က စကားစသည်။

ဥက္ကဋ္ဌက စကားဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်ခဲ့ဘဲ လှည့်ဟောက်၏။

“ ဒီလောက်နဲ့ သတ္တိရှိတယ် ခေါ်မလားကွ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဂိုဏ်းတခုဖွဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီအထိတောင်လာစရာမလိုဘူး မြင်ရရုံနဲ့ မပြီး သေးဘူးကိုယ့်လူတို့ ချောင်းထဲကို ဆင်းဖြတ်ပြီး မြေကြမ်းလှပါတယ် ဆိုတဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းအထိ သွားရဲမှ တကယ်သတ္တိကွ ”

“ မင်းတို့လှည့်ပြန်ရင် ပြန်လိုရသေးတယ်နော် အတင်းမလိုက် ခိုင်းဘူး ”

သောင်းတင်ကလည်း ဟန်ပါပါနှင့် ဝင်ပြော၏။ ချောင်း ခြောက်စီသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် နိုးလာသည်။ တကယ်ရောက်လာတော့

သောင်းတင်ကိုယ်တိုင် မရဲတရဲဖြစ်လာ၏။

“ ဟေ့ကောင်ဥက္ကဋ္ဌ မင်းကစပြီး မဖောက်ခိုဦးနော် ”

နောက်က ကောင်တွေကြားအောင် ဥက္ကဋ္ဌကိုကပ်၍ ပြောပီ သည်။ သွေးတိုးစမ်းကြည့်ခြင်းသာ။

“ ဟာ ဥက္ကဋ္ဌက တစ်ဩပဲရှိတယ် သောင်းတင် ”

“ အေးပြီးတာပဲ ”

သည်တော့လည်း သူပါတစ်သောင်းတည်းရှိတယ်ဆိုပြီး ဇွတ် တိုးရတော့သည်။

ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

ထူးခြားမှု မရှိ။

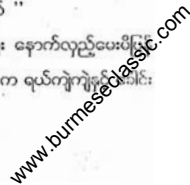
ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည့် တောထဲမှ ၎င်းကသံကျေးသံအချို့နှင့် တစ်ချက်တစ်ချက်ငှေ့သွားတတ်သည့် လေသံမှအပ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်။

နေရောင်ကလည်း လင်းလင်းဝင်းဝင်းကျရောက်နေသည်။

ကောင်းကင်တွင် မိုးသားပင်မရှိ။

“ မင်းတို့တကယ်လိုက်ရဲတယ်နော် ”

သောင်းတင် ဝဏာမငြိမ်ဖြစ်လာပြီး နောက်လှည့်ပေးပိုင်း ပြန်လာသည်။ အလိုက်ကနိုးဆိုးမသိသည် ငါးကောင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်း

ညိတ်ပြန်၏။

“ ငါတော့ စမိတာ မှားပြီ ”

စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ရေရွတ်ရင်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့အပူအရာနှင့် ရောင်းခြောက်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဆင်းလိုက်သည်။ အရေးထဲ လေက ပိုကြမ်းလာသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်သာ ဝှေ့နေရာမှ ပိခေါ်လာ၏။ သဲပြင်ထဲ ဖြတ်လာသည်မို့ အမှုန်အမွှားများပါ ပါလာသေး၏။

“ ငါတို့ရောက်တော့မယ်ကွ ”

ဥဩအသံက အားရဝမ်းသာမရှိတော့။ သည်ကောင်လည်း မူပျက်လာပြီဟု သောင်းတင် ထင်မိသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်လှပြီ။

“ ဖရူး ”

“ အိုး ”

ကမ်းပါးထိပ်သို့ ခြေအချတွင် ဖြတ်တိုက်သွားသည့် လေက အေးစိမ့်နေသဖြင့် သောင်းတင်လန့်သွား၏။

“ ကျွတ် သဲတွေ မျက်စိထဲဝင်ကုန်ပါပြီကွာ ”

လန့်အော်မိပြီးမှ သဲနှင့်ရောချလိုက်ရသည်။ တကယ်လည်း သဲမှုန်များက လေနှင့်မှုတ်လိုက်သလို သူ့မျက်နှာကို လာစင်သည်။

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ့်မျက်စိကို ပိုတိတ်လက်နှင့်သပ်မိပိုင်မှ မျက်စိမှိတ်ထားခြင်းကို သောင်းတင်သဘောကျသွား၏။ သဲပြင် တလင်းကို မြင်နေရသည်ထက် ဘာမျှမမြင်ခြင်းက အနည်းငယ်စိတ် သက်သာရာရသည်။

တကယ်ပင်တော့ လက်နှင့်သပ်ချ၍ မပြီးတော့။ မျက်စိမှိတ်သွား လည်း ခလုတ်တိုက်စရာမှ မရှိဘဲ။

“ သောင်းတင် ဘယ်ထိသွားမလို့လဲ ”

ဥဩလေသံကြားတော့မှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ မပြင် ပစမ်းနှင့် ရမ်းလျှောက်လာသည်မှာ တော်တော်ခြေလွန်သွားလေပြီ။ ဥဩတို့က နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့တစ်ယောက်တည်း လေးငါးလှမ်းစာလောက် ကွဲကာရှေ့ဆုံးရောက်နေသည်။

“ ခြောက်... အေး အေး ”

စိုးရိမ်တကြီးမျက်လုံးဖွင့်မိတော့မှ ပိုဆိုးသွားသည်။ သဲမှုန် များက မျက်လုံးထဲ ဖြောခနဲ ဝင်ကုန်၏။

“ ငါ... ရှုခင်းထဲ မျောပါသွားလို့ကွ သိပ်လှတာပဲ ”

ခပ်တည်တည်ပြီးခြင်း၍ နောက်ပြန်လှည့်ရသည်။ ခုမှ မျက်လုံး ထဲမှ သဲများကို တကယ်ပွတ်သစ်ဖယ်ရှားနေရသည်။

“ ဟင် ”

သဲများကုန်စင်သည်နှင့် သူပျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဥြည့်တို့ပရို။ ချာခနဲလှည့်၍ ရှာမိ၏။ အခုတွင်မှ ဥြည့်နှင့်သူအပြန်အလှန် စကားပြောနေသေးသည်။ ဥြည့်တွင်မက ဟိုငါးရောက်ကိုပါ မတွေ့ရတော့။

“ ဥြည့်... မင်း မင်းတို့ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ”
သောင်းတင် ချာချာလည်သွားသည်။

“ မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ ဥြည့် ဟေ့ကောင်တွေ ”
သူဟန်ဆောင် မနေနိုင်တော့။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အော်ဟစ်မိလေသည်။ တုံ့ပြန်ထူးသံကိုမူ သဲ့သဲ့ပင် မကြားရ။

“ ဥြည့် ဟေ့ကောင်တွေ ”
သည်ကောင်တွေ ပြန်ပြေးကုန်ပြီလား။ သုတ်ခြေတင်ပြေးဦးတော့ ချောင်းခြောက်၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် သူတို့ကို လှမ်းတွေ့ရမည်။ တောထဲအထိ မရောက်နိုင်သေး။

“ ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကိုမထားခဲ့ကြနဲ့လေ ဥြည့် ဟေ့ကောင် ”
“ ဝုန်း ”
“ အပလေးဗျ ”

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ သဲပြင်သည် ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲတုန်ဟည်းကာ သဲမှုန်များက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဖွားခနဲ ကျလာ

၏။

မီးဖွားဖွားများလို ပူကျက်နေသည့်သဲမှုန်များ။
ပေါက်ကွဲသွားသောနေရာမှ မီးခိုးတို့အူထွက်လာ၏။ သူ ကပျာကယာနောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ မီးခိုးမိုင်းက အထက်သို့မလွင့်ဘဲ သူ့ထံ တလိပ်လိပ်တိုးဝင်လာသဖြင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်ချည်း ဖိဆုတ်နေရ၏။

နောက်ဆုတ်မိလေ၊ ချောင်းခြောက်နှင့်ဝေးလာလေ၊ တလင်းပြိုင်နယ်နိမိတ်ထဲ အတွင်းကျကျ ရောက်သွားလေ။

“ ဗရူး... ဗရူး ”
“ ဝေါ ”

လေပွေ့ကတော့များ နေရာအနံ့မှပေါ်လာသည်။ မီးခိုးလှိုင်းကို ရှောင်ကွင်း၍ ချောင်းခြောက်ရှိရာ ထွက်ပြေးရန်ပင် မဖြစ်နိုင်တော့။ အထူးစက်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်က ရုတ်ခြည်းပူကျက် ခြောက်ကပ်လာသည်။

သူငယ်ချင်းများက အော်ဟစ်ခေါ်နေမိသော်လည်း အသံက ပျက်မလာ။ လေဝဲသံများနားထဲ ဆူညံလာသည်။

“ အား ”
“ ဟင် ဥြည့်... ဥြည့် မင်းလား အော်လိုက်တာ မင်းလား ”

“ အမလေး ကယ်... ကယ်ကြပါဦး ပူတယ်... ပူတယ် ”

“ ဟင်... ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့လား မင်းတို့အော်နေတာ

လား ”

“ အား... အမလေး ”

“ မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ မင်းတို့ဒါ့ကို မမြင်ဘူးလား ဥသြ ”

“ ကယ်ကြပါ... အ... အား ”

အော်သံများက ကြီးမား၍ အက်ကွဲနေသည်။ ဥသြတို့၏ အသံ နှင့်လုံးဝမတူပေ။ ပြီးသူနှင့် နီးကပ်လွန်းနေသည်။

လေပွတ်တို့ကြားမှ သူနှင့်အတူ ပိတ်မိနေသူများ၏ အော်သံ သူမမြင်မတွေ့ရသော သူများ၏ အော်ဟစ်သံ။

“ ဟင်... ငါ ငါ ပစ္စုရောင်ကိုများ ရောက်နေလား ”

“ ဝုန်း ”

“ အား အမလေး ကယ်ကြပါဦး ”

ခပ်သြသြ အသံနက်ကြီးများက ပီသကျယ်လောင်လာသည်။ သူ့အဖော်များ၏ အော်သံမဟုတ်မှန်း သေချာသည်ထက် သေချာလာ ၏။ ပေါက်ကွဲသံများက အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာ၏။

နေရာအနှံ့မှ ဖွားခနဲလွင့်ထွက်လာသော သံမှန်တို့က လေထဲ ထဲ အုံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ဝေ့ဝေ့တော့၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှန်မှိုင်းလာလေ

သည်။

“ ဝုန်း ”

“ ဖရော... ဝေါ ”

“ ဝုန်း... ဝရော ”

“ ဥ... ဥသြ ဒါ့ကို ကယ်ပါဦး ဥသြရေ ”

“ ဖရော... ”

“ ဟင်း ဟင်း ဥသြ ရေ ”

အရပ်မျက်နှာတွေကို သူမမှန်းတတ်တော့။ လူက ချာရပတ် လည်နေသည်။ မြင်လေရာတွင် သံမှန်ပီးခိုးများချည်း ဖြစ်၏။

သူ့အော်သံမကြားရ။ မမြင်ရသူတို့၏ အော်သံနက်ကြီးများ ထာ သူညီရွတ်ထွေးလျက်။ နားနှစ်ဖက် အူညည်းလာရသည်။

ခြေဦးတည်ရာ စွတ်ရွတ်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်လည်း ထကယ်တမ်း သူလဲကျသွား၏။

မီးတမျှ ပူကျနေသည့်သံပြင်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ထုစုနှင့်လောင်ကျွမ်းပစ်တော့သည်။

ဖိုး ဖိုး ဖိုး

“ ဗျာ... အဲဒီကလေး ဘာဖြစ်သွားတယ် ”

စည်သူက ထိတ်လန့်တကြား ဝင်မေးသည်။ ဘုမသိ ဘမသိ နှင့် ထိုဘက်ခြမ်းသို့ကူး၍ သူ့ဝါတ်ပုံရိုက်ခဲ့သေးသည်လေ။

“ တစ်ကွယ်လုံး မီးလောင်ခံလိုက်ရသလို ပူကျက်ပြီး သတိလစ်သွားတော့တာပဲတဲ့ ”

စည်သူ ကျောချမ်းသွားသည်။ အခုမှ ထိုဘက်ကမ်းမှ ပြန်လာသူ။ အစကတည်းကများ သည်အကြောင်းတွေသိခဲ့လျှင် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ သူ့စေ့စေ့ပင် ကြည့်ခဲ့ခဲ့မည်မဟုတ်။ ခုတော့ ဝါတ်ပုံတောင် ရိုက်ယူခဲ့မိသေး၏။

“ ကလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး ”

တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှ ဖြတ်နားထောင်ရသူ့စို့ စည်သူက စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ သိလိုဇောကြီးနေရသူ။ လမ်းပြက စကားကို ဆက်၏။

“ သူ သတိလစ်သွားတာ နေကျန်ပဲတဲ့။ သတိလည်း ပြန်လည်လာရော စိုးချုပ်နေပြီ မီးလောင်ပြင်လို ဆူညံနေခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့သတိလစ်သွားတဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ အေးစက်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တယ် ”

ဇိုး ဇိုး ဇိုး

ဗျူးစာပေ

သောင်းတင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်လေရာတွင် အမှောင်ထုကချည်း ကြီးစိုးထား၏။

လူးလဲထပြီ သဲများကို ဝါထုတ်သည်။ အကျီအဝတ်အစား တွင်သာမက ဆံပင်အုံထဲတွင်ပါ သဲမှုန်တို့က ဒုနှင့်ဒေးနှင့် ကပ်ပြီနေ၏။

“ ဟင် ငါ... ရွာကို မြန်ရောက်နေတာလား ”

သူ့ရွာတော့ မဖြစ်နိုင်။ သည်အနားတွင်လည်း ရွာဆို၍ အောက်ဖား။ ကနီအင်။ ကျောက်တမားတို့သာ ရှိသည်။

“ အောက်ဖားရွာဘက်များ ငါရောက်နေသလား ”

အောက်ဖားက သူတို့ရွာထက် သည်တောနှင့် ပိုနီးသည်။ ရှေ့တွင် မြင်နေရသည့် မီးရောင်တစ်ပွင့်နှစ်ပွင့်နှင့် အိမ်စုစုသည် သူတို့ မှာမဟုတ်လျှင် အောက်ဖားရွာဖြစ်ဖို့သာ ရှိသည်။

“ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ငါဒီရွာနား ရောက်လာရတာလဲ ”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ရွာတွင် ညအိပ်ရတော့မည်။ ရွာပြင်ကစစ်၍ တစ်ယောက်တည်း နေရသည်ထက်တော့သာမည်။

အောက် ဖားတွင် သူ့ဒွေးလေးတော်စပ်သူလည်းရှိသည်။

ပျားလူကြီးကအစ အဖေနှင့်သိသည်။

“ ရွာကို မနက်မှ မြန်တော့မယ် ”

သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပုဆိုးစလွယ်သိုင်း၍ ဒုန်းစိုင်း

ဗျူးစာပေ

တော့၏။ ရွာဝတွင်ရှိသည့်အိမ်က ဝေးလှမှ တစ်ခေါ်သာရှိသည်။ မီး
ရောင်ကိုမြင်နေရဆဲမို့ နေဝင်သွားသည်မှာသိပ်ကြာသေးပုံမရ။

သို့သော် ဆောင်းညလို အအေးခါတ်က ရင့်လွန်းသည်။ အား
သွန်ခွန်ဆိုက် ပြေးလွှားနေသည့်တိုင် သွေးပူမလာ။

မြေပြင်ပေါ် တဖောင်းဖောင်းနှင့် ကျရောက်ထိတွေ့နေသော
ခြေထောက်များသည် ပင်လျှင် ထုံထိုင်းထိုင်းဖြစ်လာသည်။

“ ငါ ဒီလောက်ပြေးနေတာ ဘာလို့ ရွာကို မရောက်နိုင်သေး
လဲ ”

မီးရောင်က ပို၍နီးမလာဘဲ သူပထမဆုံး သတိထားမိခဲ့သည့်
အကွာအဝေးတွင်သာ ရှိနေသေးသည်။ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်သာ မြင်ရသော
အဆောက်အဦးများသည်လည်း ဝေးဆဲ။

သဲဝပ်မြေပို့ သူ့ခြေလှမ်းက ထင်သလောက် မပေါက်သည်
လား။ အသက်ဝဝ ရှူ၍ပြေးနှုန်းကိုပို မြှင့်လိုက်သည်။

အေးစက်သော လေကိုအငမ်းမရ ရှူသွင်းနေရသဖြင့် တစစ
အသက်ရှူရခက်လာသည်။

သူ ဘယ်လောက်ပြေးပြေး ရွာနှင့်က ဝေးနေဆဲသာ ဖြစ်နေ
၏။ ကြိုး အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း ဒွေးလေးကွန့်... ဟင်း... ”

ဟင်း ဗျို့ ဒွေးလေး ကွန့် ”

အပြေးကိုမူ မလျှော့မိ။ မောပန်းလွန်းသဖြင့်တရစပ် မအော်
နိုင်။ ဝင်သက်ကို မဝတဝရွက်လိုက် ကုန်းရုန်း၍ ဟစ်အော်လိုက်။

“ ဗျိုး... ဟင်း ”

အော်သံကလည်ချောင်းဝတွင် နင်သွားသည်။
သူ့လိုပင် ဒုန်းစိုင်းပြေးလာသူတစ်ဦးကိုမြင်လိုက်သောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ ဦးတည်ရာချင်းကမူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေ၏။

အဖြူရောင်အဝတ်အစားနှင့်မို့ အမှောင်ထဲတွင် မြင်သာနေ
ပေကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလူသည် ရွာဘက်ဆီမှ ပြေးထွက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်မကပေ။

ထိုအဖြူရောင်အောက်တွင်လည်း နောက်ထပ်အဖြူရောင်
ဝရိပ်တစ်ခုပေါ်လာပြန်၏။

နှစ်ယောက်လုံးက သူ့ထံဦးတည်ပြေးလာနေကြသည်။ ပထမ
ကွင်း သူ့ခိုးသူဂုတ်များဟု ထင်မိသေးသည်။

“ ဘယ်သူခိုးမှတော့ အဖြူရောင်တွေဝတ်ပြီး မခိုးလောက်ပါ
လူး ”

ရွာမှလူကြီးများပြောတတ်သည့် စကားတစ်ခွန်းကို
မသောင်းတင် ဖျစ်ခဲ အမှတ်ရသွားသည်။

“ အဲဒီကညင်တခိုက တစ္ဆေသရဲတွေက အဖြူရောင်တွေနဲ့ ချည်း ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ခြောက်ကြတာ ”

“ ဟာ... သွားပြီ ”

သူ အခုမှ ဆက်စပ်မိလာသည်။ သတိလစ်လဲကျခဲ့သည်က ကညင်တခိုချောင်းဘေးမှာ မီးရောင်နှင့် အိမ်စုစုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရပါလျက် သူဘယ်လောက်ပြေးပြေး အနားမကပ်နိုင်ခဲ့။ အခု ဖြုန်းဆို ရွာထဲက အဖြူရိပ်နှစ်ခု ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးထွက်လာလေ ပြီ။

“ ဒါ... ဒါ ဟာ မလာ မလာနဲ့ ”

ရှေ့ဆုံးမှ အဖြူရိပ်က သူနှင့်နီးသည်ထက် နီးလာ၏။

“ မလာကြနဲ့ မလာကြနဲ့ ”

သူ့ကို တွေ့သွားလေပြီလား။

“ အိုး... သွား သွား မလာနဲ့... မလာကြနဲ့ သွား ”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ အပြေးကိုရပ်လိုက်မိသော် လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပြေးဝင်လာသည့် အဖြူရိပ်ကမူ သူ့ထံတည့် မတ်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ ဟင့် ”

အကြောက်လွန်ကာ နေရာတွင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိ

ခိုက် ထိုအဖြူရိပ်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား လှစ်ခနဲ တိုးတိုက်ဖြတ်သန်း သွားလေ၏။

သူ ကြက်သေသေ၍ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ အခိုင်အခံချင်း ထိတိုက်မိခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အနီးအငွေ့များက သူ့ကိုပွတ်သပ်သွားသည် လို။ တည့်တည့်ကြီး တိုက်မိသည်တိုင် လဲမကျခဲ့ပေ။

သူ ဝေဝေဝေဖြစ်နေစဉ်မှာပင် နောက်မှပြေးလာသည့် အရိပ် ဖြူဖြူကပါ သူ့ကိုတိုးဝှေ့ဖြတ်တိုက်သွားပြန်သည်။

“ အစ်ကို... အစ်ကို ဘယ်မှာလဲ ”

သူ့နောက်ကျောဘက် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မိန်းမ သံကြောင့် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ အစ်ကို ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင် ရှေ့ရည်ကိုအသံပေးပါ ဦး ”

အသံကို သူဆက်၍ ကြားနေရ၏။ အရိပ်ဖြူဖြူများကိုမူ မတွေ့ ရတော့။ ခုတွင်ပင် သူ့ကိုဖြတ်တိုက်သွားသည့်အရိပ်နှစ်ခု၊ ပြီး စကား သံများကို အနီးကပ်နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားနေရသည်။

“ ရှေ့ရည် ”

“ အစ်ကိုလား ဟင် ”

“ ရှေ့ရည် ”

တစ်နေရာစီမှ အလှည့်ကျထွက်ပေါ်လာသော ယောက်ျားသံ တစ်သံနှင့် မိန်းမသံတစ်သံ။

သူ့ကိုဖြတ်သွားသည့် အခိုင်းများထံမှ ကြားရခြင်းသာဖြစ်ရ မည်။

“ အစ်ကို ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်ဘူး ”

“ ဟင်း ”

စကားသံနှစ်ခုက တစ်နေရာတည်းမှ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

သူ ဘာကြောင့်မမြင်ရသည်လဲ။

နားမလည်နိုင်သော အကြောင်းအရာ များကို သူတို့ချင်း

အပြန်အလှန် ပြောနေကြပြန်သည်။

သူမှာ အမှောင်ထုကိုသာ ပြူး၍ကြည့်နေရ၏။

“ ငါ... ငါက ဘာလဲ ”

အက်ကွဲကွဲယောက်ျားသံက ပီသကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာ၏။ မိန်းမသံကမူ တိုးညှင်းသွားလေသည်။

အထိတ်တလန့်နှင့် သူ့နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ တစ်လှမ်း ထက်မပိုမီ သတိဝင်လာ၏။ နောက်ဆုတ်မိလျှင် ပိုဆိုးတော့မည်။ သူ

နောက်သွင်

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရွာဘက်မှ မီးရောင်ကို မမြင်ရတော့။ ပကတိမှောင်မိန်းမရေများမှ အနည်းငယ်တော့ လင်းချင်းစပြု လာသည်။ နေပွင့်တော့မည်လား။

“ ဒီနေရာဟာ... တမလွန်ပေါ့ ”

“ ငါဘာလို့ သေရမှာလဲ ”

ယောက်ျားသံအက်ကွဲကွဲသံကြီး ရုတ်တရက် အော်ဟစ် လိုက်သဖြင့် သူ့တွန့်သွားရ၏။

အသံရှင်များကို အလင်းရောင်ဖျူဖျူ အောက်မှာပင် မတွေ့။ ကိုယ်ကမမြင်ရဘဲ အသံနှစ်သံက နိုးကပ်လွန်းနေခြင်းမှာ

“ ဂျူး... ဂျူး ”

ညော်နံ့ကို ရှိုက်လိုက်မိသလား။ သူ ချာခနဲလှည့်ကြည့်မိပြန် သည်။

လေလား၊ မိုးလား၊ မီးခိုးလား၊ တလိပ်လိပ်တက်လာသော အရာများက ခဏချင်းပင် သူ့အပေါ် ဖုံးလွှမ်းဖြတ်သန်းသွားတော့သည်။

စိုး စိုး စိုး

“ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးဒီကောင်ပြန်မလာတော့မှ ကျုပ် လည်းစိုးရိမ်ပြီး ဥဩကို အတင်းမေးကြည့်ရတယ်။ နောက်တော့

လူတွေစုပြီး ဒီမှာလာတာတော့ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သောင်းတင်ကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သလီလစ်နေသလား အိပ်ပျော် နေသလားတော့ မသိဘူး။ ဘယ်လိုမှ နှိုးမရတာနဲ့ ရွာကိုပွေ့ခေါ်ခဲ့ရ ဘေး သတိလည်းရလာရော ကယောင်ကတမ်းတွေလျှောက်အော် ပြီး အဖျားတက်တော့တာပဲ။

“ အင်းအမြစ်ကတော့ ယုံရခက် မယုံရခက်ပဲ ”

ဦးစိုးသွင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မှတ်ချက်ချသည်။ လမ်းပြလူငယ်ကမူ တို့ထက်ပို၍ ပြတ်သားသည်။

“ ကျွန်ကတော့ ကျွန်ညီစကားတွေကို လုံးဝမယုံပါဘူးဗျာ ”

“... ”

“ အဲ ဒါပေမဲ့ စမ်းတော့ မစမ်းရဲဘူး ”

“ ဒီလိုဆို ချောင်းကျိဖြတ်ပြီး အဲဒီဘက်က ပတ်သွားဖို့တောင် စဉ်းစားရတော့မယ်။ တခြားလမ်းကြောင်းရှိသေးလား စဉ်းစားကြည့်ပါ ဦး ”

ဦးစိုးသွင်က ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှ သောင်ပြင်ကိုလှမ်းကြည့် ရင်းပြောသည်။

“ တခြားလမ်းဆိုရင်တော့ ဒီချောင်းကိုမဖြတ်ဘဲ ဒီဘက်ကပဲ ချောင်းရိုးအတိုင်း သွားကြမယ်ဆိုဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းကြောင်း

ရှည်တော့ ပိုကြာမယ် ”

“ အာ ကြာချင်ကြာပါစေ၊ ဒီဘက်ကပဲ သွားကြမယ် ”

တစ်ချိန်လုံး သူတို့နှစ်ယောက်အတွင်း အမြစ်ဆုံတစ်ခုကို ခေါင်းအုံး၍ ပိုနိုးနေသော ထွန်းအုံက ထပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟာ မင်းအိပ်ပျော်နေပြီထင်တာ ”

“ ခင်ဗျားက ပိုနိုးပြီးနားစွင့်နေတာကိုး ”

ဦးစိုးသွင်က အလျှင်ဆုံးထရင်၍ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“ ကောင်းပြီ ဒီဘက်ကပဲ ချောင်းရိုးအတိုင်း လိုက်ကြတာ ပေါ့၊ သလွန်တောင်ကို နေမဝင်မီ ရောက်ဖို့ရာ လမ်းမှာထပ်မနားမှ ဖြစ်မယ် ထွန်းအုံ၊ မင်းဖြစ်ခဲ့လား ”

“ မဖြစ်လည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ ဆရာကြီးရယ် ”

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

ပစ္စန္ဓာရင် ရွှေသင်္ချိုင်း

လမ်းတွင်မနားခဲ့သည်တိုင် သလွန်တောင်သို့ နေဝင်ပြီးမှ ရောက်ခဲ့သည်။

“ ကိုင်း ထွန်းအုံ ခဏနားပြီးတာနဲ့ ညနေအတွက်ပြင်ဆင်ပေးတော့၊ မောင်စည်သူက လမ်းပြကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ နေဖို့ထိုင်ဖို့ရာ စီစဉ်ချေကွယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ ထွန်းအုံရော လမ်းပြကလေးတွေရော ဒီမှာပဲ အိပ်သွားကြ ဟုတ်လား ”

“ အား ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာကြီးပြန်ပါဆိုတောင် တောင်းပန်ပြီးနေရမှာ ”

“ ကျုပ်တို့လည်း ညတွင်းချင်း မပြန်ရဲပေါင်ဗျာ ”

“ တောင်ပေါ်မှာ ဧရပ်တစ်ဆောင်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်နော် ဆရာကြီး ”

“ မရှိတော့ကောကွယ် ”

ဦးစိုးသွင်က မတင်မကျတုံးပြန်၍ မီးအိမ်ကိုထွန်းညှိလိုက်သည်။

“ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ တောင်ပေါ်အထိ ကျုပ်တို့မရောက်ဘူးပေမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေတော့ ခဏခဏဖြတ်ဖူးပါတယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ ဧရပ်အဖိုးစွန်းလိုလိုဟာကို လှမ်းလှမ်းမြင်ရတယ် ”

လမ်းပြ၏ စကားကလည်း မရေမရာနှင့်ဖို့ စည်သူစိတ်ညစ်သွားသည်။

သို့သော် မကြာမီ ထွန်းအုံနှင့်လမ်းပြနှစ်ယောက်တို့ လက်ထဲမှ လက်နှိပ်မီးရောင်တစ်ဝင်းဝင်းအောက်တွင် ဧရပ်ပျက်တစ်ဆောင်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ ကဲ မောင်တို့တွေ ဒီနေရာမှာရပ်ပြီး ခဏစောင့်နေကြဦး၊ ဧရပ်ပေါ်ကို ဒီအတိုင်း စွတ်ရွတ်တက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ”

ဦးစိုးသွင်က လက်နှိပ်မီးကိုမယူဘဲ မှန်အိမ်ဖြင့်သာ ဧရပ်ရှိရာသို့ သွားနိုင်လေသည်။

မပိရိုးတပါးမြင်ရသည့် အခြေအနေအရပင် ဧရပ်ကသိပ်မဟန်ချင်။ အမိုးချွန်သည် ကျိုးပျက်၍တစ်ညီတည်းပြားဝပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ပင်မတိုင် လေးတိုင်မှာလည်း ယာဘက်သို့ စောင်းခွဲနေ၏။ မမြင်ရသေးသည့် ကြမ်းခင်းမှာ မည်သို့ရှိမည်မသိ။

စည်သူတစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားရမည်။

လည်း ဆရာကြားအောင်ပညာပညာရဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လတော့ သည်မှာပင်ဖြစ်သလို စခန်းသွားရလည်းပညာ။

“ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သတ္တဝါမဆို သူတို့ကိုအထက်စီးက ဆက်ဆံတာမျိုးခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုဂိုကျိုးကျိုးရှိရင်တော့ ပြောစ ရာတောင်ပလိုတော့ဘူး။ အေး ကိုယ်ကအမိန့်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့သူ ဖြစ်ရက် နဲ့ အမိန့်နဲ့မလုပ်ဘဲ တောင်းပန်ညှိနှိုင်းတာမျိုးဆိုရင် ပိုသဘောတွေ့ကျ ပါပေါ့။ ဆရာလည်း အခုအဲ့ဒီနည်းကို သုံးလိုက်တာ”

တွန်းအုံနှင့် လမ်းပြနှစ်ယောက်မှာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အနားယူအိပ်စက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဧရပ်ပေါ်တွင် သူနှင့်ဆရာကြီးသာ စကားတပြောပြောနှင့် မအိပ်ဘဲကျန်ခဲ့သည်။

ဧရပ်ပေါ်သို့သွားနှင့်၍ ဘာလုပ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို သူကပေး သဖြင့် ဆရာကဖြေနေခြင်းဖြစ်၏။

“ ဆရာဘာကြောင့်လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း မနက်လင်း တော့သိလာပါလိမ့်မယ်။ ခုညတော့ အနားယူချင်လည်း ယူတော့ ” အမှန်က သူပန်းရီနေပြီဖြစ်သည်။ နားနေအိပ်စက်ချင်သည်မှာ သည်ဧရပ်ပေါ်ရောက်မလာခင်ကတည်းကဖြစ်သည်။ ဦးစိုးသွင် စကား ပပြတ်နိုင်၍ သူ့ပေခံနေရသည်။

ဆရာဆီမှာ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် အိပ်ယာပင် ကောင်း

ကောင်းမပြင်တော့ဘဲ လေလုံရာ၌ ခွေလိုက်တော့၏။

နေ့ခင်းက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူခဲ့သလောက် ညဉ့်လေတို့က အေးတိအေးစက်နိုင်လှသည်။ အမြင်ပိုင်းကျသည်မို့ လေကြောင်းက လည်း ဖြူး၏။

ဦးစိုးသွင်ကမူ သူ့အိပ်ပျော်ခင်အချိန်ထိ ထိုင်လျက်သား မတိုင်းရှိသေးသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှ ပီပီသသအသံထွက်လာသည် မှုပိုင်းသွင်၏ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်မှုကို ညဉ့်နက်သည်အထိ ကြားနေရ ပြန်သည်။

မိုး မိုး မိုး

“ ဟား ဒါတွေကို ညကတည်းကသာမြင်ခဲ့ရင် ဒီဧရပ်ပေါ် ပေါ်ခဲ့ရတာ ဘယ်လိုမှ နှစ်ဦးကမှာမဟုတ်ဘူး ”

မနက်လင်းရင် သီရပည်ဆိုသော သူ့ဆရာ၏ စကားကို မှုလည်သဘောပေါက်သွား၏။

ဧရပ်အောက်တလင်းပြင်ထဲတွင် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော မြို့ရိုးအုတ်ဂူပေါင်းများစွာ ပြန်ကျဲတည်ရှိနေသည်။ အင်တောများပဲ့ကျ ပဲ့ပဲ့ပဲ့ပဲ့သားများပေါ်လျက် ထိုအုတ်သားတို့တွင် ရေညှိများပင် မှုပင်ထပ်ကပ်ပြီနေကာ၊ လက်ကျန်အင်တောသားများမှာလည်း အပြု

ရောင်လုံးဝမဟုတ်တော့ဘဲ ညစ်ထေးမည်းနက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဧရပ်အိုနှင့် သင်္ချိုင်းပျက်မှာ ဘယ်ခေတ်ဘယ်ကာလ ကတည်းက တည်ရှိခဲ့သည်မသိ။

“ ဟင် ဒါတွေဘယ်ကရောက်လာတာလဲ ”

သူ့နောက်မှ အိမ်ယာထလာသည့် ထွန်းအုံလည်း အုတ်ဂူများကို မြင်သွားခဲ့၏။ သူလည်းခိုးလျှင် ခိုးချင်းမြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဘယ်ကရောက်လာတာမှ မဟုတ်ဘူး။ အစကတည်းက ရှိတာ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ညကတည်းက မတွေ့ခဲ့တာ ”

“ ဟား ငါဒီမှာမနေရလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဆရာကြီးက ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ရွေးလိုက်တာလဲကွာ ဒုက္ခပါပဲ ”

“ ဟင် ဒီနေရာမှာ သင်္ချိုင်းက တကယ်ရှိနေတာပဲ ”

သူနှင့်ထွန်းအုံအနီးသို့ နောက်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြန်၏။ လမ်းပြနံ့ဦးအနက်မှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုလူပြောပုံက ဆန်းနေ၏။

“ တကယ်ရှိနေပါလားဆိုတော့ ဒီမှာသင်္ချိုင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်ပေါ့ ”

“ ကြားဖူးပြီလား ကိုစည်သူရာ ရွာကလူကြီးတွေ ဒီလောက်ပြောပြောနေတာ ”

“ နေပါဦး ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့နေရာကို ဘယ်သူတွေက

တကူးတကလာပြီး သင်္ချိုင်းခဲတာလဲ ”

“ ဘယ်ကမှလာတာမဟုတ်ဘူးကိုစည်သူ။ ဒီ... ဒီသင်္ချိုင်းက အတုကြီးဗျ ”

“ ဘာ ”

“ ဘာ သင်္ချိုင်းအတုဟုတ်လား ”

လင်းချင်းရင့်ရော်လာသော မိုးသောက်ယံအောက်တွင် သင်္ချိုင်းပျက်၏ အမင်္ဂလာအခင်းအကျင်းက ပိုမိုပီပြင်လာခဲ့သည်။

သူတို့သုံးဦးမှာ ဧရပ်ဝလေ့ကားထိပ်တွင် အောက်သို့ဆက်ပဆင်းပုံဘဲ တစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်ခင်းပြုဖွယ်ရှိသည်တို့ကို သင်္ချိုင်းပျက်က ဟန့်တားသည့်နှယ်ပင်။

ဆရာကြီးမှာမှ သူမနိုးခင်ကတည်းက ဧရပ်ပေါ်တွင် မရှိတော့။ မတောင်ခြေတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် လက်ယက်တွင်းငယ်များ၌ ကိုယ်လက်ဆေးကြောရန် ဆင်းသွားပုံရသည်။

“ ဟုတ်တယ် အတုဗျ။ လူကြီးတွေပြောကြသလိုဆိုရင် ဒါ လူသေအလောင်းတွေ မြှုပ်နှံထားတဲ့ သင်္ချိုင်းမဟုတ်ဘူး ”

“ ဒါဆို ဘာတွေမြှုပ်နှံထားတာလဲ ”

“ ရွှေ... ရွှေတွေ ”

“ ဟင် ”

“ အရင်က ကညင်တမိုချောင်းဟာ တစ်နှစ်ပတ်လုံးရေရှိ နေခဲ့တာတဲ့၊ ကျုပ်လမ်းမှာပြန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စန္ဒရာဇ် သံပြင်နေရာမှာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ကလူတွေ အခြေချပြီး ချောင်းထဲမှာ ရွှေကျင်ခဲ့ကြတယ်တဲ့၊ သူတို့အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုကြောင့် ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းကြ တော့ ခုရွှေတွေကို ဝှက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကို သူတို့ထဲက လူတစ်ယောက်က ဒီသလွန်တောင်ပေါ်မှာ ရွှေပြောင်ဖြူနံ့နံ့နံ့ ပိုင်ရှင်တွေရဲ့နာမည်နဲ့ အုတ်ဂူတွေပြုလုပ်ပေးခဲ့တယ်တဲ့၊

အဲဒါကြောင့် ဒါဟာသင်္ချိုင်းအတုလို့ ကျုပ်ပြောတာ အစက တော့ သူတို့ပြောတာတွေကို ပုံပြင်လို့ပဲ ထင်မှတ်ခဲ့မိတာ၊ ဒီလိုသင်္ချိုင်း မျိုး တကယ်ရှိမယ်လည်း မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ရှိတယ်လို့ ထင်ခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တို့လောဘမတက်ရဲဘူး ကိုစည်သူ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ထွန်းအုံက အလောတကြီးနှင့်ပေးသည်။ ဘယ်အချိန် ကတည်းက သူတို့အနားထပ်ရောက်လာသည် သတိမထားမိသော လမ်းပြနောက်တစ်ဦးက ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“ ဘာလို့ဆို ဟောဒီရွှေသင်္ချိုင်းဟာ ကညင်တမိုချောင်းပေါ် မှာ ပစ္စန္ဒရာဇ်သူ ပစ္စန္ဒရာဇ်သားတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတာကိုး ”

“ ခင်ဗျားတူ သောင်းတင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အရိပ်ဖြူတွေဆိုတာ

လား ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုစည်သူ ”

“ ဒါဆို သူတို့ဟာ ရွှေကျင်သမားတွေပေါ့ ”

လမ်းပြက နှုတ်မှ မမြေတော့ဘဲ အုတ်ဂူများသိ ငေးမောရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“ အာ သူတို့ပိုင်တာဆိုလည်း ဘာဖြစ်သလဲကွာ၊ ဒီဂူတွေထဲ မှာ တကယ်သာ ရွှေတွေရှိလို့ကတော့ ”

ထွန်းအုံစကားက တန်းလန်းနှင့်ရပ်သွားသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် သောင်းတင်အစ်ကိုဖြစ်သူ လမ်းပြက ဖြတ်ပြောလိုက် မြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ ဘယ်နေလိမ့်မလဲဗျာ ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေသာ ပါးစပ်ရာဇ ဝင်နဲ့ ကြောက်နေကြတာ တခြားနယ်က သတင်းကြားတဲ့သူတွေက ဘယ်နေလိမ့်မလဲ ”

လာသမှ ဟိုးအရင်ကျုပ်အဘိုးတို့ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီသင်္ချိုင်းကိုလာတူးကြ ဒုက္ခရောက်ကြခဲ့ မနည်းဘူး ”

“ ခင်ဗျား အဘိုးဟုတ်လား ”

“ ကျုပ်အဘိုး ဘဆောင်ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ် ယောက်အကြောင်းပြောပြမယ်၊ ဒီလူက ကျုပ်တို့နယ်ကတော့ မှုန်ကန်

ဘူး၊ အဘိုးပြောပုံအရတော့ ဒီပစ္စန္ဓရုဏ်အရပ်ကို ပထမဆုံး ထိပါးခဲ့ တဲ့သူတို့ဗျ၊ သူမတိုင်ခင်က သလွန်တောင်တို့ ကညင်တမိုးချောင်းတို့က ဒီလောက်နာမည်မကြီးသေးဘူး "

"ဟာ ဆိုပါဦး၊ ဒါပျိုးဆို ကျွန်တော်က မနက်စာတောင် မစားတော့ဘဲ နားထောင်နိုင်တယ် "

စည်သူက အားတက်သရော ဝင်ပြောလိုက်သည်။

" ဒီလိုဗျ ကိုစည်သူရ "

ဗိုး ဗိုး ဗိုး

" ဒုတ်... ဒုတ် "

" ခွပ် "

" ဟော ဘဆောင် မင်းကြားလိုက်ရသလား "

" အေး ကြားတယ်၊ တောင်ပေါ်က အသံထင်တယ်၊ တော ကောင်တော့ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး "

" ဒုတ်... ဒုတ် "

" တစ်ခုခုကို တူးနေပုံက လူနေလိမ့်မယ် "

" အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ "

ဗျူးစာပေ

" ဆိုင်တာပေါ့ကွ အဲ့ဒီလူဟာ သလွန်တော်ကို သွားမယ့်လူ လို့ သတင်းကြားထားတယ်၊ အခုတောင်ပေါ်မှာရှိနေတာ အဲ့ဒီလူစိမ်း ဗျားလား "

" လာကွာ ငါတို့သွားချောင်းကြရအောင် "

စောအောင်က ဦးဆောင်၍ တောင်ပေါ်သို့ စတက်သည်။

လမ်းဟူ၍မရှိ။ မပြေမပြစ်ဆင်ခြေလျော့ တစ်လျှောက်ခြုံနွယ်များကို မိုးတေ့၍ တက်ရ၏။ ဝါးခုတ်ဝါးကိုယ်စီနှင့်မို့ လမ်းထွင်ရသည်မှာ မခက် လှပေ။

" ဟေ့ စောအောင်၊ တမုန်းဖုန်းခုတ်မနေနဲ့ ဟိုလူကြားသွား ပါ့မယ် "

" ငါ သိပါတယ်ကွ... အခု သူကတို့လေတင်အရပ်မှာပဲ မကြားနိုင်ပါဘူး "

တောင်ဆိုသော်လည်း မမြင့်လွန်းသည့်မို့ ထိပ်သို့ခဏနှင့် မျှောက်သည်။ ပြေတူးသူက မကြာခဏ နားနေပုံပေါ်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင်မှ ဆက်တိုက်ပေါ်လာသော တူးဆွသံကို မှန်း၍ တက်ခဲ့ ပါပေ။

" အသံမထွက်စေခဲ့တော့ "

စောအောင်က သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ပိတ်ကွယ်နေသော

ဗျူးစာပေ

ခြံရိုင်းကို အသာဖြဲကြည့်ရင်းမှ လှည့်၍သတိပေးလာ၏။ သူတိပေး
နေသည်ကြားမှ ဘဆောင်အသံထွက်သွားသေးသည်။

“ဟာ”

ထိုခြံရိုင်း၏ အလွန်တွင်ရှိနေသည်မှာ သင်္ချိုင်းနေရာပြေ
ဟောင်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ကုန်းကုန်းကွဲကွဲချောင်းနေရာမှ ခါးမက်လိုက်သည်နှင့် ရိုး
အုံ့သွားရ၏။ ပြေပုံမှ တစ်ခုတည်းမဟုတ်။ တစ်ပြင်လုံး ပြေပုံသင်္ချိုင်း
ပျားချည်းဖြစ်နေ၏။

“ဒုတ်... ဒုတ်”

“ဟော ဟိုမှာကွ”

ပေါက်တူးသံ၊ အက်ပြိုသံတို့က သင်္ချိုင်းအစွန်းတစ်ဖက်
ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ လူကိုလည်း သူတို့တွေ့လိုက်ရသည်။

“အေး မင်းပြောတဲ့လူစိမ်းပဲ ဘဆောင်”

“ဒီလူ ဘာလို့သူများသင်္ချိုင်းကို လာတူးနေရတာလဲ”

“မတူးကောင်းဘူးကွ သင်္ချိုင်းဆိုတာ ပြန်ပေါ်ကောင်းပဲ
မဟုတ်ဘူး”

“အကြောင်းမရှိဘဲတော့ မတူးလောက်ပါဘူး”

“ခွပ်”

“ဖရောက်... ဖရောက်”

မြင်စကတည်းက ခေါင်းပိုင်းလောက်သာ မြင်ခဲ့ရသော လူစိမ်း
မှာ ငုံ့ကိုင်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ချောင်းကြည့်သူရှိပည့်ဟု
သံသယဖြစ်ပုံပင်မရ။

သည်တော့ ဘဆောင်တို့နှစ်ယောက်သား ရဲရဲတင်းတင်း
ရှိလာပြီး ခြုံပေါ်မှကျော်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင် ဘဆောင် ဟိုမှာသေတ္တာကြီးထမ်းပြီး ကျင်းယဲက
တက်လာပြီ”

“တိတ်တိတ်နေ”

ချက်ချင်းခြုံကိုကွယ်၍ မြန်တိုင်လိုက်ရ၏။ သေတ္တာရှည်ကို
ထမ်း၍ တက်လာသူက ဝန်းကျင်ကိုအနည်းငယ် ဝှေ့ကြည့်နေသည်။

နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ချောင်းနေရာဘက်သို့ လျှောက်လာသဖြင့်
နှစ်ယောက် သားပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကြ၏။

“ဘဆောင်... ဘဆောင် ဒီဘက်ကိုလာ”

ခံစာအောင်ကို လှည့်ကြည့်တော့ သကောင့်သားက
လေးဘက်ထောက်လျက် ပြေပုံများကြားသို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်၏။ ဘဆောင်
လည်း လေးဘက်တွား၍ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ရသည်။

၇၆

နိုင်မိဟန်

“ဟင်... ဒီလူ ဒီလူစိတ်မှန်ရဲ့လား အရှူးကြီးလား မသိဘူး”
ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် အမူအရာက သာမန်လိုဖြစ်သော်လည်း
အခေါင်းထဲသို့ ပုံကြည့်၍ အော်ဟစ်ရယ်မောနေပုံက သူ့ရူးတစ်ယောက်
နယ်ပင်။

“ကိုယ်တို့ ဒီဘဝမှာ ဆုံဆည်းခွင့်ရတော့မယ် မိချိုသွယ်၊
ကိုယ်တို့ဆုံဆည်းရတော့မယ် ”

“ဟင် ”

တကယ့်အရှူးလေလား။ ထိုသေတ္တာ ရှည်ပျော့ပျော့ကြီးထဲတွင်
ရှိနေသော အရာကို ဘဆောင် စိတ်ဝင်စားမိသော်လည်း ထိုအရှူးကို
ကြည့်၍ သွေးတော့လန့်မိ၏။

ဘာတွေရေရွတ်နေမှန်းမသိ။ စကားတစ်ခွန်းတည်းကို
အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်နေသော အရှူးကိုကြည့်၍ ဘဆောင် သွေးလန့်
လာသည်။

သူ့ကိုမြင်ရမည်မဟုတ်သဖြင့် စောအောင်ကိုလည်း မျက်စိ၊
မျက်ကဲပြု၍မရ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်နေရာမှ ဝေးသည်ထက်ဝေးအောင် ပြေးချီ
လှပြီ၊ စောအောင်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမည်ကို စိတ်မား။
နိုင်၍သာ။

ဗျူးစာပေ

သည်အရှူးကြောင့် သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးပါ ဒုက္ခများတော့
ပည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ မလုပ်ကောင်းသည်ကို လုပ်လျှင်

“ဟူး...ဟူး...ဖရူး ”

“ဖလပ် ဖလပ် ဖလပ် ”

“ဟာ ”

သူ့အတွေးမဆုံးမိမှာပင် လောကစတင်ပြင်းထန်လာ၏။ ကြမ်း
ကြားသို့ တိုးဝင်လာသည့် လေသံက တစ်နံတစ်ရာကို တပ်လှန်နေသည့်
ပုံပင်၊ ရွက်ခြောက်တို့ လွင့်သံလား။ ခြေသံလားမသိရ။ သင်္ချိုင်းဘက်မှ
တဖျပ်ဖျပ်နှင့်အသံများစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဝေါ...ဖရော ဖရော ”

“မကောင်း... မကောင်းတော့ဘူး ”

“ဂျရစ် ဂျစ် ဂျစ်...ဂျိန်း ”

တောင်ကုန်းထက်သို့ ဝေါခနဲ အောင်တက်လာသည့် လေပြင်း
ပုန်းကတူ ထစ်ချွန်းမြည်ဟည်းလိုက်သည့် ဝိုးခြိမ်းသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ
သည်။

“ဝေါ ဝေါ ”

“ဂျီ ဂျီ...ဂျီ ”

ဝိုးက ရုတ်တရက်သည်းသည်းထန်ထန် ရွာလေပြီ။ ခရီးခရိုင်

ဗျူးစာပေ

ဧရပ်တို့ လေပြင်းထဲတွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလာ၏။ ကြမ်းခင်းမှ ကျီးကျီး ကျည်ကျည် မြည်သံတို့က နားအူမတတ်ပင်။

“ မင်း... မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ”

မိုးသံလေသံကြားမှ အရှူး၏အော်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ စောအောင်ကို မိသွားလေပြီလား။ မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲနှင့် အပေါက်မှ ပြန်ချောင်းကြည့်ရပြန်၏။

စောအောင်မှာ ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုလူစိမ်းအော်နေသည်က ဧရပ်ရှေ့သို့ဖြစ်သည်။ တိုင်မြေတစ် ခုတွင်ကွယ်၍ ဧရပ်ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မည်သူမျှမရှိ။

“ ဂျီရိုနိုး ”

“ မင်း... မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးနေတယ်လေ။ ဟေ့ ဟေ့ ဧရပ်ပေါ်တက်မလာကြနဲ့ မလာကြနဲ့ သွား သွား ”

အပေါက်ပေါင်းစုံ နေရာမျိုးစုံပြောင်း၍သူချောင်းကြည့်သည်။ ဧရပ်ရှေ့တွင် ဧရပ်ပေါ်မှာပါ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။

“ ဝေါ ဝေါ ဖရော ”

ယုံကျလာသည့် မိုးရေများကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့စက် များ ပေကျံကျန်သည်။ မလိုမမြို့ ဧရပ်ခေါင်မိုးတွင် ကပ်နေရသည်။

စောအောင်လည်း မသက်သာကြောင်း သူ့မြင်တွေ့နေရ၏။

ထိုလူစိမ်း သည်သာ အခေါင်းရှေ့တွင် မားမားရပ်လျက် မိုးမမြင် လေမမြင် အော်ဟစ်နေသည်။

“ ဝုန်း... ဖရော ”

“ မင်းတို့ တက်မလာနဲ့ဆိုတာ မကြားဘူးလား သွား... သွား ကြစမ်း ဆင်းကြစမ်း ”

“ ဝေါ ဝေါ ”

“ ခြောက် ခြောက် ”

ထိုလူ သွေးရှူးသွေးတမ်းနှင့် အော်လေမှ ဧရပ်ပေါ်သို့ ပြေး တက်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ ဟေ့ ဟေ့ မလာကြနဲ့ ဒါ... ဒါ ငါပိုင်တာ ”

လူစိမ်းက သေတ္တာအဖုံးကို ပြန်ပိတ်၍ ရန်သူ တကယ် ရောက်လာသလို ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်နေပြန်သည်။

“ အား... အား ငါ့ကိုမဆွဲကြနဲ့ ”

“ ဝုန်း... ဖောင်း ”

လေထဲသို့ ဂေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်ရင်းမှ ထိုလူပစ်လဲကျသွားသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဟန်ချက်ပျက်ကာ လဲကျသည်လား။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က တွန်းလှဲလိုက်သည်လား။ ခက်သည်က သူ့လာရသည့်

ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်မတွေ့ရခြင်းပင်။

ဇီး ဇီး ဇီး

ချွတ်နင်းသံတစ်ခုကြားရသဖြင့် ခပ်ပေးပေးသာရှိသေးသော သူ့မျက်လုံးတို့ ဖြတ်ခနဲဖွင့်လာသည်။ အသံက သူ့ခေါင်းရင်းဘက်ဆီ မှ ဖြစ်သည်။ ဆရာပိုးစိုးသွင်ထံမှလား။

ခပ်ဖွဖွလျှောက်သွားသည် ခြေသံနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပါကျင့်ကျင့် အလင်းရောင်တစ်ခု ဖြာကျလာ၏။ မျက်လုံးကို ကဗျာ ကယာပြန်မှီတံထားလိုက်မိသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက သူ့နှင့်အတူ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော သူ့ဆရာမားသည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် နိုးထလာပုံရသည်။ တပိုတပါးသွားချင်၍ပဲလား။

ရောင်နောက်ဖေးပေါက်သို့မဆင်းဘဲ ရှေ့လှေကားဆီ ဦးတည် သွားနေသည့် ခြေသံကိုကြားရ၏။ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ မနေ့ည ကတည်းက သူ့ကိုအိပ်ပျော်အောင် အိပ်ဖို့ရန် ထူးထူးခြားခြား သတိပေး လာသည်ကြောင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။

ခုလည်း အပေါ့အပါးကိစ္စအတွက်မဟုတ်ဘဲ သင်္ချိုင်းထဲသို့ မီးအိမ်လက်စွဲကာ ဆင်းသွားပြန်လေပြီ။

မြဲစောင်ကိုအသာလှုပ်၍ ဆရာနောက်ထလိုက်ခဲ့မိ၏။ သူ့ရုပ်

ပသို့ရောက်ချိန်၌ ဆရာက သင်္ချိုင်းမြေပုံများကြားသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဆရာမှာ ငါပသို့စေချင်တဲ့တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား။

ဆက်လိုက်ရန် ခြေလှမ်းရွံ့သွားသည်။ သို့သော် လမ်းပြပြော ပုံသည် သင်္ချိုင်းအတုဆိုသည်က ခေါင်းထဲချက်ချင်းဝင်လာ၏။ သူ့သေ ဝလောင်းများ မြှုပ်နှံရာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ ရွှေ ”

ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် ဆရာ့အပေါ် သင်္ကာမကင်း ။ တက ပိုကြီးသွား၏။ မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်သည် သင်္ချိုင်းအစွန်သို့ ပရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

“ ဆရာက လိုချင်လောဘာရှိသူ မဟုတ်ပါဘူး ”

အုတ်ဂူ၊ မြေပုံများကြားသို့ ကြယ်ရောင်ပျပျနှင့်ပင် ပရောက်အောင်သွားလိုက်ရသည်။ ပထမလဆန်းရက်မို့ အလင်းရောင်က မရှိချင်။

မမြင်မိုးတဝါးနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့မိ၏။ သင်္ချိုင်း များနှင့်အုတ်ဂူပျက်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဆရာတင်ထားသော မီးအိမ်ကိုကြည့် ပုံမှန်းသမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်။

“ ချွတ်... ချောက် ”

မသိအောင် လိုက်ချောင်းပါသည်ဆိုမှ ရွက်ချောက်ကိုင်းကဦး
များကို နင်းမိနေပြန်သည်။ မြေပုံများကို ခိုတွယ်၍ မီးအိမ်နှင့်အနီးဆုံး
နေရာသို့ ကပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ အလင်းရောင်အောက်တွင် သူ့ဆရာကို
မတွေ့ရဘဲရှိသည်။ သူ့လိုပင် မြေပေါ်ဒူးထောက်ထိုင်နေရ၍ ဂူများနှင့်
ကွယ်နေသည်လား။

သူပုန်းကွယ်ရာအုတ်ဂူပေါ်မှကျော်၍ လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း
ဆရာကိုမတွေ့ရ။ သည်ထက်ပို၍လည်း မြောင်ကျကျမကြည့်ရဲ။

ရုတ်တရက် မီးရောင်က ယိမ်းခနဲဖြစ်သွားပြီး လူရိပ်နှစ်စုံ
တရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့ပြန်ငုံ့နေလိုက်သည်။

“ ပိုနေတဲ့တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ ”

သူ့စိတ်ထဲမှ မေးခွန်းကို သူ့ပြန်ကြားလိုက်ခြင်းပင်။ အသံက
သူ့ပင်ကိုယ်အသံမဟုတ်ဘဲ အက်ကွဲကွဲ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် အခြား
အရပ်မှ လာသောအသံဖြစ်နေသည်။

သူ့ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည့် အရပ် နှစ်ခုရှိရာဘက်မှ
ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကျုပ် တပည့်ကလေးပါ ”

“ သူ ဒီနားမှာရှိနေတယ် ”

စည်သူ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဆရာ့မြေသံနောက်မှ

ဗျူးစာပေ

စောဒကထပ်တက်လာသည် လူ့စိမ်း၏စကားကြောင့် စိုးရိမ်သွားပါ၏။
ဆရာကိုယ်တိုင်က ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့် လျှိုးငှက်တွေ့ဆုံနေသူပုံ
လူဆိုမှ လူကောင်းတွေ့မရ၊ လူဆိုးသာဆို သူ့ကိုတွေ့သွားလျှင် မလွယ်။

“ ဟုတ်တယ်။ သူ့ကကျုပ်နဲ့ ဟောဒီနားက စရပ်မှာပဲနေ
တယ် ”

ဆရာအမြေကြောင့် သူ့အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“ မဟုတ်ဘူး... သူ သူ ဒီနားမှာပဲ ရှိနေတာ။ ဒီနားတစ်ဝိုက်
မှာပဲ ရှိနေတာ... ကျွန်တော်တို့ကို မြင်နိုင်တွေ့နိုင်တဲ့ နေရာမှာပဲ ”

“ မပူပါနဲ့ သူ့မင်းကို မမြင်ရပါဘူး ”

“ သူ ကျွန်တော်တို့စကားတွေ ကြားနေတယ် ”

“ ကောင်းပြီလေ မင်းကနားမထောင်စေချင်ဘူးဆိုရင် သူ့ကို
ပေါ်ထုတ်ပြီး စရပ်ပေါ်ပြန်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့ ကဲ မောင်စည်သူ ”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ကွဲ ဆရာ ”

အခေါ်ပင်မဆုံးသေးမီ သူ့ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ထွက်လာ
လေသည်။ ပါးနှပ်လွန်းသူများကို ဆက်၍ပုန်းခိုနေလျှင်လည်း ထူးတော့
ပျက်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ ဟင်... ဆ ဆရာ တစ်ယောက်တည်းလား ”

အခုတင်လေးမှ လူ့စိမ်း၏အသံကို ကြားနေခဲ့ပါလေ

ဗျူးစာပေ

ချက်ချင်းသူ့ထွက်လာသည်တိုင် အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်လိုက်ခြင်းမှာ ထူးဆန်းသည်။

“ မင်း ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ သား ”

“ အခုမှ အပြစ်တင်ပနေပါနဲ့တော့ဗျာ ”

“ ဟင် ”

လူစိမ်း၏ ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်သည့် အသံကို သူ့အနီးကပ် ကြားလိုက်ရလေသည်။ သို့သော် မီးရောင်အောက်တွင် တကယ်ရှိနေသည်က သူနှင့် သူ့ဆရာနှစ်ယောက်တည်းသာ။

“ ဆ...ဆ...ဆရာ ဒီ...ဒီ အသံ...အသံက ”

“ ဟင်း ဟုတ်တယ် မောင်စည်သူ၊ ပရလောကသား တစ်ဦးပါပဲ။ သူ့ကို ငှက်ခါးလို့ပြောတယ်။ သူက ဆရာ့ကို ကယ်တင်ခိုင်းဖို့တာ ”

“ ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းနေတာပါ ”

လိုက်ချောင်းမိသည်မှာ အမှားကြီးမှားလေပြီ။

“ ဟုတ်ပါပြီ မင်းကိုကျွန်ုပ်ကူညီပါ့မယ် ”

ဆရာက ဆွံ့အပင်သက်မိနေသည့် သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ တစ်ဆက်တည်းပြောလာသည်။

“ သူဟာ မင်းကိုလမ်းပြတွေ ပြောပြသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက် ”

ထဲက အရှူးဆိုသူပဲသား၊ ဦးဘဆောင်တွေ့ခဲ့တဲ့ အရှူးဟာလည်း သူပဲ။ သောင်းတင်လေး တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အရိပ်ဖြူဖြူဟာလည်း သူပဲ ကဲ ”

“ ငှက်ခါးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကျွန်ုပ်တပည့်ကိုလည်း မင်းရဲ့အတွေ့ကကြုံတွေ့ ပြောပြနိုင်ပါတယ် ”

“ ဟာ... ဆ... ဆရာ ”

အေးအေးလူလူပြောဆိုကာ နေရာမှလှည့်ထွက်သွားသဖြင့် လူလည်းချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့ရ၏။ တစ္ဆေသူရဲနှင့်မှ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ကားပစ်ခဲ့သည့်ဆရာ့ကို သူ့အံ့ဩရသည်။

“ ဆရာ နေပါဦး ”

“ ဟင်း ”

သူ့နောက်မှ ရှည်လျားမိပြင်သော သက်ပြင်းချသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ကဆုန်ပေါက်၍ပြေးခဲ့ရတော့၏။

ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည့် ဆရာ့ကိုယ် ကျော်ကာ ရေပေါ်သို့ လှေကား သွားသည်။

“ ဒေါက် ဒေါက် ”

စိုး စိုး စိုး

ဆတ်ခနဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်း၌ တုန်တက်သွားသည်ကို မှတ်တားလိုက်မိသည်။ မျက်လုံးအစုံပွင့်ချိန်၌ ဝါကျင့်ကျင့်အ...

ရောင်ကိုမြင်သည်။

ဗြူစောင်ကို သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှာထားဆဲသာရှိ သေးသည်။ အလင်းရောင်လာရာ ခေါင်းရင်းဘက်ဆီသို့ လည်ပြန်မော့ ကြည့်သည် တွင် ဆရာဦးဖိုးသွင်မှာ သူ့ကိုကျောပေး၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ အိပ်မက်မက်နေသည်ပဲ။

ဆရာက သူ့ကိုကျောပေးထားရာမှ တဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့် လာသည်။

“ လန်နိုးသွားပြီလား မောင်စည်သူ ”

“ ဗျာ ”

“ အင်း သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုပေမည် ဆရာအဓိဋ္ဌာန် အရ အကူအညီတောင်းလာသူကို တတ်စွမ်းလောက် ကူညီရဦးမယ် ကွယ် ”

“ ဗျာ ဆရာက ကူညီမယ်၊ အဲ့ဒါ အဲ့ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး လား ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးလား ”

“ အိပ်မက်အဖြစ် မြင်မက်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင်လည်း အိပ်မက် ပဲပေါ့ မောင်စည်သူ ”

“ ကျွန်တော်တော့ ဉာဏ်မမှီတော့ဘူးဆရာ ”

ဆရာက ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ညှိတ် လည်လဲ မသိ။

“ ကဲ အိပ်ပျော်အောင် ပြန်အိပ်လိုက်ဦးသား ”

ဖိုး ဖိုး ဖိုး

သူ့အိပ်မပျော်ခဲ့။ ညပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့။

တကယ်ဖြစ်ရပ်နယ် ပိသလွန်းသော အိပ်မက်များနှင့် နီးတစ် (က) အိပ်တစ်ဝက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မှာ လဆန်းရက်များစွာ တိုင်ခဲ့ ပေပြီ။

အိပ်မက်တိုင်းတွင်လည်း မမြင်ရသောအသံရှင်က သူ့ထံ မပျက် ရောက်လာ၏။

“ ကျွန်တော်အဲ့ဒီနေရာကို သွားကြည့်ချင်တယ်ဆရာ ”

အိပ်မက်အရှိန်နှင့်မို့ နေခင်းလင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေချိန်မှာပင် (က) နေရာသို့ သွားရသည်မှာ တတိတ်တဖွဲ့နိုင်သည်။ ရောက်လုနီးပါး (က) ခြေလှမ်းကိုတုံ့ခံရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

သူ့သန်ထောင့်စွန်း။ ထုံးဖြူအရောင်အဆင်းမရှိတော့သည် (က) ပြီးပည်းညစ်ညစ်အုတ်ဂူဟောင်း တစ်လုံး။ အိပ်မက်တွင် မီးအိမ်ကို (က) ရာအုတ်ဂူဖြစ်သည်။ ထိုအုတ်ဂူ၏ အလွန်တွင်ကမ္ဘည်းတိုင်ပုံ ပြေပုံ (က) ရှိနေသည်။

“ ရှုပ်... ရှုပ်... ချုပ် ”

သူ့နောက်သို့ ချဉ်းကပ်လာသည့် ခြေသံတစ်ခုကြောင့် ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ ဆရာ ”

“ သူဘာတွေ ပြောပြခဲ့သလဲ မောင်စည်သူ ”

“ သူကပြောပြဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အဲ့လောက် သတ္တိမရှိသေးဘူးဆရာ။ အပြင်မှာဆို ဘယ်လိုနေမယ်မပြောတတ်ဘူး။ အိပ်မက်မှန်းသိတာတောင် သူ့ပြောသမျှကို ရပ်ပြီးနားထောင် မနေရဲဘူး ”

“ ဒီပုံစံနဲ့ မင်းကိုဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ။ ဆရာမှာ သူတို့အတွက် စိစစ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်ကွယ် ထွန်းအိုကို စိစစ်ခိုင်းလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ”

“ သူ သူက ဦးဘဆောင် ရော သောင်းတင်ရော ကြုံခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား ဆရာ ”

“ ဒီလို သားရဲ၊ ဦးဘဆောင်တို့ကြုံခဲ့တဲ့ အရှုံးဆိုတာ လူ့ဘဝက ငှက်ခါးပေါ့။ လမ်းပြတွေပြောပြတယ်မဟုတ်လား။ အဲ့ဒီအရှုံးဟာ သေတ္တာကြီးထမ်းပြီး မြေကျင်းထဲခုန်ဆင်းသွားတယ်ဆိုတာ ”

ထိုစကားများကို ဆရာဦးစိုးသွင်သည် အုတ်ဂူပေါ်ငွေ့ငံ အကျ

အခုထိုင်၍ အေးအေးလူလူ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ”

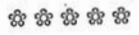
“ အေး... သေတ္တာကြီး ပန်းပေါ်ထမ်းပြီး ခုန်ချတော့မှ မြေကျင်းထဲမှာ သေတ္တာပိနေပါရောလား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့မြေယက်ထုတ်ထားတဲ့ နိုင်ခဲတွေ မြေစာတွေက မိုးရေခဲဖြိုကျ လာလေတော့ သူ့ကိုရိုပြီး ဒီပြီးသားဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ သူဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ မောင်စည်သူ။ ဟောဒီသင်္ချိုင်းအတိုက် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ သူ့လာယူတာဟာလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေပဲ။ ကညင်တဖို့ချောင်းနံဘေးက ပစ္စန္ဒရာဇ်ပိညာဉ်တွေလိုပဲ သူဟာလည်း တစ်ပျိုနံက ရွှေကျင်းသမားတစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောပြတာကို သားဆက်ပြီး နားထောင်ကြည့်ပါလား။ သူဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ့အဖြစ်ဟာ မင်းဘဝနဲ့ အကျိုးပေးချင်း အတူတူပါပဲ သားရယ် ”

“ ကျွန်တော့်ဘဝလိုပဲ ဟုတ်လားဆရာ ”

သည်ရက်များအတွင်း ဆရာက အခုလိုစကားရှည်ရှည် မဆိုခဲ့သည့်မှာကြာလေပြီ။ ပြောမည့်ပြောတော့လည်း သူ့တမင်မေ့ထားခဲ့သည့် အတိတ်ကိုပါ တူးဆွသွားခဲ့သေး၏။

“ မာမာနွယ် ”

“ ဗြူးလေး ”

ပျူးစာပေ

ပစ္စန္တရောင်ခေါ်သံ

ဦးစိုးသွင် ပြန်အလာတွင် ထွန်းအံ့ပါလာသည်။

“ ဆရာ ကျွန်တော် မလုပ်ရဲဘူး၊ မသွားရဲဘူး သူပြောတာ
ပတွလည်း နားမထောင်ရဲဘူး ”

“ ဟေ ”

အခြေအနေကို သူပြောပြတော့ ဆရာက အံ့ဩဟန်နှင့် ပြန်
ကြည့်သည်။ အံ့ဩသည်ထက် နားမလည်သည့်ပုံမျိုး ပိုပေါက်၏။

“ ဆရာထွက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့တော့ ”

“ မောင်စည်သူ ”

သူစကားကို သည်လိုဖြတ်မပြောဘူးသဖြင့် သူအံ့ဩသွားရ
လည်။

“ ငါ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ မင်းကိုလည်း မထားခဲ့ဘူး နောက်
|| အခုချိန်ထိ မင်းကိုဘာလုပ်ပါလို့ ငါမခိုင်းရသေးဘူးလေ ”

ပျူးစာပေ

“ ဗျာ ”

သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကြား တော့လွဲနေသောစကား
များကြောင့် ထွန်းအုံ ခေါင်းရွှင်နေပုံရသည်။

သူ အခုမှတွေးမိရ၏။ မပါးနပ်လိုက်ပုံများ။ ဆရာက ထွန်းအုံ
ရှေ့မှာရှိ ထိုကိစ္စကို ပြောစေချင်ပုံမရ။

ထွန်းအုံက ရွှေသင်္ချိုင်းသွားမည့် လူ။ အချိန်မတိုင်ခင် သတင်း
ပြန်သွားမည်ကို ဆရာက လိုလားပုံမရ ပေ။ သူ ဆက်မပြောတော့ဘဲ
နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ ကဲ ဧရပ်အောက်ကို ဆင်းကြ သွား သွား ”

“ ခုနက ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ”

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဗျာ ”

ထွန်းအုံအမေးကို ပြီးစလွယ်ဖြေ၍ ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လိုက်
သည်။

“ ရွာထဲကနေ ငါ နောက်တစ်ခုကြားလာခဲ့မယ် ”

ထွန်းအုံက ကျောပေါ်မှ ဒိတ်ကိမချောင်ကပင် စကားကို
စနင့်သည်။

“ ဘာကြားလာတာလဲ ”

“ ပစ္စယာရင်ဇာတ်လမ်း နောက်တစ်ပုဒ်လေ မင်းနားထောင်

မလား ”

“ ဟာ တော်ပါပြီဗျာ ဒီမှာနေရတာ စိတ်မသန့်ရတဲ့အလဲ၊
ခင်ဗျားက ရွှေပြန်နေရတဲ့လူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့
လာမပြောနဲ့ဗျာ ”

“ ဟား ဟား မင်းကလည်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်
အပျက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ထူးဆန်းလို့ ပြောပြချင်တာပါ ဒီမှာ ရွှေသင်္ချိုင်း
ကြီးရှိနေတာ မင်းအသိဘဲ တစ်နေ့က လမ်းပြတွေပြောသွားတယ်
မဟုတ်လား။ သတင်းကြားတာနဲ့ ရွှေလိုချင်လို့ရောက်လာတဲ့လူတွေ
အများကြီးပဲဆိုတာ ရွှေရှိရာကို လောဘသားတွေ လာကြတာ မဆန်း
ပါဘူး ”

“ ကျွန်တော် နားမထောင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ ”

“ ဆန်းတာက ရွှေလာထားသွားတဲ့ လူပျိုရှိနေတာပဲ ”

“ ဘာဗျ ”

“ ဟဲ ဟဲ မင်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုလေ ဒီ
မှာရွှေတွေရှိတယ်လည်းဆိုရော လူတွေက လိုချင်ကြတယ် လာတူး
ကြတယ်၊ အဲလိုလူတွေကြားထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ယောက်က
နေရာမှာ ရွှေလာထားသွားသတဲ့ ”

သူ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

“ ဘယ်သူလဲ အဲဒီလူဟာ ဒီရွာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

“ မင်းထင်တာ မှန်တယ် သူက ဒီကမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်က မှန်းတော့ မသိကြဘူး၊ နာမည်ပဲသိလိုက်ရတယ်တဲ့ သိန်းတန်ဆိုလား အဲ ဟုတ်တယ် သိန်းတန်တဲ့ကွ ”

ဗွီး ဗွီး ဗွီး

“ တိမ်ယံ ဟုတ်လား၊ မောင်ရင်နာမည်က အဆန်းပါလား ”

“ တိမ်ယံမဟုတ်ဘူး သိန်းတန်ခင်ဗျ သိန်းတန် ”

“ ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဒါနဲ့ မောင်ရင်ခုနက မေးတာ ဘာတဲ့ တဆိတ်လောက် ပြန်ပြောစမ်းပါဦး ”

နားလေးဟန်တူသော အဘိုးကြီးကိုမှ သွားမေးမိသဖြင့် သိန်းတန်ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျိန်ဆဲမိသည်။ ရွာထဲဝင်စကတည်းက လူပေါင်းများစွာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

မေးမည်မေးမည်နှင့် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်လာခဲ့သည်က ရွာဆုံးတော့မည်။

လမ်းဆုံးလျှင် ရွာတွေ့နိုင်သော်လည်း ရွာဆုံးလျှင် လမ်းပျောက်တော့မည်ဖြစ်၏။ သူ ယခင်လာဖူးသည့်လမ်းမဟုတ်။ ယခင်တစ်ခေါက်လာစဉ်က သည်ရွာကို မတွေ့ခဲ့ရပေ။

မထူးတော့ပြီဟု ရွာအစွန်ရှိ တဲတစ်တဲရှေ့တွင် တွေ့သော အဘိုးအိုကို အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်ရလေသည်။

“ ကညင်တမိုလေ အဘိုး၊ ကညင်တမို ကညင်တမိုကြားရ လား ”

“ ဪ... အေး အေး ဟုတ်ပြီ... ကြားပြီ ကြားပြီ ” အတော် နားစိုက်လိုက်ရပုံပေါ်သည်။ အဘိုးအို၏ ခပ်မှေးမှေး ပျက်လုံးများပင် မပွင့်တော့။ အတန်ကြာမှ ရှုံ့တွထားသည့် နဖူးကြော များကိုဖြေ၍ ကျည်ပွေ့ကိုချကာ တုန်ချီချီနှင့် ထလာသည်။

“ ဘာတွေ ထောင်းနေတာပါလိမ့် ”

ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိသည်မို့ သူ့ဆီ လှမ်းလာနေသော အဘိုးအိုကြားလိမ့်မည်မထင်။ သစ်သားဆုံထဲတွင် ညိုညစ်ညစ်အမှုန့် များကို တွေ့ရ၏။

“ မောင်သင်းနံ မင်းနယ် မကျွင်မိတို့အိမ်သွားချင်တာများ ရွာတောင်ဖျားထိ လျှောက်လာရသလား ကျွင်မိတို့အိမ်က ဟိုဘက် ပြောက်ဖျားမှာ ”

“ ဗျာ ”

ကြားပြီ ကြားပြီဆိုသော သည်အဘိုးကြီး ဘာတွေကြားခဲ့ ကျည်မသိ။

သည်အနားတစ်ဝိုက် အဘိုးကြီးမှလွဲ၍ ပေးစရာ မြန်းစရာ လူသူရှိလိုရှိကြား ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။

“ ဟာ သွားပါပြီ ”

ရှိလိုက်သမှ အိမ်ပေါက်စေ့ လှုပ်တက်စုံ တစ်ရွာလုံးရှိလူအကုန် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသလား ထင်မှတ်ရသည်။ အဘိုးကြီးကို ခပ်ကျယ် ကျယ် အော်ပြောရလွန်းသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြားသွားပုံ ရသည်။

ကညင်တမိုဆိုသော နာမည်ကြောင့် စိတ်ဝင်တစားထွက် ကြည့်နေကြသည်လား။

“ ကျွန် ဒီအဘိုးကြီးပေးရတာနဲ့ တစ်ရွာလုံးကြားကုန်ပြီ သူကတော့ အခုထိ ငါ့မည်ကို သင်းနံလုပ်နေတုန်း သင်းလည်းသင်း၊ နံလည်းနံသတဲ့ ဘယ်နှယ်ဟာမှန်းကို မသိတော့ဘူး နာမည်လည်း ပျက်ပါပြီ။

တိုးတိုးတိတ်တိတ် စုံစမ်းချင်လို့မှ ရွာအစွန်အဖျားထိလာပြီး သူ့ကိုပေးကာမှပဲ တစ်ရွာလုံးသိကုန်ပြီ

“ ကျွန် နားလေးမှန်းသိရင် မပေးပါဘူးကွာ ”

သိန်းတန် ကြိတ်၍ ညည်းတွားရင်း ထိုအဘိုးကြီးအား ချာခဲ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ကို ဖိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးပေါင်းများစွာ

ကြားမှ မြန်မြန်လွတ်မြောက်လိုလှပြီ။

“ နေ့ပါဦး မောင်သိန်းတန် ပေးပြီးမှ အဖြေကို မစောင့်တော့ ပူးလား စိတ်တယ်မြန်တဲ့ကလေးပဲ မောင်ရင်သွားချင်တဲ့ ကတည်တမို လိုတာ ဟောဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်သွားရတယ်။ အဲဒီမှာ နတ်စင်တစ်ခု နဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကိုလွန်ရင် လမ်းဆုံတစ်ခုရောက်မယ်။ ညာဘက်လမ်း ပိုလိုက် နောက်ထပ် လမ်းဆုံလမ်းခွဲ မရှိတော့ဘူး။ နေ့ဝက်ခရီးလောက် သွားပြီးရင် ကုန်းစောင်းတစ်ခုကို ရောက်မယ်။ အဲဒီက အဆင်းမှာ မထွေရတဲ့ ချောင်းကောကြီးဟာ ကညင်တမိုပဲ ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ အဘိုးကြီး သူ့ ကို တမင်နောက်ပြောင် ကျီစယ်ကာ နားလေးဟန်ဆောင်ခဲ့ခြင်းပင်။

ကျေးဇူးတင်စကားမဆိုတော့ဘဲ မကျေမနပ်နှင့် လည်ပြန်တစ် မျက်လှည့်ကြည့်ကာ ဆက်လျှောက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ ကျုပ်အခု တောင်းနေတာ အဲဒီတော့ဘက်က ဆေးမြစ် မထေးဥတွေပေါ့ ”

တော်တော်နားပါးသည့် အဘိုးကြီး။ သူ ခပ်တိုးတိုး ရေစွတ် ပုံလည်ကိုပင် ကြားဖြစ်အောင် ကြားသေးသည်။ ဝိုင်းကြည့်နေသူကို နှိပ်စွဲကျသွားသည်။ ရယ်သံတို့ကြားမှ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရ၏။ ဘာကိုမျှ မတွေးမိ။ မတွက်ချက်မိ။

အရှက်နှင့်ဒေါသက ရွာအထွက်မှာပင် နေမှန်းတည့်နေပြီ ဆိုသည်ကို မေ့လျော့သွားစေသည်။ နေ့ဝက်ခရီးဆိုသော အတိုင်းအတာ ကို ခေါင်းထဲတွင် ထည့်သွင်းတွက်ချက်ရကောင်းမှန်းပတွေ့ဖိအောင် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

စိုး စိုး စိုး

“ ဟာ ဒါဆို အဲ့ဒီလို နေ့စောင်းတော့မှ ကညင်တမိုကို ရောက်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား ”

ထွန်းအုံက ရွံ့စေးဖြင့် မံ့မံ့ဖန်တီးလက်စ မီးဖိုငယ်တစ်ခုကို အချောသတ်လိုက်သည်။ ဇရပ်အဖိုးစွန်းအောက်တွင် ချက်ပြုတ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဒါပေါ့ကွ အဲဒီလူမှာ ဘာပါသလဲသိလား ”

“ ဘယ်သိမလဲ ခင်ဗျားမှ မပြောသေးတာ ”

“ ဟောဒီလောက်လောက်ရှိတဲ့ လေးထောင့်စပ်စပ်အထုပ် တစ်ထုပ်ပါလာတယ်၊ ပုံစံက သေတ္တာတစ်လုံးကို ပုဆိုးနဲ့ ထုပ်ပိုးထား သလိုပဲတဲ့ ”

ရွှေဖရုံသီးတစ်လုံးကို ထွန်းအုံက နမူနာပြခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေဖရုံသီးထဲတွင်တော့ အတော်အတန်ကြီးမားသော အရွယ်အစား

ဟု ဆိုနိုင်၏။

“ ကညင်တမိုဆိုတဲ့အသံလည်းကြားရော ရွာကလူတွေ စိတ် ပဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ဘူးလေ၊ သူ့လိုက်ကြည့်မယ် ငါလိုက် သောင်းမယ်ဖြစ်ကုန်ရော ”

“ တကယ်လိုက်ကြည့်ကြသလား ”

“ ဟာ ကြည့်လို့ ငါမင်းကို ပြောပြနိုင်တာပေါ့ ငါ့ကိုပြန်ပြော ပြုတဲ့သူက ဦးတက်တဲ့ အဲဒီတုန်းက သူ လူပျိုပေါက်ပဲရှိသေးတာဆိုတော့ ကြာလှပြီပေါ့၊ အဲ သူရယ်၊ ဖိုးထိန်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ရယ် ဦးဖိုးထိန် ကတော့ သေသွားပြီ၊ နောက်တစ်ဦး လူနာမည် ဘသန်းဆိုလား၊ လူသန်းဆိုလား ခုတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်နေလေရဲ့၊ ဦးပီမလတဲ့ ရွာ ပါနောက်ကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်လုပ်နေတာဆိုပဲကွ ”

စိုး စိုး စိုး

ကုန်းစောင်းမှ ဆင်းချိန်တွင် အလင်းရောင်ကို မမြင်ရတော့ ။ နေလုံးက အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် မကွယ်သေး၊ မေးတင် မတုတ်နိုးသာ

သို့သော် မြရာပင်များကို ဖောက်၍ မြေပြင်အထိကျရောက် ။ မောင် အလင်းရောင်ကို မထုတ်လွှင့်နိုင်တော့။

“ ဖိုးထိန် ငါတို့ပြန်လှည့်ရင် ကောင်းမယ် နေ့ဝင်ပြီ ”

“ အာ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းသားက တမောင့်ကွာ မင်းဘကြီး
ဘုန်းကြီး သင်ပေးထားတဲ့ ဘုရားရှိခိုးတွေရွတ်နေ အဲလောက်ကြောက်
နေရင် ငါမင်းကို အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ငတက်ရ၊ ဒီကောင်ကို
ထားခဲ့ပါဆိုတာ ”

“ ဟာ လိုက်ချင်တုန်းကလည်း သူပဲကွ၊ ငါတို့ ဒီအထိလိုက်
ကြည့်ဖို့ အလုပ်ပျက်ခံပြီး လိုက်လာတာ ပြန်ချင် မင်းတစ်ယောက်တည်း
ပြန် ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဝိုင်းဟောက်နေသဖြင့် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားလည်း နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ လုံးဝပိတ်သည်တော့ မဟုတ်။
လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဖတ်နေပုံရ၏။

“ ဒီငါကြောက် ပြောနေရတာနဲ့ ဟိုလူကို မခိုတော့ဘူး။ ဖိုး
ထိန် သွက်သွက်ဆင်းကွာ ချောင်းနားရောက်ရင် ဘယ်လိုက်ရမုန်းပသိ
ဖြစ်နေပယ် ”

“ မဖြစ်ပါဘူး ငတက်ရာ ဒီလူတွေ ဘယ်ကိုသွားမလဲ မုန်း
ကြည့်လို့ရနေတာပဲ။ ကညင်တဖိုဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေတဲ့လူမုန်းသမျှ
လလွန်တောင်ကို သွားချင်လို့လာတဲ့လူချည်းပဲ သူလှည့်ကြည့်လို့ တွေ့
သွားရင် မကောင်းဘူး ခပ်ခွာခွာပဲ လိုက်မယ် ”

“ အား မောတယ်ကွ ရေလဲဆာလာပြီ ”

ဗျူးစာပေ

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆီမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။ ငတော်
နှင့် ဖိုးထိန်တို့ တပြိုင်တည်းဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဟို
ကောင်ရွံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရှာ၏။

“ အေး... အေးပါကွာ မဟောပါဘူး ရေလည်းမဆာတော့
ပါဘူး ”

“ တိတ်တိတ်နေခမ်း ရှေ့မှာဟိုလူ ”

ကုန်းဆင်းကိုလွန်သည်နှင့် မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွား
သည့် သေတ္တာနှင့်လူကို သူတို့မြင်လိုက်ရသည်။ ချောင်းကမ်းပါးပိတ်
ပို့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် လမ်းရွေးနေပုံရ၏။

ရွာသားသုံးယောက် ခြေလှမ်းကိုရပ်၍ လမ်းဘေးသို့
မင်းလိုက်ကြသည်။ ပင်စည်တစ်ခုနောက်ကွယ်၍ ဖိုးထိန်တစ်ယောက်
ကလည်း ခေါင်းထွက်ကြည့်၏။

“ ဆက်လျှောက်သွားဗြိကွ ”

“ ဘယ်ကိုလဲ ”

“ ချောင်း ဟိုဘက်ကို ငတက်မင်းနဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းသား
မချောင်းကမ်းပါးမှာစောင့်နေ ငါ ဒီလူဘယ်ကိုသွားမလဲဆိုတာ လိုက်
ကြည့်မယ် ”

“ အေး ”

ဗျူးစာပေ

“ ဟင် ဒီကောင် ဒီ ဒီအချိန်ကြီး ချောင်းဟိုဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း ကူးသွားမလို့ ဟုတ်လား ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက ဖိုးထိန်အစား ကြားကလန်နေ၏။ တောက်စိတ်တိုသွားသည်။

“ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါကွာ ဒီလူသလွန်တောင်ဘက်ကို ဦးတည်သလားဘာလား၊ လိုက်ကြည့်တာက သူကအပြင်နဲ့ပုန်းရမ်းပြီး ချောင်းဟိုဘက်က ပတ်သွားနေတဲ့အချိန် ငါ့တို့ကဖြတ်လမ်းကနေ ကြို သွားခွင့်မှာ ”

ဖိုးထိန်ပြောသလို ခေါ်လာမိသည်မှာ မှားပြီဟု တွေးမိသည် သူ့ကိုရှင်းပြနေရသည်က အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေ၏။ ပါးနပ်မှုက တစ်စက် မှုပရို။

“ ဘယ်လိုလဲ ဖိုးထိန် ”

တအောင့်မှုအကြာတွင် ဖိုးထိန်ပြန်ရောက်လာသည်။ တောက်စိတ်ပေးသည်ကို ခေါင်းညိတ်၍ ဖြေ၏။

“ မင်းကောင် မောနေရင် ဒီမှာဝေဖာနားချင်နားကွာ ဟိုဝေဖာက ကျွဲပတ်ပြီး သွားနေမှာ ဒီဘက်လမ်းကနေ ငါတို့လိုက်မယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထက်အရင် ရောက်ကိုရောက်တယ် ”

“ ဒီလူလက်ထဲက ဟာ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ဖိုးထိန် ”

“ ငါ့အထင်တော့ သေတ္တာထင်တာပဲ သူ့ပုံစံကတော့ မင်းပုန်းရခက်တယ်ကွ အရင်လူတွေနဲ့မတူဘူး ”

ချောင်းနံဘေးတွင် သူတို့အေးအေးလူလူထိုင်၍ စကားပြောရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအတွက် ခဏနားလိုက်ကြသည်။ နေဝင်သွားလေပြီ။ အမှောင်နှင့်အတူ တောတောင်သည် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်သော ဆောင်လာ၏။

သတ္တိခဲနှစ်ဦးလည်း စိုးထိတ်မှုတော့ ကိုယ်မိရှိနေ၏။ နဂိုကပုဂံကြောက်တတ်သည့်ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ဦးနှင့်ခွာ၍ပင် မနေရဲတော့။ ကြားသို့အတင်းတိုးဝေ့နေရာယူ၏။

“ သွားကြစို့ ”

“ အေး ကောင်းတယ် ”

နာမည်ရှိသော နေရာနှင့် ချောင်းကောတစ်ခုသာခြားသည်ပိုမိုနေရာတွင် ကြာကြာဆက်မနေချင်ကြကော့သည်နှင့် ဆက်ထွက်လာပုံကြသည်။

တော်တော်လေး သွားမိပြီးမှ နားနေခဲ့ကြသော နေရာသို့ တက် မသိပသာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကညင်တပို၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မီးရောင်များ တလက်လက်နှင့် မီးပွင့်အချို့ကိုပြင်ရ၏။

လူနေရွာ တစ်ရွာရှိနေသည်လိုလို၊ အကြည့်ကို အလျှင်အမြင်

ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းကာ ခြေလှမ်းကို မပြေးရုံတမယ် သွက်သွက်ကြီး လှမ်းလိုက်မိသည်။

“ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါကွာ ဖိပါတယ် ”

ဖိုးထိန် သတိပေးမှ ကူရှေ့ပြန်ဆည်လိုက်ရ၏။ လူကြောက်ဟု အထင်မခံလို။ အထူးသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သေန်းလိုကောင် မျိုးရှေ့မှာ ကြောက်တတ်လန့်တတ်သည့်အဖြစ်ကို မပေါ်လွင်လို။

စိုး စိုး စိုး

“ ထွန်းအုံ အလုပ်ပြီးရင် ပြန်တော့ ”

ဓရပ်ပေါ်မှ ဦးစိုးသွင် ဆင်းလာသည်တွင် သူတို့စကားစပြတ် သွားရ၏။

“ ဟုတ်ကဲ့ စင်ကလေးတစ်ခုလုပ်ပြီးရင် ပြီးပါပြီ ”

“ ဘယ်အချိန်လောက်ပြီးမလဲ ”

“ အခုပဲ စလုပ်တော့မှာပါ ”

“ ကဲပါ ဒီလိုဆိုလည်း မပြန်ခဲ့တော့ဟုတ်လား အခုမှစမှာ ဆိုရင် မွန်းလွဲပိုင်းမှ ပြီးတော့မှာပေါ့ ပြန်ဖို့ ဘယ်အချိန်မိတော့မလဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး ”

ဦးစိုးသွင်က သူတို့လုပ်နေကိုင်နေပုံကို တစ်ချက်သာအကဲ ခတ်ကြည့်သွားသည်။ ကောင်းသည်။ ဆိုးသည် မပြောဘဲ ပြန်လှည့်

ဗျူးစာပေ

သွား၏။ ဓရပ်ပေါ်တက်ကာ နီးကျမှ တစ်ခွန်းထပ်မှာသွား၏။

“ စကားပဲ ပြောမနေကျနဲ့ အကျိုးမရှိတာတွေ ပြောနေတာ နဲ့ အလုပ်မပြီးဘဲ နေမယ် ”

ဆရာပုံစံက ကိုထွန်းအုံနှင့် စကားလက်ဆုံ သိပ်ကျစေချင်ပုံ မရ။ သူတို့ပြောနေသည်များကို တစ်စွန်းတစ်စတော့ ကြားပုံရသည်။

“ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ”

ထွန်းအုံကမူ ထိုသို့ အာမဘန္တေခံလိုက်သော်လည်း ဆက်မ ပြောဘဲ မနေ။ အသံကိုမူတော့ ခပ်တိုးတိုး လျှော့လိုက်၏။

စိုး စိုး စိုး

သလွန်တောင်ပေါ် သူတို့ရောက်တော့ ကြယ်ပင်စုံနေပြီဖြစ် ၏။ လပြည့်ညဖြစ်နေခြင်းက သူတို့အတွက် ကံကောင်းသွားသည်။ တောင်ပေါ်တွင် လင်းလင်းချင်းချင်းရှိနေသည်။

“ ဟိုလူ မရောက်သေးဘူး ”

“ အေး ဟုတ်တယ် ငတက်။ ငါတို့ ဓရပ်ထဲမှာ ဝင်နေရ ငအောင်၊ ပြီးမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆက်လုပ်တာပေါ့ ”

ဖိုးထိန် အကြံအတိုင်း ဓရပ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုလူကပါ ဓရပ်ပေါ်အထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တက်လာလျှင် ပုန်းခိုစရာရှိမှ ဖြစ်

ဗျူးစာပေ

မည်။ ထုပ်တန်းယက်မများပေါ် တက်နေလျှင်တော့ဖြစ်သည်။
တက်ရလွယ်မည့်နေရာကို အလင်းရောင်ဖွဲ့တွင် စမ်းတဝါးဝါး
ရှာကြည့်လိုက် မိ၏။

“ ဟို ဟိုဘက်မှာ တကယ် ဂူ... ဂူတွေပါလား။ ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကို သူတို့နှစ်ယောက် ရရစိုက်မနေ
တော့။ ကြောက်ရလန့်ရသည်ကို မရှက်သူကတော့ လူမြင်အောင်ပြ
နေဦးမည်သာ။ သူတို့ကလည်း လူ့သဘာဝ ကြောက်တတ်သည်လေ။
သို့သော် အရဲကိုး၍ တင်းထားရ၏။ စပ်စုလိုစိတ်က ကဲနေသည်ကိုး။

“ ရူး... တိုးတိုး ဟိုမှာလာနေပြီ ”

သေတ္တာလက်ပွေ့ခရီးသည်မှာ သင်္ချိုင်းတစ်ဖက်ရှိ တောင်
တက်လမ်းမှ တရွေ့ရွေ့တက်လာနေပြီဖြစ်၏။

သူတို့ထင်သလို ဧရပ်ပျက်ရှိရာသို့ ဦးတည်ပလာ။ မြေပုံ
သင်္ချိုင်းရာများကြားရောက်သည်တွင် ရပ်သွား၏။ ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ
ကို ရှာနေသည်လို ဟိုသည်ဝေဝဲကြည့်နေသည်။

“ ဒီလူ ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

“ ပုံစံကတော့ အကြွေးရှင်ဆီရောက်လာတဲ့ ငမ္မဲလိုပဲ အတိုး
လေတော့ လျှော့ပေးပါဦးဗျာလို့ တောင်းပန်တော့မလိုလုပ်နေတယ်။ ”
မသဲမကျမြင်နေရတော့ သူ့အမူအရာ စိုးထိန်ပြောသလိုပင်

ဖြစ်သည်။ ဝေဝဲကြည့်ရုံနှင့် မတွေ့သဖြင့် သင်္ချိုင်းရာတစ်ခုချင်း လိုက်
ကြည့်နေပြန်၏။

မှတ်တိုင်များမှ နာမည်များကို လိုက်ဖတ်နေသည်လား မသိ။
ကုန်းကုန်းကွကွနှင့်ရှိသည်။ တရွေ့ရွေ့ရှာရင်း သူတို့ရှိရာဘက် ရောက်
လာ၏။

တွေ့ပုံမရ။ ထိုအခိုက်တွင် လသည် တိမ်ထူထူတစ်အုပ်ကြား
သို့ လျှော့တိုက်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ဝန်းကျင်သည် ညိုခနဲအတွေ့အမှောင်ကဲသွား၏။ ကောင်းကင်
သို့ မော့ကြည့်မိကြ၏။ ဧရပ်အမိုးစွန်းနှင့် ကွယ်နေသည်မို့ တိမ်ကို
လည်း မမြင်။ လကိုလည်း မမြင်ကြရပေ။ သို့သော် ခဏနှင့် ပြန်လည်
လင်းချင်းလာသည်။

“ ဟင် ဟိုလူရော ”

“ ဘာ... ပျောက်သွားပြီလား ဟုတ်လား ”

ငတက်လည်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွား၏။ ခုတွင်ကပင် သူတို့
ပျက်စီးအောက်တွင်ရှိနေသေးသည်။ လရောင်ကွယ်သည်မှာ တခင်လေး
သာဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်အတန်တွင် ထိုလူ ဘယ်လိုပျောက်သွားခဲ့သည်
လဲ။

နံရံပျဉ်ကျိုးအပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခုမှ သုံးယောကျာ်းပြု၍

ကြည့် နေရသည်ကို အားမရတော့ဘဲ တံခါးပေါက်ကြီးရှိရာသို့ ငတက် ထပြေးမိသည်။

ဖိုးထိန်လည်း ထလိုက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကင်း၍ မနေရဲသော ငသန်းပါ သုတ်ခနဲ ပြေးလိုက်လာ၏။ တံခါး ပေါက်မှ ထင်ထင်ရှားရှားတော့ မကြည့်ရဲ။

လှစ်ခနဲ အပေါက်ရှေ့မှ ဖြတ်ပြေး၍ တစ်ဖက်နံရံအကွယ်သို့ ငတက်ကူးလိုက်သည်။ ခေါင်းတစ်ဝက်စာသာ ထွက်ပြု၍ ချောင်းရဲ၏။ အပုန်တကယ်ပင် သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးတွင် ထိုလူကို မတွေ့ရ တော့ပေ။ အရှင်လတ်လတ် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းပင်။

လဝန်းပင် ဇရပ်အမိုးစွန်းမှ လွတ်ရာသို့ရောက်ရှိလာသည်။ သင်္ချိုင်းမြေပေါ်သို့ တည့်တည့်ပတ်ပတ်အလင်းရောင်ပေးနေသလို။ ညို ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ နောက်ထပ်တိမ်တိုက်တစ်အုပ်။

“ အား ငါ့ကိုမဆွဲကြနဲ့ ငါ့ကိုလွှတ် ငါ့ကိုလွှတ် ”

“ ဟင် ဟိုမှာ သူ ”

အလင်းရောင် မျော့မျော့ထဲ ပြေးထွက်လာသော လူရိုက်တစ်ခု ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထိုလူ ပပျောက်ကွယ်ခင်က ရင်နေခဲ့သော နေရာမှပင် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လရောင် ပြန်လင်းလာသည်။

“ အား... လွတ် လွတ်ကြ၊ ငါ... ငါ မင်းတို့ကို ပြန်ပေး ပြီး သွားပြီ ”

“ သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

“ ပြောနေရုံကို ကြည့်စမ်း ငတက် ”

“ ဟင် ”

နေရာပစ္စေအောင် ကြိုးချည်၍ ပြေးခိုင်းထားသလိုပင်။ ဖုန် ကထောင်းထောင်း ထအောင် အားကုန်ရုန်းပြေးနေသော်လည်း ထိုမှ ပတက်ရှား၊ နေရာမှာတွင် ခုန်ပေါက်နေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ ငါ မင်းတို့ကို ပြန်ပေးပြီးပြီလေ ငါ့ကိုလွှတ်... လွှတ်ကြ ပါတော့ အာ... အား ”

“ သူ ဘာတွေ အော်နေတာလဲ ”

“ ဟင် ဟိုမှာ ဘာ ... ဘာတွေလဲ ”

သူ့အင်္ကျီဖားလျားက တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ငြိနေသည်လား။ မကားတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ လှုပ်ယမ်းနေသော ခြုံပုတ်များကို ဖုန်မှုန့် များကြားတွင် မြင်ရသည်။

ခြုံကိုင်းနှင့် ငြိနေခြင်းဟု ထင်မိသည်။

“ မင်းတို့ မင်းတို့ ကတိမတည်ဘူး... အ... အား... လွှတ် ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ ”

“ သူ့လက်ထဲမှာ သေတ္တာလေးမရှိတော့ဘူး ဖိုးထိန် ”

“ သူ...သူ အော်နေတာ ကြောက်စရာကြီး ငါ...ငါ မကြည့်ရဲတော့ဘူး ငါတို့ကိုပါ ဆွဲလိမ့်မယ် ငါတို့ကိုပါ ဆွဲလိမ့်မယ် ”

“ ငါ မင်းတို့ကို ပေးခဲ့ပြီးပြီလေ ပြန်ပေးခဲ့ပြီ ငါ...ငါနဲ့မင်း တို့တာမှမဆိုင် အာ ”

“ ဘုန်း ”

သွေးဂူးသွေးတမ်း ဟစ်အော်နေရင်းမှ မြေပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လဲကျသွားသည်။

သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲလှဲလိုက်သည်ဟု ထင်ဖွယ်

ရာ။

“ အား ငါ့ကို လွှတ်ကြပါ ငါ...ငါ မင်းတို့ရွေ့တွေ ”

“ ဟင်... ရွေ့တဲ့ကွ ”

“ အေး သူ့သေတ္တာထဲမှာ ပါလာတာဖြစ်မယ် ”

“ ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်ဆင်းကြမယ်လေ ငါ...ငါတို့ ”

“ တိတ်တိတ်နေစမ်း ”

ဖိုးထိန်နှင့်တကွတို့ ပို၍စိတ်ဝင်စားလာချိန်တွင်မှ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားက ပြောမိခြင်းပင်။ နှစ်ယောက်လုံး၏ လှည့်ငေါက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“ ဟို ဖိုးထိန် ဟိုလူ ဟိုလူ မရှိတော့ပြန်ဘူး ”

“ ဘာ ”

ဖိုး ဖိုး ဖိုး

“ ဘယ်လိုဗျ ခင်းဗျားဟာ ဟုတ်ရော ဟုတ်သေးရဲ့လား ဗျား ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်ဆိုတော့ မျက်လှည့်ပြသလို တောင်ဖြစ်နေပြီ ”

“ ဟုတ်မဟုတ်ကတော့ မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်တယ် ဆရာ၊ မင်းမယ့်ရင် အနောက်ကျောင်းကိုယ်တော်သာ သွားမေးကြည့်လို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ ရှေ့ဆက်ပြောရင် ဒီထက်ပယု နိုင်စရာတွေချည်းပဲ ကဲ မင်းမယ့်ရင် မပြောတော့ပါဘူးကွာ ဟုတ်လား ”

“ ဟာ နေပါဦး ခင်ဗျားကလည်း ဈေးကိုင်လိုက်တာ ”

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နေရာမှ ထလိုက်သည့်သွန်းအုံက ပုခိုးပြင်ဝတ်ပြီး သူ့အနား ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ အဲဒီလူက ရွှေသေတ္တာပြန်လာပေးတဲ့သဘောပေါ့။ သူ ကယ်တုန်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ယူသွားတာမို့လဲ ဘယ်လိုဘေးဒုက္ခတွေ ကြုံရလို့ သူ့ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြန်လာပေးရသလဲ ခင်ဗျား ယယ်ခုံရဘူးလား ”

“ သူ့အကြောင်း ဂယနုဏ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပါဘူး ”

ပထမတဲရည်းနဲ့ယူသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ သုံးဖြန်းမယ်ကြတော့ ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေလိုက်လာပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပုံရတယ် ပြန်မထားရင် ဘာဖြစ်မယ် ညာဖြစ်မယ်ပေါ့။ "

ဇာတ်ရိုက်ပြင်နေချိန်တွင်မှ ထွန်းအုံက စကားကို လျှော့ချလိုက် သဖြင့် သူ့အားမလို အားမရဖြစ်သွားသည်။ မယုံဘူးဟု လွှတ်ခနဲ ပြောမိသည်ကိုလည်း နောင်တရခိဏ်။

ပိုဆိုးသည်က ဆရာဦးစိုးသွင်ပါ ဧရပ်ပေါ်မှ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆင်းလာခြင်းပင်။ ထွန်းအုံက စကားကိုလျှော့သည်ထက် လျှော့ သွားသည်။

" ဘုန်းကြီးတော့ ငါလည်းဘယ်ပေးရဲမလဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့ပြောတဲ့စကားအမှန်လုပ်ပြီး နားထောင်ခဲ့ရတာကွာ အဲဒီလို ပြန်လာ ထားတဲ့သူလည်း ရှိချင်မှရှိမှာကို။ ဩော် ဆရာကြီး ဒီမှာ စင်နဲ့မီးဖို တော့ ပြီးသွားပြီ ခင်ဗျ " "

"အေး အေး မင်းတို့ နေ့လယ်စာ စားဖို့ပြင်ကြ "

" ဟို ဆရာကြီးအတွက်ရော ခင်ဗျ " "

" အချိန်ကိုလည်းကြည့်ပါဦး ထွန်းအုံ၊ မွန်းတိမ်းနေပြီ " ဆရာက အဓိဋ္ဌာန်ရက်အချို့တွင် ဝိကာလဘောဇနာ ရှောင် ကြဉ်လေ့ရှိသည်။ ဘယ်လိုနေ့တွေဟု သူ့တွက်ချက်၍မတတ်သေး။ သူ

အတွက် ဆရာပေးထားသည့်အလုပ်က မေတ္တာဘာဝနာ တစ်နည်းသာ ရှိသည်။ ညဉ့်ဦးတွင် ထိုအလုပ်က ပြီး၏။

ယခုညတွင်မှ ထိုအလုပ်ပြီးသည်အထိ ခေါင်းထဲတွင် နေရာ ယူထားသည်မှာ သိန်းတန်ဆိုသည် ရွှေသေတ္တာနှင့်လူတစ်ယောက် ၊ကြောင်းဖြစ်သည်။

" သူ ပျောက်သွားတဲ့နောက် ပြန်ပေါ်လာသေးလား ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သေးလဲ " "

ညကလည်း ပမေးလိုက်မိ။ မနက်လင်းတော့ သူ့အိပ်ရာထ နီးနီးတွင် ထွန်းအုံမှာ ပြန်သွားနှင့်ပြီဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့ကုန် စေရာဝေယျာဝစ္စနှင့် ဧရပ်ဝန်းကျင်သန်ရှင်းရေးကို ခေါက်ရိုးကျလုပ်ရင်း ကိုအကြောင်းများကိုချည်း တွေးနေမိသည်။

ထိုအကြောင်းများဆိုသည်မှာ ပစ္စုပ္ပန်ရာဇ်မှ ပြန်လာသည့် သောင်းတင်အကြောင်း၊ ဦးဘဆောင်တို့ ဦးစောအောင်တို့ ကြုံခဲ့ရသည့် ပစ္စုပ္ပန်ချိုင်းအား ထိပါးမိသူ၏ အဖြစ်၊ လမ်းပြကမူ သူ့အဘိုး၏ လေသံ ကို လိုက်၍ ထိုသူ့အား အရူးဟု သတ်မှတ်ပြောဆိုခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအရူး၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော မိန်းမနာမည်တစ်ခုနှင့် ခေါင်းတလားတွင် ရေးထိုးထားသော အခြားမိန်းမတစ်ဦး၏နာမည် များကို ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိနေသည်။

“ မိချို မိချိုသွယ် ”

“ ရွှေရည် ”

တိုနာပည်များနှင့်အပြိုင် သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန်သည်မှာ နှစ်ရက်တာမှေ့ထားနိုင်ခဲ့သည် နာပည်များ။

“ မာမာနွယ် ”

ဧရိန်အဆင်း သင်္ချိုင်းအဝတွင်ရပ်၍ ဖာထန်သောအသံဖြင့် တိုနာပည်ကို ရေရွတ်မိသည်။ နောက်ခြေတစ်လှမ်းတွင် သူ့ပျက်နာ အသားစိုင်းတို့ ပြန်လည်ပြေလျော့သွားခဲ့သည်။

သီးခြားနာပည်ကလေး ကို တီးတိုးခေါ်ကြည့်မိ၍ ဖြစ်သည်။

“ ဖြူလေး ”

သူ့ဘဝသည် မိန်းမနှစ်ယောက်ကြောင့် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ ခဲ့ရသည်။ ပြန်တွေးမိတိုင်း တစ်ယောက်ကိုနာကျည်း၍ တစ်ယောက် ကို သနားမိရ၏။

“ မာမာနွယ် ”

ပမားရက်၊ ပသောက်ရက် စုဆောင်းခဲ့ရသည့် သူ့ရွေးခဲ့စာ တို့ကို သည်မိန်းမနာပည်နှင့်ထားရှိခဲ့မိခြင်းမှာ သူ့အမှားပင်။ ဘယ်လို တုံးအ ပိုက်ပဲ့သည့် အသိဉာဏ်ကြောင့် သည်အကြံမျိုးရခဲ့သည်ပသိ။

“ ဖြူလေး ”

လောဘရမ္မက်များနှင့် ပူလောင်နေသည့် မာမာနွယ်၏ ပျက်နာနှင့်ခြားနားဆန့်ကျင်စွာ အေးချမ်းသည့် မိန်းကလေးပင်။ သူမ ယထွက် မာမာနွယ်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ချိန်တွင် သူ့တွင် ပိုင်ဆိုင်မှုက သူ့ညှိ နှစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ ဒီငှက်ခါးဆိုတဲ့သူက ငါ့ဘဝနဲ့တူသတဲ့ အဟင်း သူလည်း ငါ့လို ငတုံးပဲထင်တယ် ”

ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မှုဖြင့် ကြောက်စိတ်တို့လျော့ပါးလာချိန်၌ သူ တစ်ယောက်တည်းလည်း နေရဲလာခဲ့သည်။

ဆရာက နေ့ခင်းကပင် ရွာသို့ဆင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဧရိန်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခါနီးတွင် ကောင်းကင်ကို သတိတရ ပေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့သေး၏။ ပြည့်ဝန်းသောလနှင့် ကြယ်ပြောက်များစွာကို တွေ့ရ၏။

လင်းချင်းသော ညခင်းထဲမှ သုသာန်အစွန်းတစ်ဖက်ရှိ ဝါးသစ်ဖြစ်နေသော မြေပုံဆီ ငေးမိရပြန်သည်။

“ ဒီညတော့ ငါနားထောင်ပေးပါ့မယ် ”

မိုး မိုး မိုး မိုး မိုး

**ပစ္စန္ဓာရင်သူ ပစ္စန္ဓာရင်သား
အခန်း (၅)**

သည်ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်သည်စိတ် ပြန်လည်မချိတ်ဆက်မိခင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက သည်ဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့ရသည်မသိ။ သူ့ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူခြစ်နေသည်မှာ အတိုင်းမသိ ပြင်းထန်လွန်းနေခဲ့ သည်။

သူ့ကိုအင်အားကြီးစွာ ဖိစီးထားသည်ဟု ခံစားနေရသော အပေါင်ထုကို အားတင်းလှန်လှော့ပစ်နိုင်ဖို့ပင် ကြာမြင့်စွာ ကြိုးစားနေ ရသည်။

ပျက်ခွဲနှစ်ခုကို ပြန်ဖွင့်နိုင်ဖို့ ရှိစဉ်အင်အားတို့ အကုန်အခမ်း သုံးလိုက်သလို သူပြန်လည်မွမ်းမံယုံသာခဲ့သည်။ အလင်းယဲ့ယဲ့ကို မြင်ရ လေပြီ။ သို့သော် ဝေခွဲနိုင်စွမ်းတို့ ပျောက်ရှုနေဆဲသာ။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနရှိ ဘယ်လိုပြင်ကွင်းမျိုးဟု သူမသိ။

မသိရသေး။

တပြည်ပြည်နှင့်မှ အပြာရောင်တလင်းပြင်ကို သတိထား ပီလာ၏။ သူ့တူရွာပွားအဝေးကြီးထိ မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်၊ တိမ်သားတို့ကြည်စင်နေသော မွန်းတည့်ကောင်းကင်ကို သူ့မြင်လိုက် ရသည်။

ရှုတ်တရက် ဆတ်ခနဲထလိုက်မိသဖြင့် တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ မှာကျင်မှုတို့ ဦးနှောက်သွေးကြောများထဲ တကျော့ပြန်ဝင်လာကြ၏။ ဝန်းကျင်ကို ဝေငါးစွာမြင်လိုက်ရသည်။

မြင်လိုက်ရသည်ဆိုသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ အခြား သက်ရှိသက်မဲ့ တစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိသော လွင်တီးခေါင်ကြီးဖြစ်နေ၏။ သူရပ်တည်နေရာ မြေပင်၊ သူ့မြင်ခဲ့ရသော မိုးသား၊ ဝန်းကျင်က လည်မျှသာ။

ပျက်စိတ်ဆုံး၊ ပျောက်ကြည့်မိသည်တိုင် ဘာကိုမျှ မမြင်တွေ့ ပုံသော တကယ့်လွင်တီးခေါင်ကြီးဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သူ့အတွေးထဲသို့ ပထမဆုံးဝင်လာသော မေးခွန်း

(က) 'ဒါဘယ်နေရာလဲ' ဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုးမဟုတ်။

“ ငါ... ငါ ဘယ်သူလဲ ”

သူ့ဦးခေါင်းတွင်ပက။ ခြေအစုံကလည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းထုံထုံ

လို့နေ၏။ ခြေတစ်လှမ်းစာတိုင်းအတွက် ဝေဒနာက မတန်မရာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အကာအကွယ်မဲ့ ခြေဖမ်းအောက်၌ ကန္တာရဆန်သည်သံပြင်က သူ့ကိုအညှိုးတကြီးနှင့် ဒုက္ခပေးလျက်ရှိ၏။

ပူပြင်းလွန်းသဖြင့် သူ့အရေပြားတို့ စုတ်ပြတ်သွားပြီဟုပင် ထင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါဘာနှင့်မျှ ထိတွေ့နေခြင်းမရှိသလိုလည်း ထင်ရသည်။

“ အင့် အား ဟား ဟား ”

မပီမသီညည်းတွားသံက သူ့နှုတ်မှလိုလို၊ အခြားအရပ်မှ လာသလိုလို။

တစ်လှမ်းချင်းရွေ့လျားနေရင်းမှ ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းမောကြည့်မိပြန်သည်။ အမှောင်ထုအား ခက်ခက်ခဲခဲလှန်လျော့ပစ်ခဲ့မိခြင်းကိုပင် သူ့နှောင်တရချင်လာ၏။ အလင်းရောင်က စူးစူးရဲရဲနိုင်လွန်းလှသည်။

ဖျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်း၍ ပြင်နိုင်သမျှဆီ မျှော်ကြည့်မိရသည်။ အဆုံးမဲ့ တပြန်တပြောတည့်ရှိနေသည့် ကန္တာရတစ်ခုလေလား။ ခြေထောက်အောက်တွင် မီးကျိုးသံပြင်၊ ဆံပင်များမှ ညှော်နဲ့ရလှလှ ပူပြင်းသော အလင်းရောင်ကို ဖန်ဆင်းထားရသေးသည်။

တိုက်နေသော လေကြမ်းကပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား မညှာ

မတာလောင်ပြိုက်တိုက်စား သွားပြန်၏။

ထိတွေ့သမျှသည် အပူချည်း။

ခံနိုင်ရည်တို့ ပျက်ကျပျက်စီးသွားရပြန်၏။ အရေပြားအောက်သို့ပါ မီးကကူးစက်လောင်ကျွမ်းလာသလို၊ အာခေါင်တို့ ကွဲအက်ပူခြစ်လာသည်။ အသွေးအသားအားလုံး ပြာကျကျန်တော့မည်ဟု ထင်သည်။

သူ သည်နေရာမှ လွတ်ပြောက်နိုင်ပါဦးမည်လား။ သိစိတ်တို့ ပြန်လည်ဝေဝါးလာ၏။ အံ့ကြိတ်၍ လှမ်းလိုက်သောခြေထောက်ပေါ်ခန္ဓာကိုယ်က အိပြိုလဲကျသွားလေပြီ။

သူ့ကိုသူ ပြန်လည်ထူပတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ အထိအတွေ့ကို မသိနိုင်တော့သည့်တိုင် ခံစားမှုတိုင် အပူဝါတ်က တဂိုနီဂိုနီနှင့် ကျန်ရစ်သည်။

ညည်းတွားသံပင် မပြုနိုင်တော့ သည့် အခြေအနေ၌ ယိစိတ်ယဲ့ယဲ့ထဲသို့ မေးခွန်းတို့ဝင်လာပြန်၏။

“ ဒါ ဒါဘယ်နေရာလဲ ”

“ ငါက ဘယ်သူလဲ ”

“ ငါ... ငါ... ”

သည်တစ်ကြိမ် ဖျက်လုံးအပိတ်တွင် အမှောင်ထုအစား အလုံးမရင်းနှင့် မိစီးလာသည်က အလင်းဖြစ်နေ၏။ မူလောင်တော့

လွန်းသည့် ဝါညှိုးညှိုးအလင်းရောင်မှာ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးအသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

စိုး စိုး စိုး

“ အင့် အား ဟား ဟား ”

ညည်းတွားသံက သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာသည်မှန်းသေချာပေါက် သိလိုက်၏။ အပူချိန်ကို မခံစားရတော့။ မျက်လုံးများပြန်အဖွင့်တွင် စူးစူးရဲရဲ အလင်းရောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် သူ့အားတက်သွားသည်။

“ ဟော... သူ သူ ”

နံ့ဘေးမှ အခြားစကားသံတစ်ခုကို သူ့ကြားလိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အသံဟု သူ့သိလိုက်၏။ အဆုံးထိ မကြားလိုက် ရသော်လည်း သူ့အနီးမှာရှိနေကြောင်း ခံစားရ၏။ အလင်းအမှောင် အခွန်းနှစ်ဖက်သို့ ကူးချည်သန်းချည် ဖြတ်ခဲ့ရသည့်မျက်လုံးအစုံက အသံ ရှင်ကို ပရူာဖွေနိုင်သေးပေ။

“ ရေ... ရေ ရေ ပေးပါ ”

ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်ရသည်။ ကိုယ်အသံကိုယ်ပင် မကြား မိသလိုရှိ၏။ သို့သော် သူ့တောင်းဆိုပြီးကြား၊ စကားသံတစ်ခုနှင့်အတူ သူ့လည်ချောင်းထဲ ရေအေးအေးတစ်ခွက်စာ ဖြတ်စီးသွားသည်ကို ခံစား

ဗျူးစာပေ

လိုက်ရ၏။

ဝန်းကျင်ကို သူ့ဝေခွဲနိုင်လာသည်။ လင်းသည်ဆိုရုံမျှ နေရာ တစ်ခု။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိတွေ့နေသည်မှာလည်း သဲပြင်မဟုတ်တော့။ နူးညံ့အေးမြမှုရှိသည်။ သူ့နံ့ဘေးတွင် ရှိနေခဲ့သော အသံရှင်ကိုလည်း တစ်စတစ်စ ပီပီသသမြင်လာရသည်။

“ မင်း... မင်းက ဘယ်သူလဲ ”

လွှတ်ခနဲ ပေးမိပြီးမှ သူ့ကိုသူ အားငယ်ဝမ်းနည်းလာ၏။ ဘာကြောင့် သူ့ဘာမျှမသိရသည်လဲ။ သူ့ကိုသူလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိ။ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်နေရာများကိုလည်းမသိ။ ဘာဖြစ်နေမှန်းလည်း သူ့မသိ။

အသံရှင် မိန်းကလေးက ချက်ချင်းပဖြောင့် ပြုံးသည်။ ယိုးအပြုံးကြောင့် သူ့ကိုသူပကျေပနပ်ပို၍ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ပ အမှုအရာ က ရင်ကျက်နားလည်မှုရှိသူတစ်ဦးနှင့်တူနေကာ ဘာမျှမသိရှာသူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ဝိုင်းစက်သောသူ့မျက်နှာနှင့် ထိုအပြုံး က လိုက်ဖက်မှုမရှိလှ။ မျက်နှာက နုနယ်၍ကလေးဆန်သလောက် အပြုံးက လူကြီးဆန် နေ၍ပင်။

အားမလိုအားမရနှင့် လဲလျောင်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲထလာ

ဗျူးစာပေ

၏။ အသိက နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ ပြန်ပြီ။

“ အား... အား ကျွတ်ကျွတ် ”

“ အို အရမ်း မထနဲ့လေ ”

ထိုအသံကို သူကြားဖူးသလိုရှိသည်။ ပြီး သူမကိုလည်း သူသိ ခဲ့ဖူးမည်ဟု ထင်လာမိ၏။ သည်ပျက်မှာ သည်အသံနှင့် မိန်းကလေး သည်...

“ မင်း ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ ”

“ ဪ ကျွန်မကို အစ်ကို မမှတ်မိနိုင်သေးပါလား။ အင်း လေ ဘယ်မှတ်မိဦးမှာလဲ အစ်ကိုက ”

“ မပြောပါနဲ့ဦး သမီးရယ်။ သူလက်ခံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ”

နောက်ထပ်စကားသံတစ်ခုနှင့်အတူ လူစိမ်းတစ်ဦးရောက်ရှိ လာပြန်၏။ သည်တော့မှ သူ့နေရာကနေသည်မှာ အခန်းတစ်ခုဖြစ် နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

အခန်းထဲသို့ ထပ်၍ဝင်လာသည့်အသံရှင်မှာ အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မည်းနက်သော အသားအရေနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ အဖြူရောင် ကိုချုပ်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကိုလည်း သူ့အခုမှသတိထားမိ၏။ သူမဝတ်ဆင်

ထားသည်မှာလည်း အဖြူရောင်ပင်။ စိတ်အထင်နှင့် သူ့ကိုသူပြန်ငုံ ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

“ အို ”

အဖြူရောင်။

သူ့နဂိုအဝတ်အစားမဟုတ်မှန်းတော့ သူသိသည်။ သို့သော် မူလက သူ့ဘာဝတ်ထားခဲ့သည်ကိုမူ မမှတ်မိတော့။

ကန္တာရထဲမှာရှိ စဉ်က သူ့အဝတ်အစားတို့မှာ စုတ်ပြတ်လွန်းစွာ နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိ။

“ ကဲ ဖောင်ရင်လေး ပြန်ပြီးအနားယူလိုက်ပါဦး။ ဪ သားကိုတစ်ခုတော့ ဘာဘာပြောထားမယ်။ ဒီအရပ်ဒီဒေသမှာတော့ မင်း ဘယ်သူ့၊ ငါဘယ်သူဆိုတာ သိပ်အရာမရောက်တော့ဘူးကွယ် ဟုတ် လား ”

သူ ယောင်နုနှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိသလားပဲ။

“ ဒါ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမို့လဲ ”

ထုတ်၍တော့ မမေးမိ။ ဘာသာလည်း မစဉ်းစားနိုင်။ ပန်းရီ နေသည့် ဦးခေါင်းသည် စဉ်းစားတွေးတောရန် မဆိုနှင့်။ ထောင်မတ် တားနိုင်ရန်ပင် ဖျစ်ညှစ်အားတင်းထားရသည်လေ။

ရီဝေဝေနှင့် ပြန်လည်လှဲချပစ်လိုစိတ်သာ ရှိတော့သလို

“ အစ်ကို ပြန်ပြီးအနားယူလိုက်ဦးနော်။ ရွှေရည်အစ်ကိုအနား
မှာ စောင့်နေပေးမယ် ”

သူမအပြောကြောင့် မျက်မှောင်ကျွံမိရသည်။ သူကသာ
သူ့စိမ်းဆန်သလိုလိုရှိနေသည်။ သူမကမူ တရင်းတချိုးနိုင်လှ၏။

“ ဒီမိန်းမ ဘယ်သူတုန်း ”

မသိခြင်းပျားသာ စိရီနေသည့်အတွေးက မေးခွန်းပျားချည်း
ထွက်လာသည်။ ဘာသာလည်း မစဉ်းစားနိုင်။

“ အချိန်တန်ရင် အစ်ကို အလိုလိုသိလာမှာပါ။ သိပ်ပြီး
အပင်ပန်းခံ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဦး ”

သူ ပြန်လွဲချရင်မှ ထိုမိန်းမအား တအံ့တဩမော့ကြည့်မိ၏။
သူ့အတွေးပျားကိုပါ သူမက သိနေသည်လား။ သူကမူ ဘာဆိုတာမျှ
မသိရသေး။

“ အင်းလေ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာပါ ”
ထပ်၍ ခေါင်းအနောက်မခံတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မြေသိန်ကာ
မျက်လုံးအစုံက ပြန်လည်မှေးမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၂)

သည်တစ်ကြိမ် မျက်လုံးပျားပြန်အဖွင့်တွင် ချက်ချင်းသတိရ
လိုက်သည်က သူ့နံ့ဘေးတွင် ရှိနေပေးမည်ဆိုသော မိန်းကလေးပင်။

“ ရွှေရည်... ဟင် ”

အံ့ဩမှုနှင့်အတူ သူ့ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ယခင်နေရာ
ပေးထားဆီ သူ့ပြန်ရောက်နေပြန်သည်လား။ တံလျှပ်ဦးတို့ ဝေဝေထနေ
သည့် ကန္တာရဟင်းလင်းပြင်ကို သူပြင်လိုက်ရသည်။ လွတ်မြောက်ခဲ့
ပြီးမှ သူ့ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာရပြန်သည်လဲ။

“ ရွှေ... ရွှေရည် မင်းဘယ်ကလဲ။ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာ
ကို ပြန်ဖို့ခဲ့တာလဲ ရွှေရည်... ရွှေရည် ”

ဇောနှင့်ဖို့ သူ့ခုန်ထလိုက်မိသည်။ မိုက်ခနဲတော့ ဖြစ်မသွား။
မပျာဒဏ်ကိုမူ တိတိပပခံစားလာရလေပြီ။

ဗျူးစာပေ

သူနဲ့ဘေးပတ်လည် လှည့်ပတ်ရှာဖွေမိသည်။ လုံခြုံခဲ့သော အခန်းငယ်နှင့် နေရာထိုင်ခင်းတို့က ပျောက်ချင်းမလှပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အစားထိုး တည်ရှိနေသော သဲကြမ်းပြင်တပျော်တခေါ်ကြီး က လက်လက်ထနေသော တံလျှပ်ခိုးတို့နှင့် ပြည့်နက်လျက်။

“ ဟင်... လူ... လူတွေများလား ”

တံလျှပ်ခိုးဟု သူထင်ခဲ့သော ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် အရာများ က လူရိုက်လူယောင်များနယ် ပမိပေ။ ဝေးလွန်းသည်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူ့အပြင်အာရုံကိုက မှုန်ဝါးနေခြင်းမျိုးဖြစ်၏။

အရိပ်အယောင်ပေါင်း များစွာကို အရပ်မျက်နှာတိုင်းတွင် သူ့ပြင်တွေ့နေရသည်။

သို့သော် အနီးဆုံးရှိ အရိပ်များကိုပင် သဲကွဲစွာပပြင်ရ။ ထို့ ကြောင့် တံလျှပ်ခိုးများဟု ထင်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

အလင်းလင်းစူးစူးတွင် အသားကျအောင် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ကာ ကြိုးစားကြည့်သည်။ အတန်ကြာမျက်စိမှိတ်ထားပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖွင့်၍လည်း ကြိုးစားကြည့်သည်။ ထူးခြားပေလား ခဲ့။

“ ဘ... ဘယ် ဘယ်သူတွေလဲ ဒီနားက ”

သူ့အသံကို မကြားကြသည်လား။ သူ့ကိုတွေ့ပင်မတွေ့ကြ

သည်လား။ သို့မဟုတ် သူ့လိုပင် ထိုသူ့အားလုံးသည် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မှုန်ဝါးဝါးသာမြင်နေကြရသည်လား။

ထိုသူများနှင့်သူ့အကြား တစ်စုံတစ်ရာက မြားနားထားသည် လား။

အနီးဆုံးလူရှိရာသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးရွေ့လိုက်မိသည်။ သဲပွင့် ၊ သဲခိုင်းအသန်းက မီးကင်ထားသည့်အချောင်းများလို သူ့ခြေဖဝါးကို ပိုင်းဆွဲတိုးဝင်ကုန်သည်။

ရွေ့လျားဖို့မပြောနှင့် တစ်ခဏတာရပ်တည်ရန်ပင် သူပစ္စမ်း ပိုင်တော့။ ခေါင်းထက်မှ နေရာင်ကလည်း မြင်းသည်ထက်မြင်းလာ ပုံပေ။ မီးသင့်လေသည်လည်း ကြမ်းသည်ထက် ကြမ်းလာသည်။

လူစင်စစ်ကနေ ကျပ်တင်ထားသည့် အသားကင်လိုဖြစ် ကာပည်။

လူစင်စစ်။

လူစင်စစ်။

ထိုအသုံးအနှုန်းမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သံသယတစ်လုံး မျက်ပေါ်လာလေ၏။

“ ငါ... ငါဟာ လူစင်စစ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား ”

“ အင်းလေ ဘယ်မှတ်မိဦးမှာလဲ အစ်ကိုက ”

“ သူ့လက်ခံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဒီအရပ် ဒေသမှာတော့ ”

“ ဒါဘယ်နေရာလဲ ”

“ ... ”

“ ငါ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ”

“ ငါ... ငါ သေခဲ့ပြီလား။ ဒါဆို ဒါဟာ ဒီနေရာဟာ ”

“ ဟင်း ဟင်း ဟင်း... အင့် ဟီး ဟီး ”

ရုတ်တရက် ငိုညည်းသံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် နာနာကျင်ကျင်အော်ဟစ်သံများပါ သူ့ထံ ရောက်လာသည်။

“ အား ဟား ဟား ”

“ အား ”

“ ဟင့် အီး ဟီး ဟီး ဟီး ”

အရာထောင်ပေါင်းများစွာသော သူတို့၏ ညည်းညူအော်ဟစ်သံပေါင်းစုံက တစ်တစ်ဆူပွက်လာ၏။ အသံများသာ နားမခံသာ လောက်အောင် ကျယ်လောင်လာသည် အပြင်အာရုံကမူ ပို၍ပို၍သာ မှန်ဝါးပျော့တော့သွားလေသည်။

သံပြင်မှ အနီးအလျှံတို့ အူထွက်လာသလားထင်ရသည်။ သူ့

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတို့ ရွှဲနှစ်စိုထိုင်းနေတော့မည်ထင်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းတွင်မူ အရေပြားတို့သွေ့အက်ခြောက်ကပ်လျက် ရေဆို၍ တစ်စက်တစ်ကွက်ပင် မပြင်။

ညည်းအော်သံတို့ကြားတွင် ပေါက်ကွဲသံသဲ့သဲ့ကို သူ့ကြား လိုက်ရသည်။ အသံက စေးလွန်းသော်လည်း သူ့ရပ်တည်ရာ မြေပြင်မှာ လှိုင်းထသည့်နယ် တုန်ယင်လှုပ်ခါသွား၏။

“ အား ”

“ အမလေး ”

“ ကယ်... ကယ်ကြပါ ကယ်ကြပါဦး ”

“ အား ”

တပြိုင်နက်တည်း အံ့သည်းထွက်ပေါ်လာသော အော်သံများနှင့်အတူ သူ့ပါလဲပြိုကျသွားရသည်။ အလိပ်လိုက်ပြေးဝင်လာသော ပျိုင်းလုံးများက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

သံပြင်သို့ ပစ်အပ်ပိသော ရင်ဘတ်ရော ခိုင်းလုံးနှင့် ပွတ်သပ်ပဲလိုက်ရသည့် ကျောပြင်ပါ မီးဟပ်ခံရသည့်နယ် ပူကျက်သွားရသည်။ ဤညည်းသံသဲ့သဲ့ပင် မထွက်နိုင်။ အသည်းခိုက်အောင် ခံစားလိုက်ရ၏။

“ မဖြစ်တော့ဘူး... မဖြစ်တော့ဘူး။ အခု အား ”

လွတ်မြောက်ရာကို မမြင်သော်ငြား ခြေဦးတည်ရာ စွတ်သော

ထွက်ပြေးနိုင်မှဖြစ်တော့မည်။ အံ့ကြိတ်၍ ကျုံးရုန်းအထဲတွင် ပူစပ်ပူလောင်ဝေဒနာက အရေပြားအနံ့ဖြုန်းခနဲ ပေါ်လာ၏။

မိုင်းခိုးများအကြား မျက်စိခုံမှိုတ်၍ ခေါင်းတိုးပြေးဝင်ပစ်လိုက်သည်။

ခြေဗလာ၊ စုတ်ပြတ်လွင့်ဖွာနေသော အဝတ်အစား၊ အသားစိုင့်တို့အကြား သွေးကြောများအတိုင်း အက်ကြောင်းလိုက်လာ၏။ ဝေဒနာအလုံးစုံကို စုပြုတင်းခံလျက် မြန်သည်ထက်မြန်အောင် ပြေးသည်။

မျက်စိခုံမှိုတ်ထားသည်ကို မဖွင့်ခဲ့သေး။ ပြေးရင်း မောဟိုက်ပင်ပန်းမှုက ခံနိုင်ရည်ကိုလွန်၍ အရှိက်ကိုပင့်တိုးလာ၏။

“ ဂျန်း ”

“ ဝုန်း ”

“ အား... ကယ် ကယ်ကြပါဦး ”

အသံများနှင့်ဝေးလာ၏။ မိုင်းထုကိုမူ မလွန်မြောက်နိုင်သေး။

မိုက်ခနဲ ရှေ့ခြေပေါ် ဟပ်တိုးပြိုကျသည်က အကြိမ်ကြိမ်။ လဲကျတိုင်း ကျုံးရုန်းပြန်ထ၍ ဆက်ပြေးသည်။

“ အား... ဟား ဟား ဟား ”

“ ကယ်... ကယ်ကြပါ ”

“ ဝုန်း ”

မြေပြင်တစ်ခုလုံးတုန်ခါသွားပြန်သည်။ ကမ္ဘာမြေက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံးကို ခါထုတ်နေသလို တုန်ခါလှုပ်ယမ်းလျက်။

“ ဟင့်... အင့်အား ”

သည်တစ်ကြိမ်လဲကျအပြီး၌ ပြန်ထရန် အင်အားကိုစုစည်း၍ မရတော့။ လက်တစ်ဆင့်စာ အကြွမှာတွင် သံပြင်ပေါ် ရင်ဘတ်ပြန်အပ်ရလေ၏။ မျက်နှာကိုမူ အပ်ကျမသွားရအောင် သတိတင်းကျပ်စွာ မြှောက်ဖော့ယူထားရသည်။

“ ဟင် ”

မိုင်းထုလွန်ရာတွင် သံပြင်မဟုတ်တော့သည့်နေရာသစ်တစ်ခုကို သူတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ သူ့ရှေ့မဝေးလှသော အရပ်၌ ချောင်းကောတစ်ခုနယ် ချိုင့်ဝင်ကာ ရှည်လျားသော မြောင်းဟောက်ပက်ထဲမှ စွတ်စိုသဲမြေသားများ။

အင်အားတချို့ သူ့ကိုယ်ထဲ ရှိတ်ခြည်းရောက်လာသည်။ နေရာမှ ဝုန်းခနဲထပြေး၍ ရွံ့ပြင်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်၏။ အော်သံနှင့်မိုင်းထုတို့အဝေးတွင် ကျန်ခဲ့လေပြီ။ မြင်းထန်သော အပူရှိန်ပြင်းထန်နေရာအထိ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိပလာသေး။

၁၃၂

နိုင်မိတ်

“ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ”

သူ့စိတ်ကိုသူ လျှော့ချလိုက်သည့်ခဏ အားတင်းထူမတ်ထားရာမှ ခွေကျသွားတော့၏။ အလင်းစူးစူးသည်လည်း မျက်စိကို ထွင်းဖောက်၍ ဝင်ရောက်မလာနိုင်တော့။

မည်မျှကြာအောင် တပေတဟော ဖြစ်နေခဲ့သည်မသိ။ သူ့မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လာချိန်တွင် သဲပြင်ဘက်မှ အလင်းရောင်နှင့် တံလျှပ်ခိုးတို့ပင် ညှိပိုင်းလျော့ပါးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နေဝင်တော့မည်လား။ ကောင်းကင်နှင့်နေလုံးကို မပြင်ရသော်လည်း ဝန်းကျင်က နေဝင်ချိန် ဆန်နေသည်မှန်း သူ့သတိထားမိသည်။

ရွံ့ရွံ့ကြားမှ သူ့ရုန်းထလိုက်သည်။

“ အင်းဟင်း... ဆာ... ဆာလိုက်တာ ”

စိတ်အေးချိန်တွင် အစာအိမ်ကို သူ့သတိရ၏။ တစ်နေ့နှင့်တစ်ည။ ပြီးသည့်နေ့တစ်နေ့ကုန် အာဟာရဆို၍ ညကသောက်ခဲ့ရသော ရေတစ်ခွက်သာ ဝမ်းထဲတွင်ရှိသည်။

ဆာလောင်မှုဘက်စိတ်ရောက်သည်နှင့် ဝေဒနာတစ်ခုလို ထကြွလာလေသည်။

“ ရွေ့... ရွေ့ရည် ”

ရွေ့ရည်တို့ကို ရှာရမည်။ သည်အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာပင်

ဗျူးစာပေ

ရှိရမည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ယောင်နေ၏။ ချောင်းကောက်ကမ်းပါးမှ အတက်တွင် ရှေ့ဆီမှ မီးရောင်လဲ့လဲ့ကို မြင်သည်။

အပူငွေ့မသေသေးသည့် သဲပြင်ပေါ် ဒယ်ဒယ်နှင့် လျှောက်နေရ၏။

မကြာခဏ လဲကျမတတ်ယိုင်သွားရမည်။ တစ်ကြိမ်လဲပြိုသွားသည်နှင့်အားယူ၍ ပြန်ထရန်မလွယ်ကြောင်း ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ် သိနေ၏။

မီးရောင်တို့နှင့် နီးသည်ထက်နီးလာခဲ့ပြီ။ ရွာငယ်တစ်ခုဟု သူထင်မိသည်။ နေ့ခင်းကသည်ရွာကို မတွေ့။ သည်အိမ်များ၊ သည်လူများ သူ့အပြင်မှ ဘယ်လိုပျောက်နေခဲ့သည်လဲ။

လတ်တလောတွင်တော့ မစဉ်းစားနိုင်သေး။ ဆာလောင်မှုက ပို၍အရေးကြီးနေသည်။ ရွှေရည်ဆိုသော မိန်းကလေးတော့ သည်ရွာတွင် ရှိကောင်းပါရဲ့။

ယခုအချိန်၌ သူ့အတွက် ဖမ်းဆုပ်စရာ မြက်ပင်ငယ်မှာ မျှော်ရည်သာ။

“ ရွေ့... ရွေ့ရည်... ရွေ့ရည်ရေ ”

အနိုင်နိုင် ရွေ့လျားနေရင်းမှ အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် မင်းအားတို့က အသံထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အော်သံမဆုံးမိမှာမူ

ဗျူးစာပေ

ခြေလှမ်းကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လဲပြိုကျသွားရ၏။ ထို့နောက်တွင် ညသည် အမှန်တကယ်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဖိုး ဖိုး ဖိုး

“ ခြော်... သားက အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာတင် ကညင် တမိုချောင်းကို ရှာတွေ့သွားပြီပဲ ကံကောင်းလိုက်တာကွယ် ကဲ... ကဲ စား ”

ရွှေရည်နှင့်အဘိုးကြီးအား သူ့တစ်နေ့တာအဖြစ်အပျက်များ ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ရွှေရည်က အံ့ဩဟန်သာပြသော်လည်း အဘိုး အိုထံမှ လိုစကားထွက်လာ၏။

“ ကညင်တမို ”

ရွှေရည်ကျေးသော အမျိုးအမည်မသိ သစ်သီးတစ်လုံးကို ကိုက်ဖဲ့နေရင်းမှ ထိုအမည်နာမကြောင့် သူ့ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“ ကညင်တမိုလို့ အဘပြောလိုက်သလား ”

သူ့ခေါင်းဟေ့၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ချိန်၌ အဘိုးအိုက အခန်း ထဲတွင် မရှိတော့။ သူ့နံဘေးမှ ရွှေရည်ကသာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ ငါ... ငါကြားဖူးသလိုပဲ ”

သူမ ပြုံးပြန်ပြီ။

“ ငါ... ငါ့ကို ဒီနေရာအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ ဝိန်းကလေး ”

ရယ်၊ ပြီးတော့ ငါဘယ်သူလဲ ငါဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ ဆိုတာ ”

သူပ အသံတိတ်ပြီးနေဆဲသာ။

“ ပြီးတော့ မင်း... မင်းနဲ့ငါဟာ ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုကောင်းကောင်းသိနေသလိုပဲ ”

“ ဟင်း ရွှေရည်ပြောပြချင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဘဲက ”

“ အဲ့ဒီ ဘာဘဲကရော ဘယ်သူလဲ ”

“ ဘာဘဲက ဒီမှာတော့ အကြီးအကဲအမိအဖေလိုပါပဲ၊ ဟိုအရင် ကတည်းကပေါ့၊ အားလုံးကို ရွှေရည်ပြောမပြန်နိုင်ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရွှေရည်မြေခွင့်ရှိတယ် ”

ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံများနှင့် ထူးဆန်းသော သူများ ကို ဉာဏ်မပီရသည့်အထဲ သူ့လက်ထဲသို့ ထူးဆန်းသော အရာတစ်ခု မရောက်နေပြန်လေပြီ။

နှစ်ရက်နှင့်တစ်ညတာ အစာမရှိသည့်ဝမ်းအတွက် သည် ဝမ်းသီး တစ်ကိုက်တစ်ဖဲက ပြည့်ဝသည်ထက်ပင် ပိုလွန်ကာ ဖြည့်စွမ်း မှားနိုင်သည်လော။

အရသာရှိသော အာဟာရတို့ အဆက်မပြတ်စားသောအခါ

ရသူတစ်ယောက်လို သူတင်းတိမ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ အစ်ကိုနဲ့ ရွှေရည် ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲဆိုတော့ ”

သူခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။ ကြည်စင်ရှုန်းလဲ့သော သူမ ပျက်စနိုးများတွင် အဖြေကိုမြင်နှင့်သလို ရှိသွား၏။ သို့သော် ရေငှာမှ နားမလည်လိုက်။

စကားမဆက်သေးဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည့်မိန်းကလေးအနား သူ့အားမလိုအားမရနှင့် တိုးကပ်သွားမိ၏။ သူမ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုပင် ဆုပ်ကိုင်မိတော့မလို ဖြစ်သွားရသည်။

“ ပြော ပြောစမ်းပါဦး ”

“ ချစ် သူ တွေ ”

ကြားသာသည်ဆိုရုံလေး တိုးတိုးဖွဖွ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံ က သူ့ကိုအံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားစေသည်။

“ ပြန်... ပြန်ပြောစမ်းပါဦး ဘာ... ဘာရယ် ”

သူ ပီပီသသကြားလိုက်ရသည်။ ကြားလိုက်ရပါသည်။

သူမကလည်း ထပ်၍မဖြေခဲ့။ အဖြေ မဟုတ်သော တီးတိုး

စကားနှင့် ရှက်စနိုး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့ ”

သတိနှင့်ထိန်းထားသဖြင့် လေထဲတွင် တန့်နေခဲ့သော လက်

အစုံက ရယ်ရွယ်ရာဆီရောက်ရှိသွားသည်။

“ ချစ်သူ ဟုတ်လား။ ကိုယ်... ကိုယ် ဘာလို့တစ်ခုမှ မမှတ်

မိရတာလဲ ”

သူ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သူမပခုံးလေးနှစ်ဖက် ကျွံ့စင်သွားသလိုပင်။

မခံစားဘူးသော ဝေဒနာတစ်ခု ရင်ဝသို့ စိပ်တက်လာ၏။

ခံရခက်သော ဝေဒနာမျိုးတော့ မဟုတ်။ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဝေဒနာ တစ်စပင်။

“ အစ်ကို မှတ်မိလားမှာပါ။ ဘာဘာက တားမြစ်ထားတဲ့စကား

ကို ရွှေရည်လည်း မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်တဖြည်းဖြည်း တော့ သိသွားမှာပါပဲ ”

“ ဟုတ်မယ် ရွှေရည် ကညင်တဖိုချောင်းဆိုတဲ့နာမည်ကို

ကိုယ်ရင်းရင်းနှီးနှီးကြားဖူးနေသလိုပဲ ပြီးတော့ ရွှေရည်ကို ဘာမှန်းမသိ သေးခင်ကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ထဲ တရင်းတနှီးရှိနေခဲ့တာ ကိုယ့်ကို

ပြောပြပါလားကွယ်။ ဒီနေရာဟာ ကောင်းတဲ့နေရာမဟုတ်မှန်းတော့ ကိုယ်သိနေပါတယ်။ ထောင်ချောက်တစ်ခုလို အန္တရာယ်မျိုးစုံရုတ်တရက်

ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တဲ့အရပ်လို့ ကိုယ်သိနေတယ်။

ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ ကိုယ်တို့တွေရောက်လာခဲ့တာလဲ။

ကိုယ်တို့ရဲ့ မူလအရပ်က ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိရရင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ "

" ဟင့်အင်း အစ်ကိုထင်သလို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အစ်ကို၊ ဒီနေရာက ဘယ်သူမှလွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထွက်ပေါက်လဲမရှိဘူး၊ ထွက်ပြေးခဲ့ရင်လည်း ဒီထက်ဆိုးတဲ့နေရာမျိုးကိုပဲ ရောက်သွားမှာ "

" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကံကောင်းပါတယ် "

" ဘာလဲ ကညင်တမိုခေ့ဉ်းကို ရောက်သွားလို့လား "

သူ ပြန်တိုင်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် သီးသန့်လိုပြင်ဆင်ပေးထားသော နေရာသည် သာမန်လိုပင်ထင်မိ၏။ မကျဉ်းမကျယ် အခန်းတစ်ခုနှင့်ပြည့်စုံသည့် ခုတင်တစ်လုံး။ သစ်သီးအချို့တင်ထားသည့် စားပွဲတစ်ခုနှင့် ကြမ်းခင်းကော်စော့ကြမ်း။ အခန်းနံရံများကို အုတ်သားဟု သူထင်သည်။

" ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ အဲဒီကို တခြားသူတွေ လွယ်လွယ်နဲ့ မရောက်နိုင်ကြဘူး "

" တခြားသူတွေ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာမှ ကိုယ်တို့ချည်း မဟုတ်ဘူး၊ တခြားသူတွေလည်း ဒုက္ခခံနေကြရတယ်၊ နေ့ခင်းက သူတို့ကို ကိုယ်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ပီပီသသတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့နားကိုလည်း ကိုယ်မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး "

" သူတို့ဟာ အစ်ကိုထက် အရင်ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ သူတွေပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကညင်တမိုကို သူတို့မရောက်နိုင်ကြသေးဘူး "

" သူတို့ကရော ဘယ်သူတွေလဲ "

" သူတို့ဟာလည်း အစ်ကိုနဲ့ သူ့စိမ်းတွေပဟုတ်ပါဘူး။ ကပ်စ်ကို ရွှေရည်သွားရတော့မယ် အစ်ကိုပြန်နားလိုက်တော့မှန်း ရွှေရည်ကိုအတွက် နေသာတဲ့အချိန်ဆိုလို့ ညတွေပဲရှိတာ မဟုတ်လား "

သူတား၍ရမည်မဟုတ်မှန်းသိနေသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။

" ယိုးတည်းကျန်ခဲ့သောအချိန်တွင် ခေါင်းရွပ်စရာအတွေးစတိုက် ဟိုမှ ဟိုမှ ဝင်လာကြ၏။ အစတွေချည်းဖြစ်၍ အဆုံးမပါ။

အခန်း (၃)

တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် သူတရားရိုးလာခဲ့သည်။ နိုးနိုးချင်တော့
ဝန်းကျင်ဟောင်းထဲ ပြန်ရောက်နေပြီလားဟု ထိတ်လန့်မိသေး၏။

အမှောင်လုံးနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်မှ နူးညံ့မှုကိုသတိပြုမိ
တော့မှသက်ပြင်းချနိုင်သွားသည်။ နေမကူးသေး။ မီးကျိုးသဲပြင်ပေါ်
ကျရာကပ်မသွားသေး။

“ ဟင်း ”

သက်ပြင်းဟောတစ်ခုနှင့်အတူ ရွှေရည်ထားပေးသွားသော ရေ
တကောင်းမှ တစ်ခွက်စာ ငဲ့ယူသောက်မိသည်။ လည်ချောင်းတ
လျှောက် စိမ့်ဆင်းသွားခိုက် အိပ်မက်ကိုသတိရလိုက်၏။

ရေ။

ချောင်းကောတစ်ခုအဖြစ် သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ကညင်တပုံ
ကို အိပ်မက်တွင် ရေအလှူနှင့်အတူ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ စိမ်းစိုသော

ဗျူးစာပေ

ဝန်းကျင်၊ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသည့် လူအချို့၊ ထို့အပြင် ချောင်းနံဘေး
၌ သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့်ရွှေရည်တို့ကို အေးအေးလူလူရှိနေပုံမျိုးမြင်မက်ခဲ့ရ၏။

“ က ညင် တ မှီ ”

တစ်လုံးချင်းရေရွတ်ကြည့်ရင်းမှ အိပ်မက်သည် တကယ့်
ထိတ်တိတ်ဟောင်းတစ်ခုလို ထင်စရာဖြစ်လာသည်။ ရွှေရည်နှင့်အတူ
လူဘယ်လိုစကားတွေ ဆိုခဲ့ကြသည်လဲ။ ချောင်းရေထဲ၌ ကိုယ်တစ်ပိုင်း
ပိတ်ကာ ပျော်ရွှင်ဟန်နှင့်ရှိနေသူများသည်လည်း မျက်နှာစိမ်းပျားမဟုတ်
လေလို ထင်မိသည်။

အိပ်ရာထဲမှ ရုန်းထွက်၍ အခန်း၏အပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်
ပြန်လှမ်းလိုက်၏။ သိလိုစောနှင့် သူ့စွန့်စားရတော့မည်။

အချိန်မရွေးအန္တရာယ်ပေါ်ပေါက်နိုင်သော နားလည်ရခက်
ကြည့် အရပ်ဒေသတော့ မှန်သည်။ သို့သော် အဖြေကို ရှာဖွေရန် အစကို
ပူတွေ့နေပြီလဲ။ အခြားမဟုတ်။

“ ကညင်တမှီ ”

သည်ချောင်းဆီသို့ သူသွားကြည့်ချင်သည်။ မှတ်ဉာဏ်ထဲသို့
တစ်စုံတစ်ရာပြန်ရောက်လာမည်လားဟု မျှော်လင့်၍ ကညင်တမှီချောင်း
သို့ သူထွက်ခဲ့လိုက်၏။

ငြိမ်ဝပ်နေသော ညဉ့်ဝန်းကျင်၊ မီးရောင်ကို မမြင်သော်လည်း

ဗျူးစာပေ

အိမ်စုစုတို့ ဟိုဟိုသည်သည်တွင် ရှိနေသည်မှန်း အမှောင်အောက်မှာပင် ခန့်မှန်းမိသည်။ ခြေသံလုံအောင် သတိထား၍ လမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။
သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ကြယ်၊ လတို့ပမိုနှင့် ကောင်းကင်ပင်ပမို ဟု ထင်မိသည်။

“ ဝု... အု အု... ဝု ”

“ ဝုတ် ဝုတ်... အု အု ”

သူ့ကိုမြင်သည်မဟုတ်ဘဲ သူတို့ဘဝ ဖာမ်အူနေကြသည်မှန်း သူရိပ်စားမိ၏။ သို့သော် ခွေးအူသံတို့ စိပ်သည်းလာသည်တွင် စိုးရိမ်မကင်းတော့ ဖြစ်လာရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သူ့ကို မြင်သွား ပြီလား။

“ အို ငါ့ဘာသာ ဘယ်သွားသွား... ဘယ်သူက မြင်ပြင် ဘာဖြစ်သလဲ ”

ဘာကြောင့် အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်မိသလို ခံစားနေခဲ့ရသလဲ ပသိ။ ရွာလယ်လမ်းမှ ခြေမှန်းနှင့်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ရွာအဝင်အဝတွင် သတိလစ်လဲကျခဲ့သည်မို့ သူ့နေရာ သူ့အခန်းသို့ ဘယ်လမ်းမှ ဘယ်လို ဝင်ခဲ့သည်ကို သူမသိနိုင်။

အိမ်ခြေတို့ ကျွဲလာသည်နှင့်အမျှ အမှောင်က ညိုဖျား နက်လာသည်။ ဆက်သွားရန် ခြေလှမ်းတွန့်နေမိသော်လည်း အကြိုက်

၍ စိတ်ကိုခုံးခုံးချလိုက်သည်။

“ ဆက်သွား ဆက်သွား ”

ရှေ့တွင် လမ်းဟူ၍မရှိတော့။ အမှောင်ဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို သာ ချောက်ချားဖွယ်ရာတွေ့လိုက်ရသည်။

ခြေလှမ်းပိုစိပ်လာရ၏။ သူ့အန္တရာယ်မှာ အလိုလို ကျွံ့ဝင်သွား သလို ခံစားရသည်။ သည်မျှ မှောင်မှိုက်နေပါလျှင်

“ ငါသိချင်တဲ့ အဖြေကို ရနိုင်ပါ့မလား ”

ဘာကိုမျှ မြင်ရမည်မထင်။

ပျက်စိမ့်ဖွင့်ထား၍လည်း မထူးဟော့သည့်အဆုံး ပျက်စိမ့်ဖို့တ် နှိုးဝပျားသို့အာရုံကို ပိုစုထားလိုက်သည်။ အမှောင်ထုအလွန် ဟိုမှာဘက်ဆီမှ ရေစီးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။

တဖြည်းဖြည်း ရေသံတို့ ပီပြင်နိုးကပ်လာသည်။ ရေပြင်ကို ကြုံတ်သန်းလာသည့် လေတစ်သုတ်၏ အထိအတွေ့ကိုပင် သူ့ရလိုက် လလိုရှိသည်။ ခြေပလာနှင့် နင်းဖြတ်လာသည်မို့ တစစစွတ်စိုမှု ပိုလာ သော မြေသားကို သတိထားမိနေ၏။

“ ဒီနေရာမှာ အလင်းရောင်ရှိနေသလား ”

ဗျက်ခနဲ ပျက်လုံးပျားကို မြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ ဟာ ”

ကြားနေရသော ရေစီးသံလည်း ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခြေဖမ်းအောက်မှ ပြေသားသည်လည်း ရုတ်ခြည်းဟကျောကျစ်လျစ်က ခြောက်သွေ့သွားသည်။

အလင်းရောင်ကို ပတွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြန်ဖွင့်မိသည်ကို နောင်တရသွား၏။ သို့သော် အမှောင်တွင် အသားကျသွားသည် မျက်လုံးက သူ့ရှေ့ခြေလှမ်းအနည်းငယ်အကွာမှ ချောင်းကော ဟောက်ဟက်ကြီးကို ရေးရေးမြင်လိုက်ရလေသည်။

အမှောင်တွင် အသားကျသွားသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။

နေ့ကူးတော့မည်ဖို့ အလင်းရောင်ပျံ့လာခြင်းသာ။ ဝန်းကျင်လေထုမှာလည်း ပူမွှေးစပြုလာပြီဖြစ်၏။

“ ဟာ... ဒုက္ခရောက်ပြီ နေ နေပွင့်တော့မယ် ”

ချာခနဲ နောက်လှည့်၍ ရွာဘက်သို့ပြန်ဦးတည့်လိုက်ရသည်။ ပြီး မျက်စိခိုမှိတ်ကာ ခြေကုန်သုတ်ရတော့၏။

ကျောပြင်ပေါ် အပူဓာတ်တို့ကျရောက်လာ၏။ ပြေးလွှားရင်းမှပင် အပူဓာတ် ပိုကဲလာသည်ကို သတိထားမိနေသည်။ လွတ်လျှီ။

သည်လမ်း သည်အကွာအဝေးကို သူမှတ်မိသည်။ လာစဉ်က မပုံမရဲ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် လျှောက်ခဲရသည်တောင် ခဏနှင့်ရောက်သည်ခရီး။ သူ ခုပြေးနေပုံမျိုးနှင့်ဆို ရွာထဲသို့ပြန်ရောက်လောက်ပြီ။

လွတ်မြောက်ပြီဟု ယုံကြည်ကာ မျက်လုံးအစုံကို ပြန်ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ ဟင် ”

သဲပြင် မီးခိုးပြာမှုန်တို့ ဝေ့ဝဲနေသော တပျော်တခေါ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး အလင်းစူး စူးက သဲပြင်ထဲမှ သလင်းပွင့်များကို ဝီပန်ကာ အလင်းပြန်စေသည်။ အလင်းရောင်နှင့်ပပျူလောက်အောင် ပြင်းထန်လှသော အပူဒဏ်က သူ့ကိုလောင်စာသဖွယ် တမြေမြေစူရှက်လေပြီ။

သူနံဘေးတွင်မှ ဒူးထနေသည့် ပြာမှုန်မှိုင်းငွေ့တို့ကြား ခေါင်းကိုက်ခိုက်ချ ရွှေလျားနေသူများ၊ သူနှင့် ဦးတည်ရာချင်းဆန့်ကျင်လျက် ကပ်စုံတစ်ဦး၏ အမိန့်ကို ပလွန်ဆိုင်ခိုင်စွာ နာခံ၍ မီးလောင်ပြင်ထဲမှိုင်းဝင်နေကြရသူများဟု သူသိလိုက်သည်။

“ ဘယ်သူ့အမိန့်ပေးနေတာလဲ ”

ရွှေရည်စကားအရဆိုလျှင် သည်လူများသည် သူနှင့် မစိမ်း။ မျက်စိများမဟုတ်ကြ။ တစ်နည်းနည်းနှင့် ဆက်သွယ်ပတ်သက်ခဲ့သူများသာ ဖြစ်ရမည်။

“ ဟေ... ဘယ်သူ့အမိန့်ပေးနေတာလဲ ဟင် ”

ဒေါသကြောင့် သူပိုမောလာသည်။ ဟင်အော်လိုက်ရသည်။

လည်း အင်အားတို့ကုန်ခမ်းသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေး... အား ဟား ဟား ဟား ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ ကွာ ငါတို့ကို ထောင်ချောက်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်မွေးသလိုမွေးပြီး ကစားနေတာ ဘယ်သူလဲကွာ”

“အခု အား... ပု ဗုလိုက်တာ အား”

“အီး ဟီး ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး”

တိတ်ဆိတ်ခဲ့သော ဝန်းကျင်သည် ငရဲပွက်သံတို့ဖြင့် ဆူညံ့ရှုပ်ထွေးလာလေပြီ။ ဝဋ်ကြေးတစ်ခုလို ခေါင်းငုံ့ပေးဆပ်နေရသော ဒုက္ခသူတို့ဘာလို့ မလွတ်မြောက်ကြသည်လဲ။

လွတ်မြောက်ရာကို ဘာလို့ စုစည်းပြီး မကြိုးစားကြသလဲ။

ငုံ့ခံဖို့မှလွဲ၍ သူတို့အသိဉာဏ်ထဲဘာမျှ မရှိတော့ဘူးလား။ သည်အရပ် သည်ဒေသ၊ သည်ခရဲဆန်သော အပြစ်ဒဏ်။ သူတို့ဦးနှောက်များကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေပြီလား။

“အို ငါလည်း ကြာရင် သူတို့လိုပဲ... သူတို့လိုပဲ”

ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်အပူ

မြေသားအပူ၊ လေထုအပူ...။

လူတိုင်းသည် ပြာမှုန်မီးဖွားတို့၏ ဖွဲစားကိုက်ခြွေမှုကို ပပူ

မလွှားဘဲ အလူးအလဲငုံ့ခံကာ အော်ဟစ်ညည်းညူနေကြသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့လို ဦးနှောက်ဖျက်မသွား ခင်ငါ... ငါထွက်ပြေးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါလွတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ... ငါထွက်ပေါက်ကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်”

ကညင်တဖို့။

ထွက်ပေါက်ဆိုသည်နှင့် ထိုအပည်နှာမက ရှေးဦးစွာ ဝင်လာသည်။ ချောင်းကော့ရှိုရာဘက်ဆီ သူပြေးရတော့၏။ လွတ်မြောက်မှုထက် တစ်ခဏ ပုန်းခိုရာသည် ပို၍အရေးကြီးနေသည့် အချိန်။

သဲပြင်အစွန်းမှ ရွံ့နွံထဲသို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပစ်လွှဲ၍ လိုခံဆင်းပစ်လိုက်သည်။ သည်နေရာလည်း ဘယ်ခလောက်ခံမည်မသိနိုင်။ အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်နိုင်ပြီးမှ သူသက်မချနိုင်တော့မည်။

အဝေးမှ ဟစ်အော်ညည်းညူသံများကို ကြားရသည်။

ထွက်ပေါက်ဆိုသော ပျော်လင့်ချက်နှင့် ခေါင်းပြန်ထောင်လာ၏။ ချောင်းကော့၏ တစ်ဖက်လမ်းသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လှည်း၊ ဝစင်းပေါင်း အရာထောင် ဖြတ်မောင်းနေသလို မုန်မှုန့်တို့ ထူပိန်းနေလည်ကိုသာ ချောင်းကမ်းပါးတလျှောက်တွင် တွေ့ရ၏။

ထိုအလွှာကို သူ့ဖြတ်ပြေးနိုင်ပါက လွတ်မြောက်ခွင့်ရမည်လား။

ပစ္စန္ဒရာဇ်ဖြတ်နေရန် အချိန်မရှိ။ ချောင်းကမ်းပါးပေါ်သို့ ကုပ်ကပ်တဖြိုးရတော့၏။

“ ဂျိန်း ”

ဖုန်ထုတ် အစပ်သို့ခြေချကာရှိသေး ကျယ်လောင်ပြင်းထန်
သော ပြည်ဟည်းသံကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ဖုန်ထုထဲမှ ခုန်ထွက်လာ
ကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ကြီးမားသောလက်ကြီးဖြင့် ဖြတ်ဖိုက်ခြင်း ခံလိုက်
ရသလို ချောင်းကောထဲသို့ ပြန်လည်လွင့်ထဲကျသွားရသည်။

နေရာပြောင်း၍ ထပ်မံကြိုးစားကြည့်သည်။

“ ဂျိန်း ဂျိန်း... ဝုန်း ”

“ အား ”

ပို၍ ပြင်းထန်သော ဖိုက်ချက်၊ ပို၍ကျယ်လောင်သော
ပြည်ဟည်းသံ။

အရိုးအဆစ်တို့ ကျိုးကြေပျော့ခွေသွားပြီလား ထင်ရသည်။
ကမ်းပါးထိပ်မှ လွင့်၍ ရွံ့ပြင်ပေါ် ခွေခနဲပစ်ကျ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် အတွက်ပင် အင်အားမကျန်တော့သလို
သူ့ချည်ခွဲ သွားတော့သည်။ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နာမှုက ခြေလက်တို့မှ
တဆင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ပျံ့သွား၏။

နှစ်ရက်မျှပျောက်ကွက်နေခဲ့သော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာပါ သို့၊
ရွှားစွာ ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ကိုက်ခဲနာကျင်ခြင်း၊
နုင့်ပင် မတူတော့။

ချွန်မြီနေသော သွားစွယ်ပေါင်းများစွာက ဦးခေါင်းမှစ၍ တစ်
ကိုယ်လုံးကို ဝါးဖြိုကြိတ်နေသလို အသားစိုင့်တို့ စုတ်ပြဲထွက်တော့
မတတ်။ သွေးကြောတို့ပေါက်ပြဲပြတ်တောက်သွားမတတ်။

ရွံ့နှစ်ထဲ မြှုပ်ဝင်သွားသည့် မျက်နှာအား ပြန်အမော့တွင်
ချောင်းရိုးတလျှောက်မှ သူ့သတိပထားမိခဲ့သော အရာများကို မြင်လိုက်
ရသည်။

“ အရိုး... အရိုးတွေ လူရိုးတွေ ”

ရွံ့စေးခွံမြေထဲမှ ပေါ်တစ်ဝက်မြှုပ်တစ်ဝက် ရှိနေသော လက်
ဖျံရိုး ဖွေးဖွေးများ၊ မျက်လုံးဟောက်ပက်ဦးခေါင်းခွံများ၊ ကယ်ပါ၊ ယူပါ
တစာစာအော်မြည်ရင်း နှံ့ထဲသို့ နစ်ဝင်သွားသူများ၏ ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာ
အပိုင်းအစများဟု သူထင်လိုက်မိသည်။

သူ့ကိုယ်အောက်မှ ရွံ့နှစ်များကိုပါ သကာမကင်းဖြစ်သွား
သည်။ သူ့ကို စုပ်ယူဝါးပြီးသွားလေမည်လား။

အသားကို တစ်စပကျန် စုတ်ဖြဲခွဲယူစားသောက်၍ အရိုးချည်း
ပြန်လည်ထွေးထုတ်လိုက်မည် မကောင်းဆိုးဝါး ချောင်းကောအဖြစ်
ပျံ့ပြင်လာသည်။ သို့သော် ရွံ့ပြင်ထဲမှ ရုန်းထ၊ ထွက်ပြေးရန် အင်အား
မကျန်တော့။

“ ဖွက်... ပဝက်... ခွစ်စ် ”

“ ပဝက်... ပဝက်... ဖြစ် ”

သူထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ရင်ဘတ်အောက်မှ ရွံ့စေးတို့ ပွက်ပွက်ထ လှုပ်ရှားလာသည်။ ထိကပ်မိသမျှကို စုပ်ယူရန် လျှာသပ်နေသည့် ဖုတ်ကောင်နယ်။

“ ပွက် ပွက် ပွက်... ဖြစ် ”

“ ပရစ်စ်... ဖြစ် ဖြစ် ”

“ အား အား မလုပ် မလုပ်နဲ့ ”

ကြောက်လန့်တကြား ခုန်အထ၌ ခြေတစ်ဖက်က နွဲ့ထဲကွဲဝင်သွားသည်။ သူ့အားယူမိနင်းလိုက်မိသဖြင့် ခြေကွဲသွားခြင်းမဟုတ်။ ရွံ့စေးတို့က ရှုပ်ခနဲ စုပ်ယူသွားခြင်းမျိုး။ ကပျာကယာ ပြန်ဆွဲထုတ်၍ သဲပြင်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးတက်ရလေသည်။

“ အား ကြောက်ပါပြီ... ပူလှပါပြီ ”

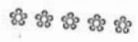
“ အမလေး ဟီး ဟီး... အီး ”

“ ပူလှချေရဲ့ ပူလှချေရဲ့ ကယ်... ကယ်ကြပါဦး အာ အား ”

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူးလိုမ့်အော်ဟစ်နေပြန်ဖြစ်သည်။ ချောင်းကောမှ ဝေးရာဆီ ခန္ဓာကိုယ်အား လှိမ့်၍ ဆုတ်ခွာနေပီသ။ ဝေးသည်ထက် ဝေးရန်သာ သူ့စိတ်စောနေပီ၍ ဝန်းကျင်အား အော်ဟစ်ခံနိုင်သလိုရှိနေသည်။

သို့သော် သူ့ခံနိုင်စွမ်းက ထုံးစံအတိုင်းကြာရှည်မတည်။ သဲပြင်ပေါ် ရှုပ်တိုက်တွားတက်နေသဲမှာတွင် ခေါင်းစိုက်ကျခြင်းလာသည်။ သတိတင်းထားရသည်မှာလည်း ညောင်းညာပန်းရီလာသည်။ တံတောင်ကိုသုံး၍ ရွေ့သည်ဆိုရုံမျှ ရွေ့တော့၏။ ခြေအစုံက ဒရွတ်ဆွဲနေခဲ့လေပြီ။ နောက်ဆုံးတစ်ရွေတွင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းစိုက်စိုက်ကျသွားတော့၏။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှဲ့ခနဲ မီးကင်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားရ၏။ ခေါင်းကိုမူ ပြန်၍ မထူမတ်နိုင်တော့။

အခန်း (၄)

“ လိုက်ခဲ့ပါ ရွှေရည်ရယ် မင်းက ဘာကို ပိုကြောက်နေတာလဲ ”

ရွှေရည်က မဖြေ၊ သူ့ရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့လျက်သား မတုန်မလှုပ်နှင့်သာ ရှိနေ၏။

“ နေ့ဘက်ရောက်တာနဲ့ ဒိုကိုးရာမဲ့သွားပြီး အထက်ပီးအောက်ပီးနဲ့ နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး အပူတိုက်ခံနေရတဲ့ဒဏ်ထက် ဘာကို ပိုကြောက်နေရတာလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ငုံ့ခံနေရတော့မှာလား ”

“ ... ”

“ ဖြေပါဦး ရွှေရည် စွန့်စားလို့ ကြုံရမယ့် အန္တရာယ်တွေ ဒုက္ခတွေက ဒီထက်ကြောက်စရာ ကောင်းနေလား ”

“ ဟင်း... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ”

ဗျူးစာပေ

“ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှလဲ ရွှေရည်၊ မနေညက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စွန့်စားကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီ ကညင်တဖိုချောင်းရဲ့ တစ်ဘက်ကမ်းဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ထွက်ပေါက်ပဲ လိုက်ခဲ့ပါရွှေရည်ရယ်၊ ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက ဖြတ်ကျော်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရင် နေမကူးခင် အောင်မြင်နိုင်မှာပါ။ ညက ကိုယ့်အကြံနောက်ကျသွားလို့ မလွတ်မြောက်ခင် လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာပါ။ အခု အခု ကိုယ်တို့ကြိုးစားကြမယ်လေ ”

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သားရယ် ”

အဘိုးအိုသည် အခန်း၌ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြန်၏။ လေနှင့်အတူ ဝေ့ဝဲရောက်ရှိလာသလို ထင်ရသည်။

“ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှလဲ ဘာဘရယ် ကျွန်တော် ”

“ နေ့ခင်းက အဖြစ်အပျက်ကို ဘာဘအစအဆုံး မြင်လိုက်ရပါတယ်ကွယ် သားဘယ်မှာအောင်မြင်ခဲ့လို့လဲ၊ ဖုန်ထုကိုဖြတ်ပြေးဖို့ ငနုနေသာသာ အနားတောင်မသိနိုင်ဘူး မဟုတ်လား ”

“ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ချခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ ”

“ အဲဒါ သားကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့ ”

“ ဗျာ ”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် သူမင်သက်သွားရသည်။ မဖြစ်နိုင်ပေ။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သော အဖြေပင်။ နှုတ်တုံ့ပြန်ရန် မော့ကြည့်ရန်

ဗျူးစာပေ

သည်တွင် အဘိုးဆိုမှာ မရှိတော့ပြန်။

သူ့ကို တမင်ခေါင်းရှုပ်အောင် လာလုပ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။
ဟုတ်သည်။

အမှန်ကို မသိနိုင်။ မစဉ်းစားနိုင်ရန် ရှုပ်တွေးဝေဝါးသော
စကားများနှင့် မှိုင်းတိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

“ ရွှေရည် ”

သူ ဘာမျှမပြောရသေးမီ ရွှေရည်က ခေါင်းခါသည်။

“ စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ် လက်ရှိအခြေအနေ
ကိုသာ အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ ”

“ ဘာ... စိတ်ကူးယဉ်တယ် ဟုတ်လား။ ငါ စိတ်ကူးယဉ်
နေတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကသာ စိတ်ရှူးပေါက်အောင် ပိုင်းလုပ်နေ
ကြတာ ”

ဒေါသဖြင့် သူ့လေသံက မာကျောကျယ်လောင်သွားသည်။

“ အန္တရာယ် ကြုံရမှာချင်းတူရင် စွန့်စားရင်းနဲ့ပဲ ဒုက္ခခံမယ်
ဒီအတိုင်းတော့ လည်စင်းမပေးနိုင်ဘူး။ ဒီအဘိုးကြီးစကားကို မင်းပဲ
ယုံနေတော့ ငါ့ကိုလာပြီး နားမချနဲ့ မိရွှေရည် ”

“ အစ်ကို မသိပါဘူး ”

ရွှေရည်အသံက သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် နူးညံ့တိုးတိမ်နေသည်။

“ အစ်ကို ဒီနေရာအကြောင်း ဂယနဏမသိသေးပါဘူး။
ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အစ်ကိုမသိသေးဘူး မဟုတ်
လား ”

သူ့ကို အငိုက်မိသွားစေသောစကား ဖြစ်၏။ တဒဂံတော့
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဆွံ့အသွားရသေးသည်။

သို့သော် ဒေါသက အရှိန်ပြန်ရလာ၏။ သူ့မစကားသော်လည်း
လက်မခံနိုင်။

“ အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ရွှေရည်... မင်းကိုယ်နဲ့လိုက်မှာလား
မလိုက်ဘူးလားဆိုတာပဲ မြေ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တာပဲလေ။ မင်းဟာ
ဒါ့ရဲ့ချစ်သူဆို ”

“ ရွှေရည်မလိုက်ဘူး အစ်ကို၊ မြီးတော့ အစ်ကိုလည်း မသွား
ဘူး ”

“ ဘာ ”

“ မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ရွှေရည်တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒါ
ပျက်ပေါက်မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုပြောတဲ့ ထောင်ချောက်ဆိုတာ အဲဒီနေ
ရာမှအစစ်၊ အစ်ကို အရင်ဒီအရပ်ကိုရောက်လာပြီး ချောင်ပိတ်မိနေတဲ့
ကုက္ကသည်တွေ အများကြီးပဲ အစ်ကို၊ သူတို့လည်း အစ်ကိုလိုပဲ လွတ်
ပြောက်ချင်ကြတာပေါ့။ မကြိုးစားဘဲရော နေမယ်ထင်လို့လား။ ဒါပေး

ကညင်တမိုချောင်းဖျားမှာ ဒို့ထက်ဆိုးတဲ့ဘဝရောက်သွားတဲ့သူတွေ ဒုနဲ့ ဒေးပဲ၊ လွတ်မြောက်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိသေးဘူး "

" ဒါဆို ဒီအတိုင်းပဲ ငုံ့ခဲနေရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား "

" မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်နော် "

" ဒို့ထက်ဆိုးတဲ့ဘဝဆိုတာ ခွံအိုင်ထဲက အရိုးစုတွေကို ပြောတာမဟုတ်လား "

ရွှေရည်က သူမပြုံးနေကျ ပုံမျိုးထက် ပိုမိုပီသစွာ ပြုံးလေသည်။

" မဟုတ်ဘူး အစ်ကို အဲ့ဒီအရိုးစုတွေဟာ "

" တော်ပြီရွှေရည်၊ မင်းတို့က ငါ့ခေါင်းကို မှိုင်းတိုက်နေကြတာပဲ၊ မင်းကို တိုင်ပင်မိတာ ငါ့ဖျားတယ်၊ ကိုယ်လွတ်ရုန်းတယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းက အကောင်းဆုံးပဲ... ကဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် မိန်းကလေး၊ ရေ "

သူမအတွက် အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သူ့ခြေထောက်ဖျားက အောင့်အည်းသည်းခံနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ စလုမ်းလိုက်သည်နှင့် လှစ်ခနဲ အခန်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အခန်းတွင်းဝယ် စကားဆိုလျက်တန်းလန်း ကြောင်အ ကျို သူလေးအား တစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်တော့။

ထို ဝင်းထိုဇေယျာ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်တော့မှ သူမ၏ ခေါ်သံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ အပြေးအလွှားရောက်လာစဉ်းတော့ သူ့ခြေလှမ်းတို့က ဒေါသ၊ ပခံချင်စိတ်နှင့် ခံစားချက်ပေါင်းစုံအောက်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျားနေ၏။ နေပထွက်မီ ရောက်ပုဖြစ်မည်။ အတွေ့အကြုံအရ သိနေသည်။

နေပထွက်မီ ရောက်မှ ဖြစ်မည်။ ဟာလာ ဟင်းလင်းကောင်းကင်အား ဟောကြည့်ရင်း သူ့လွတ်ပု လွတ်ပါမည်လားဟု ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့စေ့ဝင်လာသည်။

" အစ်ကို... ရွှေရည်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး "

" ကျွန် ဒီမိန်းမကွာ... "

လူက မမိသော်လည်း အသံက မိလာသည်။ သူမကို လှည့်ကြည့်မနေအား။ ရွာများသို့ ရောက်သည်အထိ သူ့နောက်က လိုက်လာပုံရသည်။

ရွှေသို့တွင် အမှောင်တွင်းဆုံးသို့ရောက်တော့မည်။ သူတစ်မျက် လည်ပြန်ကြည့်မိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီဝယ် သူမကိုမြင်ရဆဲ ပင်။ ချာခနဲ ပြန်လှည့်၍ အမှောင်ထုထဲ ပြေးဝင်ခဲ့တော့၏။ မျက်စိကို စုံပိုတ်ထားရမည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ ဖွင့်၍မဖြစ်။ သည်သဲပြိုင်တလင်းထဲ ခလုတ်ထိစရာ မရှိမှန်းသိသည်။

သူ့ကို မိလုလုဖြစ်လာသော ခြေသံကို သတိထားမိ၏။ အပိုနို့ကို ပိုဖြင့်ပစ်လိုက်သည့်တိုင် သူ့နောက်မှ ခြေသံက ပြတ်မကျန်ခဲ့။ တားမြစ်ရန် လိုက်လာသည်လား။ တားမရသည့်အဆုံးမို့ သူ့ပိစွန်းစားတော့မည်လား။

ရေစီးသံကို ကြားရလေပြီ။

ပြီး... ရေငွေ့ပါသောလေအေးများ သူ့ကိုတိုးဝေ့တိုက်ခက်သွား၏။

အလင်းရောင်ကို မမြင်ရဘဲနှင့် ခံစားမိလိုက်သည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၍မဖြစ်။ နားအခံကို အစွမ်းကုန်စွင့်ကာ ရေစီးသံသို့ ဦးတည်ပြေးနေရသည်။

လူသံသုသံအချို့ပါ အကြားအာရုံထဲ ရောပါလာသည်လို့ ကညင်တဖို့ချောင်းထဲတွင် သူ့အလှိုင်ရောက်နှင့်သူများ ရှိနေသည်လား။ သတိလက်လွတ်နှင့် မျက်လုံးဖွင့်ပိတော့မလို ဖြစ်သွားရသေး၏။ သူ့နှင့် ကမန်းကတန်း ထိန်းလိုက်ရသည်။

“ ဟာ... မလာနဲ့၊ မလာကြနဲ့... မလာကြနဲ့ ”

လူသံ ပီပီသသကြားလိုက်ရသော လူတစ်ယောက်၏ ငေးဟစ်သံဖြစ်သည်။ ထိတ်လန့်တကြား တားမြစ်ဟစ်အော်နေသည့် အသံမျိုး။

“ အိုး သွား... သွား။ မလာနဲ့ မလာကြနဲ့... သွား ”

သူ့အတွက် စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းတားနေသည်နှင့်မတူဘဲ၊ ကြောက်ပက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်အား ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်နေပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ ဟာ... သွားပြီ ”

သည်တစ်ကြိမ်၌ သတိက မဆိုစလောက် နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ ရေစီးသံသည် အကြားအာရုံမှ ရုတ်တရက်ချည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ တစတစ အေးမြလာခဲ့သော လေထုသည်လည်း ရွေ့ခနဲ ပူနွေးခြောက်သွေ့သွားတော့၏။

သူ့ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်မိလေပြီ။

“ အစ်ကို့... အစ်ကို့ ဘယ်မှာလဲ၊ အစ်ကို့ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင် ရွှေရည်ကို အသံပေးပါဦး။ အစ်ကို့ရှိသေးရဲ့လား ”

အမှောင်ထုတစ်နေရာမှ သူ့ပအသံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။ တုံ့ပြန်အသံပြုလိုစိတ်ပင် မရှိတော့။

အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်လိုက်ပြန်ပြီကော။

ကျဆင်းသွားသော စိတ်ဓာတ်တို့က ကိုယ်ခန္ဓာကိုပါ ရိုက်ချပွား၏။ သူ ဒူးထောက်လက်မှိုင့်ကျသွားတော့သည်။

“ ရွှေရည် ”

၁၆၀

နိုင်ငံဟန်

“ အစ်ကို အစ်ကိုလားဟင်၊ ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့ အစ်ကိုရယ် ”

ခိုင်ခနဲ သူ့အနားသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကာ နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ ရွှေရည် ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ရွှေရည်ပါ အစ်ကိုဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ”

“ ဟင်း ”

မကြာမီ အလင်းပျို့လာတော့မည်။ အေးမြဆိတ်ငြိမ်သော ညတာသည် သူတို့အတွက် တိုတောင်းလွန်းမှန်း သူသိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

ငရဲခန်းကို အလူးအလှိုင်ဖြက်သန်းရလေဦးမည်။ ချောင်းချောက်အနီးမှ ပစ္စာမြစ်တော့။ နောက်တစ်ကြိမ်တော့ဖြင့်

“ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးမှ ရှိပါဦးမလား ”

“ ရွှေရည်တို့ ပြန်ကြရအောင် ”

“ မပြန်တော့ဘူး ရွှေရည်၊ ဘာထူးမှာလဲ မနက်ကျရင် ဒီကို ပဲပြန်လာပြီး အညှင်းဆဲခဲရဦးမှာပဲ ဒီနေရာက ကညင်တဖို့ခွဲ အနီးဆုံး မဟုတ်လား ”

ဗျူးစာပေ

“ ဒါ... ဒါပေခဲ ”

“ ဒီမှာ ရွှေရည်၊ မင်းတို့အဖိုးစွဲနေတဲ့ ထုံးစံတွေကို ကိုယ့်လာ မပြောနဲ့ ကိုယ်က မင်းတို့လို နုလင်ခန်းတုံးကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ ခေါက်ထားမှန်းမသိတဲ့ ခေါက်ရိုးထဲမှာ ကျိုးကျိုးခွံခွံ အသားကျပနေ နိုင်ဘူး ”

သူမထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။

“ အစ်ကိုက ဘာမှမပြောင်းလဲပါလား ”

အပြစ်တင်သည်လား၊ ဘာသာညည်းတွားလိုက်သည်လား၊ မကွဲပြား၊ သူမစကားက အတိတ်ကာလတစ်ခုတော့ ပါလာသည်။ မပြောင်းလဲဟူသော အပြောသည် သူမမှတ်မိနိုင်သည့် တစ်ချိန်က သူ့အဖူအကျင့်များကို ပြောပြလိုက်သလိုရှိ၏။

“ ကိုယ်က အရင်ကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲလား ”

“ ဟုတ်တယ် ဘယ်သူ့နဲ့မှမတူဘူး၊ တရုတ်ထိုး တစောက်ကန်း၊ အစ်ကိုအတွက် ရွှေရည်ကြိတ်ပြီး စိုးရိမ်မှုပန်ခဲ့ရတာ ခဏခဏ ပဲ ”

“ အဲဒီအရင်က အကြောင်းတွေ ကိုယ့်ကိုပြောပြပါလား ”

“ ရွှေရည်ပြောပြနေစရာမလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုအိပ်မက်ထဲ ကလိုလိုရောက်လာမှာပါ၊ အစ်ကိုနဲ့အိပ်မက်တွေဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပါ ”

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

တွေချည်းပဲ "

" ဘာ ရွှေရည်က ကိုယ့်အိမ်မက်တွေကိုတောင် သိတယ် "

" သိတာပေါ့ ဒီမှာရှိတဲ့သူတိုင်း အတိတ်ဘဝကို အိမ်မက်

လိုပြန်မက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းမှတ်မိခဲ့တာချည်းပဲ "

" ဘာ အတိတ်ဘဝ ဟုတ်လား "

" အို ရွှေ... ရွှေရည်ပြောလိုက်မိလို့လား "

ပြန်လည်ဟောင်းဖို့ သူမကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် အချိန်

မမီတော့။

သူမစကား၏ အပေါက်သေးသေးကလေးမှတဆင့် မထင်မှတ်သော အကြောင်းအရာကို သူ့မြင်လိုက်ရပြီး ဖြစ်နေသည်။

"..."

" ငါ... ငါက ဘာလဲ "

" ဟဲ့... "

" ဒါဆို ဒါဆို ဒီနေရာဟာ "

" မဟုတ်ဘူးအစ်ကို ရွှေရည်စကား... "

" ဒီနေရာဟာ တမလွန်ပေါ့ "

" စကားများ "

" ငါက... ငါက ဟင်း ဟင်း အား မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်

ဗျူးစာပေ

ပစ္စန္ဒရင် ရွှေသန့်ဦး

ဘူး၊ ငါမသေသေးဘူး၊ ငါ့ကို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောပြီး၊ ပိုင်းမတိုက်ကြနဲ့၊ ငါဘာလို့သေမှာလဲ "

ဂုန်းအခဲ ခုန်ထ၍ရင်ခေါင်းကို ခြစ်ကာ ဟစ်အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ အလင်းပျို့စ ဝန်းကျင်ထဲသို့ သူ့အသံက ပဲ့တင်အထပ်ထပ်နှင့် လွင့်ခတ်ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

အလင်းစီးစွယ်တို့ သံပြင်သို့ ထိုးစိုက်ကျလာလေပြီ။ ရွာဘက်သို့မီ မီးခိုးညစ်ညစ်တို့ အလိပ်လိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ပြာမှုန်များ၊ မီးခိုးများကြားတွင် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာနေသော ကိုယ်ပစ္စည်းများ။

ယခင်နေရာများက သူ့မြင်ခဲ့ရသော ပိုင်းခိုးများနှင့် ပြာထုကဲ့သို့ ရွာမီးလောင်ကာ လွင့်လာသည်မှန်း သိလိုက်ရလေသည်။ မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုက တစ်ရွာလုံးသည် မီးလောင်ပြင်၌ အညှင်းလာခံကြရသည်ကိုလည်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ကြည့်နေရင်းမှပင် တစစ ပီပြင်လာသော လူအုပ်ကြီး၏ မျှသုံးမှ တချည်းနဲ့နဲ့ ရွေ့လျားနေသူကို သူသတိပြုမိသွားသည်။

ရွှေရည်က ဘာဟုခေါ်သည့် အဘိုးကြီး။

သို့သော် သူ့မြင်ဖူးသည့် ရုပ်ရည်မျိုးမဟုတ်တော့။ ခန္ဓာကိုယ်၊ မြင်းက မီးကျွမ်းထားသဖြင့် မည်းကျွတ်ရှုစွာနေပြီး ကျန်တမ်းများ

ဗျူးစာပေ

နိုင်မိဟန်

၁၆၄

သည် နွေခေါင်ခေါင်၏ လယ်ကွက်များလို ပက်ကြားအက်ရာ ဗရမ္မနှင့် အကျဉ်းတန်နေ၏။

အဘိုးအိုဘေးကင်းမှု အခြားသူများသည်လည်း ထို အတူပင်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်း၊ မီးကျွမ်းထားသူ၊ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၊ အောက်ကြောင်း၊ ဘနေသူ၊ မီးဟပ်ခံထားရသူဖြင့် အခြေပြားတို့ ဖောင်းကြွ ပွယောင်း နေသူ။

“ဟင် ဘာ...ဘာကြီးတွေလဲ ဘာကောင်ကြီးတွေလဲ” သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်မို့ သူ့ခန်းဘေးသို့ ချာခန်းလှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“အား မင်း...မင်း ရွှေရည်” သူ့အော်သံက ပြက်တောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ လျှို့ဝှက်စွာ လွှင့်နှိုးကပ်မလာတော့။ တစ်ဆိုဆွဲအသွားခဲ့သည်။

သူနှင့် တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့သည့် ရွှေရည်ဆိုသည်မှာ အမွှေးကမုန်တို့ ရှည်ပွေဖားလျားကျနေသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ မျက်လုံး၊ နှစ်ဖက်နေရာတွင် အနက်ရောင်အခေါင်းပေါက်များ ဖြစ်လာသည် မျက်နှာ။

“မင်း မင်း... မာတုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို မခြောက်ကြပါနဲ့”

ငါ့ကို

ပျူးမာပေ

သူ့အော်သံကို သူပြန်ကြားရသည်။ လေဖြတ်နေသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခူးစူးဝါးဝါးအော်သံမျိုးသာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယစ်အော် ရင်းမှ သူ့အသံသူ ပြန်ငယ်နိုးကာ နှုတ်တန်သွားရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ထိုသူများအတိုင်းဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။

ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည့်က ဂရုသို့ဆန်ဆန်တန်း ကာကွယ်ထားသည့် သူ့လက်ဖျား။

ပြီး... သဲပြင်ထက်မှ ချိုလောက်အစုံ။

ငနောက် သူ့ရင်အုံ။

“အူး အူး... ဝရူး ဝူး”

သွေးကြောရာတစ်လျှောက် အသားခိုင်တို့ အက်လိုက်လာသည်မှာ တဖျစ်ဖျစ်ပြည်သံများပင် ထွက်ပေါ်နေသေးသည်။ သွေးတစ်စက်မထွက်။ မြေသားပက်ကြားအက်များလိုပင် မာကျောကျစ်တဲ ကုန်သည်။

အခြားသူများထံပြန်၍ မော့ကြည့်မိသည်တွင် သူ့အမြင်အာရုံ ဝဝဝါးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မှိုင်းထုနှင့် အရိပ်များကိုသာ မြင်နိုင်တော့ သည်။

ပထမဆုံးစူးစူးနှင့် သဲပြင်ကန္တာရ၏ တံလျှပ်များကိုသာ မြင်နိုင်တော့သည်။ အနီးအနားမှ ရွှေရည်ဆိုသည့် မကောင်းဆိုးဝါးကိုပါ ဝိသဇ္ဇာ မြင်ရတော့။

ပျူးမာပေ

ချောင်း။

ကညင်တပျိုချောင်း။

သူ့ခေါင်းထဲ လက်ကျန်အသိဉာဏ်တစ်စ လက်ခနဲဝင်လာသည်နှင့် သူ့ကိုသူပစ်လွှဲ၍ ချောင်းကောထဲသို့ လှိုင့်ချလိုက်မိ၏။

စေးပိုင်သော အထိအတွေ့ကိုမရ၊ အပူဒဏ်မှ သက်သာသွားခြင်း၊ အလျှိုးမရှိတော့ပေ။ ချောင်းခြောက်၏ ကြမ်းပြင်မြေသားသည်လည်း ရှုံ့နှံ့ပဲ့စွာ ခြောက်ကပ်ကွဲအပ်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လှိုင့်ချလိုက်ရသည့်ဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျိန်းစပ်နာကျင်သွားရခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်လည်ထူပတ်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့။ သည်အတိုင်း လူးလှိုင့်ခံရတော့မည်လား။

အလင်းတန်းများက အဖြောင့်အက်ကြောင်းများဆီ ပိးစလိုစူးဝင်စိုက်ကျလာသည်။ ညည်းညူရန်ပင် အသံပထွက်နိုင်တော့လောက်အောင် အင်အားပဲ့သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်ချက်လူးလှိုင့်မိတိုင်း အသားစိုင့်တို့ ပဲ့ထွက်ကြပွဲကျသည်နှယ် ဝေဒနာက ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့မှ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

“ ဝူး... အူး အူး ဝူး... ဝူး ”

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၅)

တဝေါဝေါပြည်သံတို့ နားထဲလိုင့်ဝင်လာသည်တွင် သူ့ဖျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လေပြင်းသံလား။ သူ့လဲလျောင်းရာ မြေပြင်ကိုပါ ရိုက်ခါတုန်ဟည်းနေစေ၏။

“ အို... ရေ ရေစီးသံပဲ ”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်မိသည်တွင် သူ့ကိုလူ့ ချောင်းခြောက်၏ ကြမ်းပြင်ဝယ်ရှိနေသည်မှန်း သတိပြုမိလိုက်၏။

ချောင်းဖျားမှ ရေအလုံးလိုက် လှိုင့်စီးလာသည့် အသံပျို၏။ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ကတိုက်ကရိုက်ပြေးတက်ရ၏။ လွတ်သည်ဆိုရုံလေး။ ဖုလုံးက သူ့ခြေဖျားကိုပင် ခတ်သွားလိုက်သေးသည်။ သူ့ရှိခဲ့သော ဗျူးစာပေမှာ ရေပြင်အောက်သို့ ခဏနှင့်ရောက်သွားတော့၏။

“ ဟင် ဒါ... မြက်ပင်တွေပဲ ”

ဗျူးစာပေ

သူနင်းထားသော မြေပြင်ထက်မှ ထူးဆန်းသော အစိမ်းရောင် အပင်ငယ်များကို မြင်လိုက်ရသည်။ မြက်ပင်ဟု ချက်ချင်းမှတ်မိလာသည်။ ကမ်းဝါးထိပ်တွင်လည်း စိမ်းလန်းသောချွန်နွယ်အချို့နှင့် သစ်ပင်ကြီးများ ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ပြီး... သစ်ပင်တန်းတို့အလွန်မှ လူနေရပ်ဝန်းတစ်ခုကိုပါ သူ့သတိပြုမိသွားသည်။

ဟိုတစ်ခု၊ သည်တစ်ခု မြန်ကြတည်ရှိနေသော တဲအိမ်ငယ်များ။ ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားနေသော လူများ။ ကလေးငယ်များ။ စကားပြောသံ၊ အော်သံဟစ်သံ၊ သီချင်းသံများပါ သူ့ထံ ဖျံ့လွင့်လာသည်။

“ ငါ... ငါလွတ်ပြီ၊ ငါလူတွေ့ဆီကို ပြန်ရောက်ပြီ ”

အဆုံးစွန်သော ဝမ်းသာမှုဖြင့် ဖာစ်ကြေးကာ ထိုနေရာသို့ အပြေးသွားမိလေသည်။ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ပိသလာသော အဆင်းသဏ္ဍာန်တို့က လူ့စင်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ပြနေသည်။ ညအမှောင်ဖြင့် အာရုံကို လှည့်စားခံစားရခြင်းမျိုးမဟုတ်။

နေ့၊ မပူလောင်၊ မစူးရှသော အလင်းရောင်ဖြင့် ြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုယ်ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်များပင် ဖြစ်သည်။

“ ဟေး... ဟေး ”

“ ဟာ ဖိုးခါးကြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ အော်ပြီးပြေးလာတဲ့ထောက်တော့ ကေန္တ ပိသောချိန်လိုက် ရလာပြီထင်တယ် ”

တဲစုအိမ်ထဲမှ သူ့ကိုဆီးရွှံ့နှုတ်ဆက်လိုက်သူအား ကြောင်ကြည့် နေမိသည်။ တရင်းတန်းပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေသူကို ဘယ်သူမှန်း သူမသိ။ ထိုသူပြောသည့်စကားကိုပင် သူ့အပြည့်အဝ နားမလည်။

“ ဘာကို ပိသောချိန်လိုက် ရများလဲဗျ ”

“ အံဟ မင်းကအကြောင်လာရိုက်နေသေးတယ်၊ သလင်းပွင့်တွေရလာပြီ မဟုတ်လား ”

“ ဟစ်... ဘယ်က သလင်းပွင့်လဲ ”

“ ဟား ဟား ဟား မင်းက တယ်လျှိုဂါလား ဖိုးခါးရ၊ မပြောချင်လည်း နေပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ယောက်ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း သွားပြောမှာပဲ၊ ဟား ဟား လျှိုလို့ရလည်း ခဏပေါ့၊ ဖိုးခါးရ ငါတို့က လုမလို့မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်းကတူက ဝမ်းသာလို့ပါကွ ကံသွား သွား၊ မင်းသံတော်ဦးတင်ရမယ့်သူဆို ငါကြောင်နောက်ကျနေလိမ့်မယ် ”

“ ဗျာ ”

သူ့ရှိခန်းမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုသူက ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ကိုကျော်၍ ချောင်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

“ဟာ ဝိုးခါး အစောကြီးပြန်လာပါလား”

“ဝိုးခါးတို့ကတော့ ကြီးစားတယ်ဟေ့ ဒါပေါ့ကွာ သတို့သမီးလောင်းကရှိနေပြီပဲ ဟေး ဟေး ဟေး”

သူ့ကိုပြီး၍ နှုတ်ဆက်သွားသူများ၊ ရပ်၍နှုတ်ဆက်သွားသူများ၊ အားလုံးက ဦးတည်ရာတူညီစွာ ချောင်းဘက်သို့ချည်း သွားနေကြသည်။

တဲအိမ်များအလယ်သို့ ရောက်လာသည်တွင် နှုတ်ဆက်လာသူက ပိုများလာသည်။ သူ့မှာခေါင်းတလည်လည်နှင့် လိုက်ကြည့်နေရ၏။ ကလေး၊ လူကြီးမကျန် သူ့ကိုသိနေကြသောအရပ်တွင် သူက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မပုတ်မိ။

“သလင်းပွင့်”

“သတို့သမီးလောင်း”

ထိုစကားများကိုချည်း ထပ်တလဲလဲကြားနေရသဖြင့် ခေါင်းရှုပ်ချင်လာသည်။ ပြီး သူပင်မသိရသည့် သူ၏အမည်နာမတစ်ခု။

“ဝိုးခါး”

ဘာသာရေရွတ်ကြည်သည်။ ထိုအမည်က သူနှင့်ရင်းနှီးသလိုလို့၊ စိမ်းနေသလိုလို့၊ သို့သော် တဲအိမ်တစ်ခု၏ ရှေ့သို့အရောက်တွင် အမြေကို သူသိလိုက်ရလေ၏။

“ဟင် မင်း မင်း... ရွှေရည်”

“အပလေး အစ်ကိုရယ် ရွှေရည်ကိုတွေ့တာများ သူ့ရဲတစ္ဆေ ခွဲတွေ့တာကျနေတာပဲ ပြောပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်နေတာလဲ”

“ဟောတော့ ရွှေရည်တဲမှာနေတာ ဘယ်လိုရောက်နေသလဲ သို့တော့ ဘယ်နှယ်ဖြေရမတုန်း”

“မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်သေးပါဘူး”

“လာ... ထိုင်ဦး၊ ချောင်းဘက်ကို မနက်အစောကြီးက တည်းက ထွက်သွားတာဆို အစ်ကိုပြန်ပရောက်သေးဘူး သတင်းက ရောက်နှင့်နေပြီ၊ ပြောပါဦး အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား၊ ဘယ်လောက်ရခဲ့လဲ”

“ဘာ... ဘာကိုပေးတာလဲ”

“အစ်ကို နောက်နေတာရပ်တော့ကွာ၊ သလင်းပွင့်အကြောင်း ပေးနေတာ”

“အေး ငါလည်းအဲဒါကို ဘာမှန်းမသိဖြစ်နေတာ၊ သလင်းပွင့်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒါနဲ့ ငါ့နာမည် ငါ့နာမည်ကရော ဝိုးခါးဆို မဟုတ်လား”

“ဟောတော့ အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မနားမနား”

ဖိလုပ်နေတယ်ထင်ပါ။ ရူးကြောင်ကြောင် မြစ်နေရာပြီ ကြည့်စမ်း။ ဒီက လူတွေအကုန်လုံး အစ်ကိုကို ငှက်ခါးလို့ နာမည်ပြောင်ပေးပြီး ဖိုးခါး တို့ချည်း ဝိုင်းခေါ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ "

" ဖိုးခါး ဖိုးခါး... သလင်းပွင့်ဆိုတာရောဘာလဲ "

" ဟင်း ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီအစ်ကိုနဲ့တော့ သလင်းပွင့်ဆိုတာ ရွှေပေါ့ တော့။ ဒီမှာရွှေကို သလင်းပွင့်လို့ပဲ သုံးနှုန်းနေကြတဲ့ဟာ "

သူ ဦးနောက်ခြောက်သွားသည်။ နုကန်းတစ်လုံးပျံ နားမလည် သူ့ကိုမှ နာမည်ပြောင်နာမည်ဝှက်များနှင့် ပြောဆိုနေကြသည်။ ရွှေ ရည်ရှင်းပြလေမှ ပိုလို့ရှုပ်ထွေးသွားပြန်၏။

" ကဲ ရွှေရည်ပေးတာလဲမြေဦးလေ။ မနက်အစောကြီးက တည်းက တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားနှင့်တယ်ဆို ဘာဘာတောင် ဒီကောင် သမီးကို တကယ်ပေတ္တာရှိပုံပဲလို့ မှတ်ချက်ချနေသေးတယ် "

" ဟင် ဘာဟုတ်လား "

" အစ်ကိုနဲ့ကြည့်ရတာ နောက်နေပုံလည်း မရဘူး။ တကယ် ပျားကြောင်သွားတာလားဟင်။ ရွှေရည်တို့နီးစပ်ဖို့ ပိုက်ဆံက အဲဒီ လောက်အဖိုးက မကျပါဘူး။ အစ်ကိုရယ် အလုပ်ကိုလျှော့လုပ်ပါ "

" အာ... ငါတစ်ခွန်း ပြောလိုက်။ မင်းထင်တာ စွတ်ပြော လိုက်နဲ့ စကားက လိုရင်းပရောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ငါဘာမှ မသိဘူး "

မင်းတို့ပြောနေတာတွေ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ အစအဆုံး ရှင်းပြပြီးမှ မင်းပြောချင်တာပြော "

သူ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့မှ ပျက်လုံးအပိုင်းသား နှင့် အသံတိတ်သွား၏။ သည်ပိန်းမကို ပြန်ဆိုနေရသည်မို့ မယုံမရဲ စိတ် ကဝင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကမူ သက်သက်မကင်းဖြစ်ဖွယ်မရှိ။

" သူတို့ပြောတဲ့ ငါ့ရဲ့သတို့သမီးလောင်းဆိုတာ မင်းလား "

" အို "

ထိုစကားကြောင့် သူမရက်သွားပုံရသည်။ ဝါသောမီးပြင် သည် ပန်းနုရောင်သစ်သွားလေသည်။ ရှက်သွေး၊ ဟုတ်သည်။ သူမ အမေပြားအောက်မှ အသွေးရောင်ကို သတိထားမိသွားသည်။

သူသိသော မကောင်းဆိုးဝါးမ၏ ညဘက်တွင်မြင်ခဲ့သော မျက်နှာပယ်သည်လိုအသွေးအရောင်မရှိ၊ မြူပပ်မြူလျော်နှင့် မြစ်သည်။

ဆတ်မခဲ သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲဟုဆုပ်ကိုင်ကြည့် လိုက်သည်။ သူလက်ချောင်းများဆီ တခုတ်ရုတ်တိုးဝင်ထိတွေ့လာသည့် သွေးကြော၏ အထိအတွေ့ကို ရလိုက်၏။

" အာ... အစ်ကိုနုနု၊ ခုနကတော့ တကယ်ပဲ ကြောက်နေ သလိုနဲ့ ဟင်း... ဟင်း လွှတ် လူကိုလားမကိုင်နဲ့။ လက်ချဲဇက်ဝတ် ဘယ်လိုလုလဲ ခုမှချစ်သူရည်းစားဘဝပဲရှိသေးတာကို "

သူ့လက်ကို ရုန်းဖယ်၍ တဲအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားသော သူမနောက်ကျောကို ကြောင်ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဘာကို ဘယ်လိုဆက်စပ်ရမည်လဲ။ အသိဉာဏ်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်၏။ နေရာတွင်ပင် ငှူကြီးရပ်နေမိသည်မှာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ကြာသွားသည်ပင် သတိမထားမိ။

ချောင်းဟန် အသံပေးလာသူတစ်ဦးကြောင့် သူ သတိဝင် လာသည်။

“ အဟမ်း... အဟမ်း ”

“ ဟင် ခင်ဗျား ”

အသံလာရာဘက် လှည့်အကြည့်၍ ထိုအဘိုးအိုကြီးအား သူ့မြင်လိုက်ရ၏။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်လည်းမဟုတ်။ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လည်း မဟုတ်။

သာမန်ချည်သား အင်္ကျီနှင့်အသွေးအသားနှင့် ဖွဲ့စည်း ထားသော မျက်နှာပေါက်မျိုးရှိသည်။ ရုပ်ရည်ကမူ ထပ်တူထပ်မျှပင်။ ဘာဘာဆိုသော သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတိုင်းဖြစ်၏။

“ အဲ ဘာက ”

“ ဟေ့ မင်းငါတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဒါကြောင့် ခုနှင့်က ရွှေမ မင်းကိုပြောနေတာထင်တယ်။ အလုပ်ပီပြီး ကယောင်

ကတန်းဖြစ်နေသတဲ့။ ဟုတ်မှာပဲ။ ကဲ... ကဲ သွား အနားယူချေဦး။ သမီးရေ ”

“ ရှင် ဘာ ”

“ မိုးခါးကို အားဆေးကလေး နည်းနည်းခွဲပေးလိုက်ကွယ်။ တစ်ခါစား နှစ်ခါစားလောက် ဆေးပုလင်းက ဘာဘရဲ့ အိပ်ရာခေါင်း ရင်းမှာ အနီရောင်အမှုန်နီနီနီ မှားယူလာဦးမယ် ”

ဖို့ဖို့ ဖို့ဖို့

ရွှေရည် ထည့်ပေးသောဆေးမှုန်အချို့ကို လက်ဖြင့်ခံရင်းမှ သူမအား ဟောကြည့်မိသည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ပျက်နှာနှင့် ကြမ်းရှုခြောက် သွေ့သော ဆံသားများကို သတိထားလိုက်မိ၏။ သူ့လက်ဖဝါးပေါ်မှ ဆေးမှုန်များက အနက်ရောင်း။

“ ဟင် ငါ ငါပြန်ရောက်လာရပြီ ”

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ အခု အစ်ကိုအိပ်မက်ထဲမှာမဟုတ် ပဲတော့ဘူး ”

သူ့စကား၏ နောက်ကွယ်မှအကြောင်းရင်းခံကို သိနေသည် မလား။ ရွှေရည်က ပြောလာ၏။ အုတ်သား နံရံလေးဘက်ကြားမှ မသန်းကျဉ်း။ ညအမှောင်နှင့် မီးအိမ်ငယ်မှ အလင်းရောင်တို့က ထို မလျက်ကို ထောက်ခံနေသည်နယ်။

၁၇၆

“ အိမ်မက်ဟုတ်လား။ ဘယ်ဟာက အိမ်မက် ဘယ်ဟာက ဘဝမှန်လဲ ငါ့ကိုမရူး ရူးအောင် လှည့်စားနေကြတာလား ”

“ ဘယ်သူကမှ အစ်ကိုကို မလှည့်စားပါဘူး။ အစ်ကိုရယ်၊ ဘဝမှန်နဲ့အိမ်မက်ဆိုတာ စည်းသတ်ထားတဲ့မျှော်မှ မရှိဘဲ၊ အခုအစ်ကို ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိခဲ့ရပြီဟုတ်လား ”

“ ဖိုးခါး . . . ဖိုးခါး ဟုတ်တယ်၊ ငါ့နာမည်နဲ့ငါ့ဘဝကို သိခဲ့ ရပြီ မင်းဒါကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ”

“ ရွှေရည်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြတ်သန်းလာရတာ မဟုတ်လား ”
သူမက ရေတစ်ခွက်ငဲ့၍ သူ့ကိုကမ်းပေးပြီး သူ့ရှေ့မှခုံတွဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ဆေးကိုလက်ထဲတွင်သာ သည်အတိုင်းထားမိသည်။ သောက်ရမည်ကို ရွံ့နေ၏။

“ ဟုတ်တယ်သား မင်းဟာ ဒီနေရာကို ကံအလျှော့၊ နောက်ဆုံးမှ ဖောက်လာတဲ့သူမို့ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်ပေ ရတာပါ။ ဘာဘာတို့အားလုံးဟာ တစ်ချိန်က ဟောဒီနေရာမှာပဲ အပူ တကွ ရှင်သန်ရုန်းကန်ခဲ့ကြတာပေါ့။ အားလုံးမျှော်လင့်ချက်ကိုယ်ပိုင်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘဝကိုမြှုပ်နှံပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတယ် ဒါဟာ ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်မထားတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြခဲ့ကြရတယ်။ ဘဝကို မဖန်တီးခဲ့တဲ့ ကြမ္မာဆိုးက ဘာဘာတို့အဖွဲ့ကိုမှ တိတိကျကျ သတ်ဖြတ်

ဗျူးစာပေ

ခဲ့တာပေါ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ သားရယ်၊ လူ့ဖြစ်စေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ၊ ဘာဘာတို့လို လောကသားတွေပဲဖြစ်စေ ”

“ ဘာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

သူ့မျက်မှောင်ကျွံ၍ လှည့်ပေးတော့ ရွှေရည်က ပြန်မဖြေဘဲ ပြူးသည်။ ထိုအပြုံးက အကျည်းမတန်သော်ငြား သူ့အမြင်အာရုံထဲ ယောင်မှားဝင်လာသော ပုံရိပ်ကြောင့် ရွံ့ခဲခဲ့ဖြစ်သွားရ၏။ မျက်လုံး နှစ်ဖက်နေရာတွင် အနက်ရောင်အခေါင်းပေါက်များဖြစ်နေသည့် သူ့ဖခင် မျက်နှာ။ ပြီး . . . ဖားလျားကျနေသော အမွှေးအပုပ်များ။

စကားကိုဖြတ်၍ မေးလိုက်မိခြင်းကြောင့်လားမသိ။ အဘိုးအို သည် ဆက်ပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ရွှေရည်က ဆိုပြီးသားစကားတစ်ခွန်းထပ်၍ ရေခွက်နေသည်။

“ အစ်ကိုက ဘာမှမပြောင်းလဲသေးဘူးနော်၊ အချိန်တွေက ပါရ ရေလိုတွက်လို့မရအောင်ပြောင်းလဲခဲ့တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရွှေရည် ပကျနပ်ပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ မခွဲရဘူးဆိုရင် ရွှေရည်လေ ဘယ်ဘဝကို ပြန်ဖြစ် လိုက်ရပါတယ် ”

ခံစားချက်ကို အမူအရာတွင် မြင်နေရသောကြောင့် ခွန်းတုံ့ ပြုလိုသည်စကားတိုပြန်၍ လျှော့ကျသွားသည်။ သူကတော့ဖြင့် မကျေ ပြိုင်ပါ။ သည်ဘဝမျိုးတွင် မဆုံချင်။ သူမနှင့်ဆုံစည်းနိုင်ဖို့တစ်ခုတည်း

ဗျူးစာပေ

နှင့် သည်ဘုံသည်ဘာသို့ ရောက်ရမည်ကို ငြင်းခိုင်ခွင့်ရှိက သူငြင်းခဲ့
မည်သာ။

“ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကတော့ သူ့စိမ်းဆန်လိုက်တာ ရွှေရည်ကို
ချစ်တဲ့အစ်ကိုမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးမိတယ် အစ်ကို၊ ဒီတစ်ခုတော့
ဖြင့် ပြောင်းလဲသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ”

“ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှတ်မိလာတဲ့အခါကျရင်တော့ ရွှေရည်ရဲ့
ချစ်သူ ရွှေရည်ခါပြန်ရောက်လာမယ် ထင်ပါရဲ့နော် ”

ထိုစကားများကို သူမပျက်လုံးမိုတ်ကာ ပြောနေခဲ့သည်။
သူလည်း သနားစိတ်တော့ဝင်မိ၏။ သို့သော် သူမထက်သနားရမည်
ပုဂ္ဂိုလ်က ရှိနေသေးသည်။

သတ္တဝါပုန်သမှု အတ္တရှိသည်ပဲ။

မိုး မိုး မိုး မိုး မိုး

အခန်း (၆)

အခွင့်အရေးက သူ့ထံ 'ဂ' ငယ်ကွေ့ကွေ့ကာ ပြန်မလာတော့။
နေများ၊ ညများ၊ ငရဲခန်းနှင့် အေးချမ်းမှုတို့ သူ့ကိုအလှည့်ကျ ပွတ်သပ်
ထိတွေ့သွားကြသည်။

သူတို့လိုမဟုတ်ဘူးဟု ကြားဝါးနေရင်းမှပင် သူတို့နည်းတူ
ခေါက်ရိုးကျိုးသွားခဲ့ရသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ရုန်းကန်ပြေးလွှားခြင်း
မလည်းမရှိတော့။

နေပွင့်သည်နှင့် မီးလောင်ပြင်ရွာပျက်ကို စွန့်ခွာ၍ ငရဲတလင်း
ထဲ၌ လည်စင်း၍ အညှင်းဆဲခံရသည်။

နေဝင်လျှင် ပိညွန့် ကျိုးသွား ပြီးဖြစ်သည့် ရွာထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ
ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်အခန်းတွင် ရှိစုမဲ့စု စည်းစိမ်တို့ဖြင့် သက်တောင့်
သက်သာ ခံရပြန်သည်။

တစ်ချိန်က ထောင်ခဲ့သော သူခေါင်းသည်လည်း အညှင်း

၁၈၀

သူများလို ဂိုက်တွဲနဲ့ ကျသွားခဲ့ရလေပြီ။

သွက်လက်လျှင်ပြန်ခဲ့သည့် ခြေအနံ့သည်လည်း တုံ့ဆွဲလေး

လံလာခဲ့ပြီ။

နိုးကြားတက်ကြွခဲ့ဖူးသည့် စိတ်ဓာတ်တို့ ပြာကျသွားခဲ့ရ

ပြီလား။

သူဖြူချခဲ့ရသည့် ပြာစပျားက အပုန်တကယ်ပင် အတိတ်

ဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြခဲ့လေသည်။ အိပ်မက်ထဲက ရွှေရည်ကိုလည်း

မစိမ်းတော့။

ဘဝပုန်၌ ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော ရွှေရည်အားလည်း

စိမ်းပနေတော့။

ပြီး ဘာဘာဆိုသူနှင့်လည်း ရင်းနှီးမှုရှိလာ၏။ တစ်ချိန်က လုပ်

ဖော်ကိုင်ဖက်ဆိုသည့်ဘဝတူတို့နှင့်လည်း အသားကျလာခဲ့လေပြီ။

ပစ္စုပ္ပန် သူ့စိမ်းဆို၍ သူ့ကိုယ်တိုင်သာကျန်တော့သည်။

“ ဖိုးခါး . . . ငှက်ခါး ဖိုးခါး ”

ခေါ်သံကြား၍ လူညံကြည့်မိမည်မဟုတ်သည့် နာမည်စိမ်းစိမ်း

ကို ဘာသာရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ သူမဟုတ်သည့် အခြားတစ်ဦး

တစ်ယောက်၏ အပည်နာမလိုပင် သူ့စိတ်ထဲထင်နေမိသည်။

ဖိုး ဖိုး ဖိုး

ပျားစာပေ

“ ဖိုးခါး . . . ဖိုးခါး ”

ကြားစက ဘာသာတီးတိုးရေရွတ်နေသည့်အသံဟု ထင်နေမိ
သေး၏။ အခြားတစ်ဦးက ခေါ်နေသံဟု မထင်မီ။ သို့သော် သူ့နှုတ်
ပိတ်ထားမိသည့်တိုင် ခေါ်သံက ပျောက်ကွက်မသွား။

ခေါင်းဟော၍ ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် သူ့ကိုသူ ရွှေကုန်သူတို့
၏ တဲစုအလယ်တွင် ရောက်ရှိနေသည်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

သူ့ကို အော်ဟစ်ခေါ်ငင်နေသူက သည်နေရာနှင့် မြို့ပေါ်ကို
ကူးချည်သန်းချည် သွားနေသူဟု သိထားသည့် ကိုဘမြိုင်ဆိုသူ။

“ ဖိုးခါးဟေ့ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲဟ ငါခေါ်နေတာကြာ
ပြီ ”

သည်လူက တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကိုသူ သခင်ဟု ထည့်ထည့်
ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ဘာမှန်းတော့ နားမလည်။

ကိုယ့်နေရာကိုယ် ရောက် မှတ်မိသည်မှာ မကြာလှသေးသည့်
သူ့အတွက်ထိုလူပြောသည့် မြို့ပေါ်က အကြောင်းများအား ပါးစပ်
ဂဟောင်းသားနှင့် နားထောင်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

“ ဟား သခင်ဘမြိုင်က ကံ ဆို ကျုပ်ကိုခေါ်နေတာ ဘာပြော
မလို့လဲ ”

“ အေး အရေးကြီးတာသတိပေးမလို့ကွ၊ အဘဉာဏ်ရှိမိမိ ”

ပျားစာပေ

www.burmeseclassic.com

တော့ သူတစ်ယောက်ပြောခဲ့ရင် ပြီးတယ်။ ခုတော့ အဘဉာဏ်တစ်ယောက် သလွန်တောင်တက်သွားတယ်ဆိုလို့ မင်းတို့ဆီက တွေ့သမျှ လူလိုက်ပြီး ငါကိုယ်တိုင် သတိပေးနေရတာ "

သလွန်တောင်ဆိုသည်က ကညင်တန်ခိုးချောင်းဖျားတွင် အထင်အရှားရှိနေသည့် တောင်ကုန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သူသိထားပြီဖြစ်သည်။ ထိုလူပြောသည့် အဘဉာဏ်ဆိုသူမှာ သူတို့အားလုံးက ဘာဘဟုခေါ်နေရသူပင်။

" ဘာတွေများ အရေးကြီးလာပြန်တာလဲ ကိုဘမြင့် "

" ဟာအရေးကြီးသလို မင်းတို့အရေးတင်မှမဟုတ်ဘဲ တစ်တိုင်းပြည်လုံးအရေးဆိုတော့ မကြီးဘဲနေမလား "

ထိုလူ၏ ရေးကြီးသုတ်ပျာအမှုအရာက သူ့အတွက် မြင်ဖူးနေကျလိုဖြစ်နေသဖြင့် အေးအေးလူလူထိုင်လျက်သားမှ ထပင် မထမိပေး။

" ပြောပါဦး "

" ပြောပါဦး လုပ်မနေနဲ့၊ တဲပေါ်က ဆင်းခဲ့ဦး၊ ငါကအော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောနေရမှာလား။ အရေးကြီးတဲ့စကားပါဆို၊ မင်းတို့ ဒီကလူတွေကြည့်လိုက်ရင် ဒီအချိုးချည်းပဲ။ ငါ့မှာတော့ မင်းတို့အတွက် ပုပင် နေရတာ ဒီသတင်းကြားပြီးကတည်းက အခုလိုလာမပြော ခိုင်ခံ့အထိ အိပ်မပျော် စားမဝင်နဲ့ "

" ကဲ ဆင်းခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ ခင်ဗျားကလည်း တယ်ဈေးကိုင်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်အရင်အပတ်က မှာလိုက်တဲ့ ရှုန်စကလေးတွေပါခဲ့ရဲ့လား "

" မင်းရှုန်စ နောက်ထားဦးမောင် သေရေးရှင်ရေးရောက်လာပြီး မင်းတို့ဒီနေရာက ပြေးမှဖြစ်တော့မယ် "

" ဗျာ ဘယ်ကိုပြေးရမှာတုန်း "

" ဒီလိုကွာ မင်းတို့ခန်းဟာ ဟိုကုလားဖြူတပ်တွေ ဆုတ်မယ့်လမ်းဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ လောလောဆယ် သူတို့လမ်းကြောင်းက လွတ်ရာကို မင်းတို့ရှောင်နေမှဖြစ်မယ်။ အခု အဲဒါလာပြောတာ၊ ဟိုဘက်အပိုင်းက အောင်မြင်တိုအဖွဲ့ကိုတော့ ငါသတိပေးချပြီးပြီ ဒီအပိုင်းကိုတော့ မင်းပဲတာဝန်ယူရမယ် ဝိုးခါး။ အဘဉာဏ်မှ မရှိဘဲ "

အောင်မြင်တိုအပိုင်းဆိုသည်မှာ သူတို့အစုနှင့်တစ်ခေါ်သာသာ အကွာရှိ အခြားတဲခုတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့သည်လည်း ကညင်ကမိ၌ ရွှေရှာနေသော အဖွဲ့ပင်ဖြစ်၏။ ကိုဘမြင့်က သည်တဲခုများကို ခန်းဟု သုံးခွန်းတတ်သည်။

" အဘဉာဏ်တစ်ခါဆေးရှာထွက်ရင် တစ်လကိုးသတင်းကြာတတ်တာဆိုတော့ သူ့စောင့်ဖို့အချိန်မရှိဘူးမောင်၊ ကုလားဖြူစစ်ကြောင်းက ရက်ပိုင်းအတွင်း မင်းတို့ဘက်ရောက်လာတော့မှာ "

" နေပါဦး ကိုဘမြင့်ရဲ့ သူတို့တာသာဖြစ်သွားမှာ ကျွန်တို့ "

အဖွဲ့တွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့တုန်း ကျွန်တို့ဘာသာ ဒီမှာစတည်းချ ပြီး အေးအေးလူလူလုပ်ကိုင်နေကြတာပဲကို သူတို့ကိုပြန်တိုက်မယ် ခိုက် မယ် သူပုန်တွေမှမဟုတ်ဘဲ "

" ဟာ မောင်ရင်တို့က တယ်ခုံးဝေးတာပဲ ကုလားဖြူတွေက စစ်ရှုံးပြီး ဆုတ်လာကြတာကွ မင်းတို့ကို ဘာသောညာသော ခွဲသိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုတော့ဘဲ တောင်ထဲမှာတွေ့ရင် မင်းတို့ကို ပစ်ခတ် ကြမှာပဲ။ မင်းတို့ဘဲတွေ့ကို မီးရှို့မယ်။ တွေ့သမျှလူကို သတ်မယ်။ မင်းတို့ထက်ကြီးတဲ့ ရွာတွေတောင် အမှုန့်အညက်လုပ်ပစ်ခဲ့တာ မနည်း တော့ဘူး။ မစားရတဲ့အဲပဲ သဲနဲ့ပက်ပြီးမှ ထွက်သွားမယ့်ကောင်တွေဟာ "

" ရှောင်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူတို့လမ်းကြောင်းက လွတ် အောင် ဘယ်ကိုပြေးရမှလဲ "

သည်အရပ်မှာ ရွာငယ်တစ်ခုလို့ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ အမယ် အို၊ အဘိုးအိုများ၊ လူမမယ်များ၊ မိန်းမများနှင့် သူတို့လိုယောက်ျား၊ တွေချည်းရှိသည်မဟုတ်။ သည်လူများကို စုစည်း၍ နေရာပြောင်းပို့ ရမည်မှာ လွယ်သည်အလုပ် မဟုတ်ပေ။

" ဒါတော့ ငါလည်းအတိအကျမသိဘူးကွာ၊ ဒီနေရာက ဝေး နိုင်သမျှ ဝေးအောင်သာ ပြောင်းကြပေတော့ "

" အလကား အလုပ်ပျက်ပါတယ် ကိုဘမြင့်ရာ "

" ဟာကွာ မင်းတို့ပြောလိုက်ရင် မင်းတို့အတွက် ပူပင်ရတဲ့ လူက အရှုံးဖြစ်ရော၊ ငွေကိုပဲ သည်းကြီးမည်းကြီးရှာမနေကြနဲ့၊ မင်းတို့ ကို သူပုန်မဟုတ်မှန်း၊ ရွှေကျင်သမားတွေမှန်း သိသွားလို့ ပိုဆိုပြီး၊ မင်းတို့ အနှစ်နှစ်အလလစုဆောင်းထားသမျှတွေပါ။ ဒါသွားမယ် "

" ဟာ ဒီလိုတော့ ရမလားဗျ၊ သူတို့က ဘာမို့လို့လဲ "

" ကဲ မင်းရှင်ပြနေရာတာနဲ့ အချိန်ကုန်တယ်၊ ပြေးဖို့သာ အမြန်စိစဉ်ပေတော့ ငါနောက်အဖွဲ့တွေကိုပါ လိုက်ပြောရဦးမယ် "

ချောင်းဖျားဘက်တွင်လည်း သည်လိုတဲစုဖျိုးတစ်စုနှစ်စု ရှိသေးသည်။ သူတို့နှင့်တော့ သိပ်မဝေးလှ။ မူလက သည်နေရာတွင် ပင် တစ်ခုတစ်စည်းတည်း ရှိခဲ့ရာမှ သူ့အစုခေါင်းဆောင်၊ ကိုယ့်အစု ခေါင်းဆောင်နှင့် မြန်ခဲ့သည်ဖို့ တစ်နေရာတည်းမနေကြတော့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ခြေရင်းတွင် ကိုအောင်မြတ်တို့အုပ်စုဖြစ်ပြီး ချောင်း ဖျားဘက်နှစ်ဖွဲ့အနက် အနီးဆုံးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်လူကြီးသဖွယ်ရှိ သူမှာ ဆရာမန်းဆိုသူဖြစ်ပြီး ထိုအထက်ရှိ နောက်တစ်ဖွဲ့မှာ ဦးသူတော် တို့အဖွဲ့ဟု သူသိထားခဲ့သည်။

" ကဲ သွားမယ်ကွာ "

ပြောပြောဆိုဆို ကိုဘမြင့်က ဆရာမန်းတို့ဘဲစုသို့ ဦးတန်း

ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

သူလည်း ရွှေရည်တို့ဘက်သို့ ပြေးရ၏။ ဘာဘမရှိသည့် အနိက်မို့ သူ့တွင်တရင်းတနီးတိုင်ပင်စရာမှာ ရွှေရည်သာရှိသည်လေ။ သူ ရွှေရည်ကို ဟိုလူပြောသွားသည့်စကားများအတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် လုံးစေ့ပါဒီစေ့ နားမလည်သော်လည်း ရွှေရည်ကမူ ထိတ်လန့်စရာမှန်း သိပုံရသည်။

“ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် အစ်ကို ”

“ ကိုယ်လည်း အဲဒါမစဉ်းစားတတ်လို့ ရွှေရည်ဆီပြေးလာတာပဲ။ ဒီမှာစုစုပေါင်း မိသားစု ဆယ်စုလောက်ရှိတဲ့ဟာကို ဘယ်ကို ပြောင်းရမှန်းမသိဘဲ ကိုယ်ဘယ်လိုတာဝန်ယူပြီး ပြေးရမလဲ ”

“ ဆယ်စုမကဘူး အစ်ကိုရဲ့ ”

“ အဲဒါထားပါကွာ ကိုဘမြင့်ကပြောသွားသေးတယ်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း လွတ်ရာကွယ်ရာရောက်မှ ဖြစ်မယ်တဲ့ အဘကိုစောင့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးတဲ့ ရွှေရည် ”

“ ဘာကလည်း တကယ့်အချက်ကမှ ထွက်သွားတယ်ကွာ။ ဒုက္ခပါပဲ ဒါနဲ့ အဲဒီလူပြောတာတော့ ယုံရပါတယ်နော် ”

“ တကယ်ထင်တာပဲ ရွှေရည် သူ့မှာ အလောသုံးဆယ်လာပြီး သတိပေးရှာတာ ”

“ ရွှေရည်လည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးအစ်ကိုရယ် ”

“ ဒီကလူတွေအားလုံးခေါ်ပြောပြီး ယောက်ျားသားတွေကို ကိုယ့်မိသားစုကိုယ် တာဝန်ယူကြလို့ပြောရင် ကောင်းမလား ”

“ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့ ”

ရွှေရည်က သူ့စကားကို အလွယ်တကူလက်ခံပြီး ကပ်လျက်မှ တဲဆီတစ်ဆက်တည်း လှည့်အော်လေသည်။

“ မလို့... တော့ မလို့ ”

“ ဝူး ရွှေမလားဟေ့ ”

“ ဟုတ်ပါ တော့ကိုပြောစရာရှိလို့ ဒီဘက်တဲကို ကူးခဲ့ပါဦးတော့ ”

မလုံဆိုသည့်မိန်းမ သူတို့ရှိရာတဲဆီ အပြေးရောက်လာပြီး သိပ်မကြာ တဲတိုင်းမှ မိန်းမအားလုံးလည်း ရောက်လာကြသည်။ ယောက်ျားလုပ်သူများက ချောင်းထဲရောက်နေပြီထင်သည်။

“ ကျုပ်တို့နေရာပြောင်းရမတဲ့ အဲဒါကိုယ့်မိသားစုကိုယ်တာဝန် ယူကြမှဖြစ်မယ် ”

“ နေရာပြောင်းရမယ်ဟုတ်လား ”

“ ဘယ်ကိုပြေးကြရမှာလဲ ”

“ ဘာဖြင့်ပြောသွားတာဆိုတော့ တကယ်ခိုလို့ပေါ့ ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပေးသံများ မှတ်ချက်ချသံများဖြင့် ရှည်သွားသည်။ သူက ခေတ္တတိတ်ပေးရန် လက်ပြထားပြန်ပေးရ၏။

“ အဲဒါ တော်တို့ယောက်ျားတွေကို ခုချိန်သွားရှာဖို့ မလွယ်ဘူး။ ချောင်းအနံ့ရောက်ချင်ရာရောက်နေကြမှာ သူတို့ပြန်လာတာနဲ့ ဒီနေရာက ထွက်နိုင်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့ ”

“ ဟဲ့ တို့ယောက်ျားတွေက နေပစောင်းခင်ပြန်လာမှာ ညည်းအဘ ဦးလေးဉာဏ်ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်မှာလဲ သူကဘယ်တော့မှ ပြန်လာမယ် မသိရတဲ့သူအေ့ ”

“ မခင်မပြောတာ ညည်းတို့စဉ်းစားပြီးပြီလား ရွှေမ ကျွန်တို့က ဘယ်နေရာ နေရနေရ ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တို့အဖွဲ့အတွက် အဘဉာဏ် မရှိရင်သာ မဖြစ်တာ သူ့ကိုစောင့်ပြီးမှ ”

“ အို စောင့်လို့မရဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ ”
သူတို့ဆူညံနေသဖြင့် ရွှေရည်လည်း ဆက်ပြော၍ မရဘဲ ရှိသည်။ သူကပဲ လက်ကာပြ၍ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ရပြန်၏။

“ ဒီမှာ ခင်များတို့ ကိုယ့်မိသားစုကိုယ် တာဝန်ယူပြီး အားလုံး တစ်ခုတစ်စည်းသာ ပြောင်းကြရွှေကြဖို့လုပ် အဘအတွက် ဘာမှ မပူခဲ့၊ ကျွန်ပြန်လာပြီး စောင့်ပေးမယ် ”

ရွှေရည်က သူ့ကိုဖျပ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ခေါင်းတဆက်

မျိုးစာပေ

ညိတ်ပြပြီး သူဆက်ပြောလိုက်၏။

“ ဒီညနေကျပ်တို့အားလုံး ထွက်မယ်၊ နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းလောက်အထိ မနားတမ်း သွားနိုင်မှ စိတ်ချရမယ့် နေရာသစ် တစ်ခုကို ရောက်နိုင်မှာ၊ အခု ကိုယ့်ဝဲကိုယ်ပြန်ပြီး ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ကြတော့၊ တဲအခွဲပဲချန်ပြီး သယ်နိုင်သမျှသယ်ကြပါ၊ ကျန်ရစ်တဲ့ ပစ္စည်းကို ပြန်ရဖို့ မသေချာဘူး၊ ကျွန်တို့ဒီနေရာကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ မစ်ထားရဦးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး ”

ညည်းတွားသံ၊ သက်ပြင်းချသံများနှင့် ခေါင်းငိုက်ခိုက်ချ ထွက်ခွာသွားကြသော အမျိုးသမီးများကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြည့်နေပီသည်။

“ အစ်ကို ဘဘကို ရွှေရည်ပါအတူလာစောင့်မယ် ”

သည်တောင်းဆိုမှုကို သူ့ကြိုသိပြီးသားလို ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်၏။

“ ဘဘကို ကိုယ်ပဲစောင့်မယ် ”

မိုး မိုး မိုး

ပြုံး၍ကြည့်နေသော ရွှေရည်ပျက်နာကို ငါကွင်ကွင် မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝန်းကျင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ ရွှေရည်က ဘာကိုပြုံးနေတာလဲ ”

မျိုးစာပေ

“ အစ်ကို သိသွားပြီမဟုတ်လား ”

သူမက ပြုံးလျက်နှင့်ပင် မေးလာသည်။ ထိုအပြုံးကို သဘောမကုသလို မျက်မှောင်ကြဲတတ်၍ ကြည့်နေမိ၏။

“ ကိုယ်က ဘာကိုသိရမှာလဲ ”

“ အရင်က အစ်ကိုဟာ ရွှေရည်ခွဲဘာအပေါ် ဘယ်လိုအနစ်နာခံပြီး ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလေ ”

အဟင်း ”

ပြုံးရုံပြုံးလိုက်ခြင်းမဟုတ်။ သူရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ အဲ့ဒီ အိမ်မက်တွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့အတိတ်ဘဝအစစ်အမှန်ပဲလား။ အိမ်မက်အစစ်တွေရောဟုတ်ရဲ့လား။ ရွှေရည်၊ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်လာအောင် ငါ့ကိုပြုစားလှည့်ပတ်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဘာလို့မင်းက ငါ့အိမ်မက်တွေတိုင်းကို အတိအကျသိနေရတာလဲ ရွှေရည် ဟင် ”

“ ဟင်း အခုချိန်ထိ ရွှေရည်အပေါ် အစ်ကိုမယုံကြည်သေး။ တာကို ရွှေရည် တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းမိတယ် ”

ခပ်ညည်းညည်းနေရွက်ပြီးမှ ရွှေရည်က ပုံမှန်အသံနေမှန်ဆက်ပြောသည်။

“ မနက်ဖြန်အကြောင်း ဘာဘဲက အစ်ကို့ကို ပြောပြသွားပြီလား ”

“ မနက်ဖြန် ဟုတ်လား။ ဟင့်အင်း ကိုယ်ဘာမှ မသိရသေးဘူး။ မနက်ဖြန်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ရွှေရည်တို့ ပစ္ဆိမ္မာရ်ရဲ့ အခါတော်နေ့ပေါ့ အစ်ကို ”

“ အခါတော်နေ့ ”

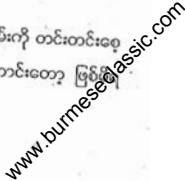
“ မနက်ဖြန်မှာ ရွှေရည်တို့အားလုံး ပီးလောင်ပြင်ကို ထွက်သွားစရာမလိုတော့ဘူး။ ရွှေရည်တို့ ရွာကိုလည်း လောင်မီးကျွဲဟာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နှစ်မှာတစ်ကြိမ်ပဲရှိတဲ့ အထူးခြားဆုံးနေ့ပေါ့။ ရွှေရည်တို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ပတ်ဝန်းကျင်ဟောင်း လောကဟောင်းကို မြင်ခွင့်ရမယ်လေ တစ်နေ့တာပြန်ပြီး ခံစားအောက်မေ့ခွင့်ရှိတဲ့ အခါတော်နေ့ပေါ့ ”

“ မင်းပြောတာတွေ ငါနားမလည်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တစ်ရက် သက်သာမယ်ဆိုလည်း မနည်းဘူးပေါ့ကွာ ”

“ ရွှေ... ရွှေရည်ပြောချင်တာ အဲ့ဒါမဟုတ်ဘူးလေ ”

ထူးထူးခြားခြားသူမထံမှ ရှိုက်သံခွက်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူတစ်စုံတစ်ရာ မပြောမိအောင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့လိုက်၏။ သူမ အမူအရာကြောင့် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်ရ

သည်။

“ အစ်ကို အိပ်မက်ထဲက ရွှေရည်တို့ရဲ့နေရာဟောင်းကို ရွှေရည်လိုက်ပြပါ့မယ် ”

သူ့အတွေးတွင် လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ နေ့ပေါင်းများစွာ သူခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပယ်ထားရသော မျှော်လင့်ချက်အလင်းရောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထွက်ပေါက်။

“ အဲ့ဒီနေရာက ဘယ်မှာလဲ ရွှေရည်၊ ကညင်တဖို့ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာလား။ အဲ ဒါမှမဟုတ် တစ်ရက်ခွဲတစ်ညလုံး မနားဘဲ သွားရမယ့် အရပ်မှာလား ”

အိပ်မက်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုကိုပါ သူတွေးမိလာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အရပ်မှာ နေရာသစ်ဆိုသည့်အရပ်ဖြစ်နိုင်သည်လေ။ စစ်ကြောင်းကိုရှောင်ရန် ရွှေပြောင်းခဲ့သည့်နေရာသစ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော မှိုင်းမိနေခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ ဖိုးခါးအဖြစ်မှ အမှန်တကယ် သေဆုံးခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ နေရာဟောင်းသို့ရောက်လျှင် ထွက်ပေါက်တခုခုရှိနိုင်ကောင်းသည်။

“ ပြောလေ ရွှေရည်၊ အဲ့ဒီနေရာက ဘယ်မှာလဲ ”

“ ဘယ်မှာမှ မဟုတ်ဘူးအစ်ကို ကညင်တဖို့ချောင်းကိုလှည့် ကူးဖြတ်ဖို့မလိုဘူး။ တစ်ရက်တစ်ည အချိန်ယူပြီးလည်း သွားစေပါ ”

မလိုဘူး ”

“ ဘာလဲကွ မင်းစကားက ”

“ ရွှေရည်တို့ ရွှေကျင်စခန်းနေရာဟောင်းဟာ တခြားနေရာမဟုတ်ဘူး အစ်ကို ”

“ အခု ရွှေရည်တို့ ရှိနေတဲ့ နေရာပဲ ”

“ ဘာ ”

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

အခန်း (၇)

အဖြစ်မှန်နှင့်အိပ်မက်ကို ဘယ်လိုခွဲခြားရသည်ဟု သူသေချာပသိပါ။ သို့သော် ပစ္စုပ္ပန် သူ့မြင်တွေ့နေရသည့် တောတောင်ရေမြေမှာမူ အိပ်မက်နှင့် ပတူကြောင်းသူသိသည်။

အခင်းအကျင်းအားဖြင့် အိပ်မက်တွင်မြင်ဖူးနေကျပုံစံမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ကညင်တန်ခိုးနှင့် သလွန်တောင်ထိပ် ပြီး မြေရာနှင့်တောသရက်ပေါ်သည့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်။

သူတို့အားလုံး သက်မဲ့အရပ်များနယ် တကွဲတပြား ရွှေလျှူ။ နေမိကြသည်။ သူတို့လျှောက်ရာ မြေပြင်သည် စိမ်းလွင်သော မြက်ခင်းကြမ်းကြောင့် အေးမြနေသည်။

ဦးခေါင်းထက်တွင် ကောင်းကင်ကို လည်း မြင်ရသည်။ အလင်းရောင်က စူးရှတောက်ပလွန်းခြင်းမရှိ။ မယူလောင်။

ဗျူးစာပေ

“ အခါတော်နေ့ ဟုတ်လား ရွှေရည် ”

အခြားသူများနှင့်ကွဲကွာ ကညင်တန်ခိုးချောင်းနံဘေးသို့ သူနှင့် ရွှေရည်နှစ်ယောက်တည်းရောက်လာသည်။ ရွှေရည်မျက်နှာသည် ထူးထူးခြားခြား ရွှင်လန်းနေ၏။ ပန်းရိပ် ပန်းယောင်ပင် မြင်နေရသည် ထင်မိ၏။

“ ကိုယ် စိတ်လျှော့လိုက်ပါပြီ ရွှေရည် ”

ချောင်းရေကြည့်ကို သူငေးရင်း သူပြောလိုက်သည်။

“ ထူးဆန်းဆိုးဝါးလှတဲ့ အခြေအနေနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး ပက်ပင်းတွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ်တုန်လှုပ်သွားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ကိုယ်လည်း ရွှေရည်လိုစိတ်မျိုး ထားနိုင်သွားပါပြီ ”

အကြည့်ကို ချောင်းရေပြင်ဆီမှ ဆွဲယူ၍ ရွှေရည်မျက်နှာကလေးအား ငေးစိုနေလိုက်၏။

“ ဘယ်လိုဘဝပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရည်နဲ့အတူရှိနေရတာကိုက ကံကောင်းခြင်းလို့ ယူဆလိုက်ပြီရွှေရည်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာတော့ ဖြစ်မိတာပေါ့ ”

“ ရွှေရည်နားလည်ပါတယ် အစ်ကို ”

“ အခု ကိုယ်ဘာကိုမဆို လက်ခံနိုင်သွားပြီ ”

“ အစ်ကိုက ရွှေရည်ကို တစ်ခုခု မေးချင်နေပုံရတယ် ”

ဗျူးစာပေ

၁၉၆

သူ့ကိုသူ လည်လှပြီထင်ခဲ့သမျှ ရွှေရည်ပါးနပ်မှုက အံ့ဩသွားရစေ၏။ သည်ပိုင်းကလေးမလွယ်။ လှည့်ပတ်၍ မေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်ကို ပယ်ဖျက်၍ တည်တိုးပေးချစ်လိုက်တော့သည်။

“ ကိုယ်တို့ ဒီနေရာမှာ ရှင်သန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်လား ”

“ တကယ်ပါ အစ်ကို ”

“ အန္တရာယ်တစ်ခု ကျရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိရလို့ ဒီနေရာကို စွန့်ခွာခဲ့တယ်ဆိုတာရော ”

“ အဲ့ဒါလည်း တကယ်ပဲအစ်ကို ”

“ နောက်တော့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ”

“ နေရာသစ်က ဟောဟိုသလွန်တောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ထဲမှာ ပေါ့၊ အဲ့ဒီမှာ ရွှေရည်တို့ အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ဟာ တစ်ဖွဲ့တည်းအဖြစ်နဲ့ ပြန်ပေါင်းပြီး ယာယီစခန်းချခဲ့ကြရတယ်။ အစားအသောက်ရော အနေအထိုင်ရော ဒီနေရာလေးနဲ့ တခြားစိပ်လေး၊ ငရုလည်း အရမ်းရှားတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ သက်ကြီးပိုင်းတွေဟာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာတယ်။ ငှက်ဖျားလေး၊ ငရုပြေက အေးစိန်ခဲနုပြီး ဝိုးကောင်ပွားကောင်တွေက လူသွေးကို အင်း၊ ပရု ကိုက်ခဲရင်းနို့ကြတော့ ကြာလေးမခံနိုင်လေဖြစ်လာရတယ်။ အစ်ကိုက ရွှေရည်တို့အဖွဲ့ကို ပိုဂိုဏ်း ဘာတကိုစောင့်ဖို့ပြန်သွားတော့ အဲ့ဒီဒုက္ခ

တွေကို ဘယ်သိပါ့မလဲ ”

သိလိုသည်အချက်သို့ မရောက်သေးသော်လည်း ဖြတ်ပေးမိလျှင် သူမ ခိုင်မိသွားနိုင်သည်မို့ နှုတ်ဆိတ်နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ ပြီးတော့ လူတိုင်းက တစ်ခိုင်လောက်ပဲ သယ်ခဲ့ကြဟာလေ အရေးတကြီး အသုံးလိုမယ့် အဝတ်အစားနဲ့ စားစရာတွေကလွဲရင် ပစ္စည်းပစ္စယ သိပ်မပါကြဘူး ”

“ ခြေ ”

“ အဓိကက ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ သလင်းပွင့်တွေကို ဒီနေရာမှာပဲ မြှုပ်နှံပြီး ဝှက်ထားခဲ့ကြတော့ စိတ်မြောင့်မြောင့် အောင်းမနေနိုင်ကြတော့ဘူး ”

“ ရွှေတွေထားပစ်ခဲ့ကြတယ် ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ရွှေရည်တို့ တစ်စုလုံး ရွှေကြောင့်ပဲ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပြီး ရွှေကြောင့်ပဲ ကြေကွဲစရာအဖြစ်သိုးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ကြရတာ ”

“ ဆက်ပြောလေ ဂျေရည် ”

စကားကို ရုပ်ပစ်တော့မည်လို အလင်းလေးလေးသွဲ့၍ အလေးသို့ ဝေးရိနေသဖြင့် သူဝင်၍ စကားထောက်လိုက်ရ၏။

“ ဟင်း ဆက်ပြောရမည့် အကြောင်းတွေက အကောင်အထည်

တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူးအစ်ကို၊ ဘာဘလို ဩဇာညောင်းတဲ့ ခေါင်းဆောင် မရှိတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ထင်ရာခိုင်းကြမယ်သူတွေကို ဖျောင်းဖျတ်ခိုးသိမ်း ခိုင်းသူမရှိတော့ဘူးလေ၊ ပထမဆုံး စဖောက်တာက ကိုအောင်မြတ်တို့ အစုထဲမှာ နေခဲ့တဲ့ ဦးတင်တို့ လင်မယားပေါ့။ "

" သူတို့က ဘာဖြစ်လို့လဲ "

" ဒီနေရာကို ရွှေတွေနဲ့ တိတ်တဆိတ်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်လေ၊ သူတို့ပျောက်သွားပြီး တစ်ပတ်လောက်အထိ ဘာသတင်းအစအနမှ မသိရတော့ ကျန်တဲ့သူတွေက ပူတာပေါ့၊ သေပဲသေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့တိုက်ထားတဲ့ ရွှေတွေပါ တူးယူပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီလားနဲ့ နောက် ဆုံး တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဒီနေရာကို ပြန်ခဲ့ကြတယ် "

" ရွှေရည်ကရော "

" ရွှေရည်က နဂိုကတည်းက အစ်ကိုနဲ့ အတူနေခဲ့ချင်ပဲ၊ သူပဲ၊ သူတို့လို လောဘဇောမရှိပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့အတူတူ ရှိနေချင် တဲ့စိတ်နဲ့ ဆရာမန်းတို့အဖွဲ့နဲ့ အတူပြန်လိုက်လာခဲ့မိတယ် "

"..."

" ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို ပတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ရွှေရည်တို့ဒီနေရာကို ပြန်ရောက်တော့ တိုက်ပွဲဒဏ်၊ ငုံးဒဏ်ကြောင့် ပြာကျနေတဲ့ အပူ၊ အစီးတွေကိုပဲတွေ့ရတော့တယ်။ ရွှေရည်တို့ရေ ပြန်သွားတဲ့အဖွဲ့တွေကို "

လည်း ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ပထမတော့ ဆရာမန်းတို့ကအစ်ကိုကိုရော အရင်ပြန်ခွင့်တဲ့ သူတွေကိုပါ အထင်လွဲသွားတယ်။ အားလုံးရှာဖွေထား သမျှကို အပိုင်စီးသွားပြီလို့ ထင်သွားတယ် "

" အဖြစ်မှန်က ဘယ်လိုလဲ ရွှေရည်၊ ကိုယ်က ဘယ်ရောက် သွားတာလဲ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ "

ရွှေရည်ကနေရာမှထ၍ ကမ်းပါးထိပ်မှ ရေစပ်ထိတိုင် ဖြည်းဖြည်းဆင်းသွားသည်။

" ဟင်ရွှေရည်... ဆက်ပြောပါဦး "

ချောင်းရေကို အထူးအဆန်းသဖွယ် သူ့လက်ခုပ်တွင်ခပ်ယူ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

" အဲဒီကတည်းက ကညင်တမှီဟာ ရေခမ်းနေခဲ့တာပဲ တစ်ကို၊ သွားနှင့်သူတွေရဲ့အလောင်းတွေကို ရေခမ်းနေတဲ့ ဟောဒီ ချောင်းထဲမှာ ရွှေရည်တို့တွေ့ခဲ့ရတယ် "

လျှပ်လက်သလို သူ့အတွေးထဲဝင်လာသည်က ရွှံ့ခွံတို့ကြား ပေါ်တစ်ဝက်နှစ်တစ်ဝက် ပြန်ကျနေသည့် အရိုးခေါင်းခွံများ။

" သွားနှင့်သူတွေအားလုံးကို တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့ ဘာ ကိုတော့ မတွေ့ရဘူး။ ရွှေရည်က ဝမ်းသာရပေမယ့် ဆရာမန်းတို့နဲ့ ပဲယယ်က အစ်ကိုဘက်ကို ပြားဦးလှည့်ပြီး ရပြန်သွားခဲ့တယ်။ "

မရှိနိုင်မှာ အစ်ကိုက လှည့်ကွက်သုံးပြီး အပိုင်ကြဲသွားပြီပေါ့။”

“ ကိုယ်သိချင်တာ အဲဒါတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာပဲ။ ”

“ အဲဒါကို ရွှေရည်လည်း မသိခဲ့ရဘူးအစ်ကို၊ ရွှေရည်တို့လည်း ရှေ့ကအဖွဲ့တွေရဲ့ နောက်ကိုမထပ်မှတ်ဘဲ ပါသွားခဲ့တယ်လေ။ ချောင်းရိုးတလျှောက်က အလောင်းတွေကို လိုက်ကောက်နေကြတုန်းမှာပဲ သူတို့ဘယ်လိုကံကြမ္မာဆိုးခဲ့တုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားခဲ့ရတယ်။ ”

“ ဘာကို သဘောပေါက်သွားတာလဲ။ ”

သူ မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်မိသလားပဲ။

“ သူတို့တွေဟာ ချောင်းစပ်မှာ ခီပြီးထောင်ထားတဲ့ မိုင်းဖုံ၊ ထောင်ချောက်တွေထဲ ရောက်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အဲဒီအမျိုးကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ရွှေရည်တို့အားလုံးလည်း မမြင်ရတဲ့မိုင်းတွေပေါ် ခြေချပိပြီးသား ဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ။ ”

မွန်းတည့်နေက ချောင်းရေပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာစိုက်ကျလာ၏။ မျက်စိကချိန်းလောက်သည် အလင်းပြန်ကြယ်ပွင့်များက လှိုင်းဖုံကြက်ခွပ်ထိပ်ဖျားတို့၌ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့လက်ဖြာနေသည်။

“ ကမ္ဘာပျက်သလိုပဲအစ်ကို ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်လုံးပဲ။ ”

ပေါက်ကွဲသံတွေ၊ အော်သံတွေ၊ ယမ်းနဲ့တွေ့၊ မီးခိုးတွေ၊ မီးတောက်တွေချည်း။ မွန်ထူနေတာပဲ။ ရွှေရည်လည်း အစ်ကိုလိုပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသေသေးဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိသေးတယ်။ ကံကောင်းထောက်မပြီး ထောင်ချောက်ထဲမှာ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တယ်ပေါ့။ အော်သံတွေ ပေါက်ကွဲသံတွေ ငြိမ်ကျသွားပြီး မီးခိုးတွေအထဲမှာ ကိုယ်လိုပဲ ရှင်ကျန်ခဲ့တဲ့သူတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချောင်း ရိုးထဲမှာ ရိုးတိုးပတ်တပ်နဲ့ လူစုံတက်ခုံရှိနေကြတယ်လေ။ သေကုန်ပြီမို့ ဘယ်လိုထင်မိမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကျန်ခဲ့သူလိုထင်မိတဲ့အဖွဲ့တွေကြားမှာ သွားနှင့်သူ တွေကပါ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတာကို တွေ့လိုက်ကြရတယ်။ အဲဒီတုန်းကဆို ရွှေရည်လည်း ရှူးမတတ်ပါဘဲ။ အလောင်း ကောင်တွေအဖြစ် တွေ့မြင်ပြီးသား သူတွေပေါ့။ သူတို့သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ပုံစံအတိုင်း အသက်ပြန်ဝင်နေကြတာ။

မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေ၊ ခြေလက်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ပျက်စီးနေတာတွေ၊ သွေးသံရဲရဲမျက်နှာတွေ ပြီးတော့ ရွှေရည် ရွှေရည်ကိုယ်တိုင်လည်း။ ”

စကားတန်းလန်းနှင့် ရွှေရည်က ချောင်းရေထဲသို့ ငုံကြည့်ကာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်လာသည်။ သူလည်း ရွှေရည်မျက်နှာခိုင်းခိုင်းကလေးကို ငေးနေရာမှ ချောင်းရေပြင်ထိ ငုံကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်... ဒါ ဒါ မင်း ရွှေရည် မင်း... မင်း ”

ရေမျက်နှာပြင်၌ ထင်းခဲမြင်လိုက်ရသည့် ရွှေရည်ပုံရိပ်က သူတစ်ကြိမ်သာမြင်ခဲ့ရဖူးသောမကောင်းဆိုးဝါးမခါ မျက်နှာဖြစ်နေသည်။

မယုံကြည်နိုင်စွာ ရွှေရည်ကိုမော့ကြည့်မိတော့ သူမမျက်နှာ အကောင်းပကတိရှိနေသော မျက်လုံးအစုံကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် ချောင်းရေ၌ထင်သော ပုံရိပ်တွင် ရွှေရည်မျက်နှာ သည် မျက်လုံးနှစ်လုံးနေရာတွင် ဟောက်ပက်ဟောင်းလောင်း။

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ဝမ်းဗိုက်ကြောင့် ရွှေရည်မျက်လုံးတွေ ပေါက်ထွက်ကုန်တယ်၊ အရေပြားတွေအသားစတွေ စုတ်ပြတ်ဖွာလန် ပြီး ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားခဲ့တယ်။

ရွှေရည်ဘာကြောင့် ကန်းမသွားရတာလဲ၊ ရွှေရည်ခန္ဓာကိုယ် ပေါ် ဘယ်လိုအမွှေးအမှင်တွေ ဖားလျားကျလာသလဲဆိုတာ ရွှေရည် ကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့ဘူး ”

သူပုံရိပ်ကဇရာ။

ချောင်းရေထဲ၌ ရှာမိ၏။ ရွှေရည်ခုံဘေးတွင် ရပ်နေသော သူ၏ပုံရိပ်သည် ချောင်းရေ၌ မထင်၊ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထင်နေ ရမည့် ပုံရိပ်၊ အရေပြားတို့အက်ကြောင်းထကာ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် နေမည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်လေ။

“ ရွှေရည်... ရွှေရည် ကိုယ့်အရိပ်ကော ဟင် ”

သူခုံဘေးတွင် ရွှေရည်မရှိတော့၊ အခုတွင်က ချောင်းရိုး တန် တလျားတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေခဲ့သော အဖော်များလည်း မရှိတော့။

ရေစပ်မှ ကမ်းပါးထိပ်သို့ သူပြန်၍ ပြေးတက်ခဲ့ရသည်။

ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသူများသည် တစ်နေရာမဟုတ်၊ တစ်နေရာတွင် ရှိနေမည်ဟု ထင်နေမိသော်လည်း ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ၌ သူတစ်ယောက်မှလွဲ၍ မည်သူမျှရှိမနေတော့ပေ။

“ ရွှေရည်... ရွှေရည်ရေ ဟေး ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ ”

“ ဝုန်း... ဖရော ဖရော ”

“ ဟေး ရွှေရည် ဟာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ”

“ ဖရော... ဝုန်း ”

မြင်ကွင်းထဲမှ စိမ်းလန်းသောရှင်ခင်းတို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားကုန် သည်။ ကြီးမားသော ဝေါက်ကွဲသံများနှင့် မီးခိုးလှိုင်းလုံးများ တဝုန်းဝုန်း ပြေးစင်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သလွန်တောင်ထိပ်မက မြင့်မားသော မီးခိုးလှိုင်းများက အလိပ်လိုက် ကုန်းရုန်းထလာ၏။

အော်သံပြင်းသည့် လေပွေတို့က မီးခိုးထုကို ပင့်တင်တုန်ခတ် ဖုတ်နေသည်ကို အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ သူထံလိုက်စင်လာလေ။

www.burmeseclassic.com

နောက်လှည့်ပြေးရန်က ချောင်းရေခဲနေ၏။ ဘယ်လောက်
နက်မည်လဲ၊ ဘာမှန်းမသိရသေးသည့် မှိုင်းလုံးထဲတော့ အရောက်မခံ
နိုင်။

ချောင်းထဲဆင်းပြေးမှပင် ဖြစ်တော့မည်။ ပြေးဆင်းခဲ့မိသလား။
လိုန့်ချလိုက်မိသလားပင် သူ့ကိုသူ မသိလိုက်။

ဗွမ်းခနဲ ရေစပ်သို့ကျသွား၏။

ရှေ့ပြေးပြာမှုန်ပြာစတိုက ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်လာလေပြီ။
ပေါက်ကွဲသံတို့ နိုးသည်ထက်နိုးလာ၏။ ချောင်းတစ်ဖက်သို့
ပြေးတစ်လှည့်၊ ကူးတစ်လှည့်နှင့် ဖြတ်ခဲ့ရသည်။

နောက်သို့လှည့် မကြည့်ဝံ့သေး။ ဖြူရော်သော သူ့အဝတ်
အစားများမှာ ရွံစေးများပေကျံကာ သွားကြ၏။ ရေပြင်ကို လွန်မြောက်
နိုင်ခဲ့ပြီ။

“ ဖရော ဖရော ဖရော ”

ပြာမှုန်ရောသောလေကြမ်းက သူ့ကိုပီလာ၏။ ရေစိုနေသော
အင်္ကျီတွင် ပြာမှုန်များကပ်ငြိကုန်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ သူ
အရောက်တွင် မှိုင်းလုံးက ချောင်းရေစပ်အထိ ဆင်းလာနေပြီဖြစ်၏။

နိုးကပ်လွန်းသည့်ပေါက်ကွဲသံကြောင့် သူ့နားအစုံ အူညည်း
သွားတော့သည်။ တစ်စီပြည်သံများသာ သူ့ကြားရတော့သည်။ ချောင်း

ရေသည် အမျိုးအမည်မသိ ပေါက်ကွဲပွဲကြောင့် ဂယက်ထလျက် ကုန်ခဲ့
သည်။

“ ရွှေရည် . . . ဘဘ ”

ဆက်မပြေးသေးဘဲ ချောင်းတစ်ဖက်သို့ လှည့်အော်မိရ၏။
လည်ချောင်းသာ ကွဲသွားမည်။ တုံ့ပြန်သံကို ကြားရတော့မည်မထင်။

“ ဟေး ရွှေ . . . ရည် ”

“ ဝုန်း ”

“ ဗွမ်း ”

ဆက်မပြေး၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ပေါက်ကွဲသံက ချောင်းရေထဲသို့
ကျရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ လည်ချောင်းထဲ ကွဲရှုန်နိုးစပ်လာသည့်တိုင်
အော်နေမိဆဲ။

ခြေဦးတည်မိရာဘက် စွတ်ရွတ်ပြေးရတော့၏။ နောက်သို့
လည်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ရသေးသည်။ ဟိုက်လာသော်လည်း
ပရပ်ရဲ၊ အရှိန်ပိုမြင့်၍ သုတ်ခြေတင်ရလေသည်။

ပေါက်ကွဲသံ တဝုန်းဝုန်းက ကျောနားကပ်လာပြီဖြစ်၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသလို ရေသို့ ဟပ်ထိုး
ငိုက်သွားရသည်။ ပြာမှုန်များကမူ သူ့တူရွယ်ပင် ရောက်ရှိပိုင်းပိတ်နေ
ပြီဖြစ်သည်။

“ ဂုန်း ”

“ ဖရော ဖရော ”

“ ဝေါ ”

ကျောက်ဟပ်ခဲ့သည့် တုန်ဟည်းမှုက သူ့ခြေထောက်အောက် သို့ပင် ရောက်လာ၏။ ကိုယ်တိုင်မခန့်လွှားဘဲ မြောက်တက်လွင့်စင်သွားရ၏။ မထင်မှတ်လောက်သည့် အကွာအဝေးအထိ ရောက်ရှိသွားကာ ပြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေလွတ်လက်လွတ်ပစ်ကျသွားသည်။

အင့်ခနဲ တစ်ချက်သာ ညည်းနိုင်ပြီးနောက် အဆုံးသတ်ပေါက် ကွဲမှုထဲ ခန္ဓာကိုယ်ပါ တစ်စစီဆုတ်မြဲခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

အခန်း (၈)

“ ဟင် မင်း... မင်း ကိုယ့်ကို ဘာလို့တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာလဲ ရှေ့ရည် ”

မျက်စိဖွင့်ဖွင့်ချင်း သူ့ရှေ့ရည်ကိုမြင်လိုက်ရသည့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာတွင် သည်တစ်ကြိမ်လောက် သူဝမ်းမသာခဲ့ဘူးချေ။ လှဲနေရာမှ ရုတ်တရက် ထထိုင်၍ ရှေ့ရည်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းပစ်မိသည်။ သူမ မျက်နှာပေါ်မှ ဝမ်းနည်းရိပ်ကို အတန်ကြာမှ သူ့သတိပြုမိရ၏။

သူ့ကို ပိုးကြည့်နေသူများထဲတွင် အဘဉာဏ်လည်းပါသည်။ အမည်နာမ မမှတ်မိသေးသည့် စိတ်ဆွေဟောင်းများလည်း ပါသည်။

သူ့ကိုသူ အကောင်းမကတိ မြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာရသလို လိုသူအားလုံးသည်လည်း ဝမ်းသာနေပုံရသည်ဟု ထင်မိ၏။

“ ကျွန်... ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ”

သက်ပြင်းချသံများစွာကို ကြားလိုက်ရသည်။ အနီးဆုံးမှ ရွှေရည်သက်ပြင်းငွေ့က သူ့မျက်နှာသို့ နွေးခနဲလာဟပ်၏။

သက်ပြင်းငွေ့များထဲတွင် ခံတွင်းနဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးအချို့ ရောပါ လာ၏။

“ လူလေးကို အဘ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဟောဒီ ပစ္စန္ဒရင်ဟာ လူလေး တကယ်လာရမယ့် အရပ် မဟုတ်ဘူးကွယ် ကဲကွယ် အဘ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ် လူလေးဟာ ပစ္စန္ဒရင်ရဲ့ ဧည့်သည်ပါ ဧည့်သည်ပါကွယ် ”

ရွှေရည်အမူအရာက ပို၍ အိုစာသွားရှာသည်။ အကညာဏ်၏ တိမ်ဝင်သွားသည့် အသံနောက်မှ ရွှေရည်လေသံဖျော့ဖျော့ကလေးက ကပ်ပါလာ၏။

“ အစ်ကိုက နောက်ဆုံးမှလာပြီး ရှေ့ဆုံးက ပြန်သွားရမယ် သူ့ပါ ရွှေရည်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီလောကမှာ မရှိရင် မရှိခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် အစ်ကိုက ရွှေရည်ကို မချစ်ရင် မချစ်ခဲ့ရင် အစ်ကို ဧည့်သည် အဖြစ်နဲ့တောင် ဒီဒုက္ခတွေ့ကြားကို ရောက်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး အဲ့ဒါတွေ သိနေလို့လည်း ရွှေရည်မှာ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းရပါတယ် အစ်ကိုရယ် ”

သူ့ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် သူတို့ရွာ၏ အဆောက်အအုံ

တစ်ခုတွင် ဖြစ်နေသည်။

သူ့အခန်းသူ့နေရာ မဟုတ်။ မေ့ဖျော့မသွားခင်က ရှိနေခဲ့သော ကမ်းပါးထိပ်လည်း မဟုတ်တော့။

ဝမ်းသာရမည်လား ဝမ်းနည်းရမည်လား မဝေခွဲနိုင်မိ ထိတ် လန့်ဖွယ် ပေါက်ကွဲသံများကို သူ့ကြားလိုက်ပြန်သည်။

ဗျာဗျာသလဲနှင့် လူးလဲထရပ်မိပြီးမှ အသံများက ဝေးလွန်း ကြောင်း သတိပြုမိလာ၏။

“ ငါတို့နဲ့ ကွဲကွာသွားပြီးနောက်မှ နေရာဟောင်းကို မင်း ပြန်သွားခဲ့သလား၊ ဒါမှမဟုတ် အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုနဲ့ပဲ ကြုံခဲ့သလား ”

“ အို... သူ ဘယ်မှတ်မိဦးမှာလဲ ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိုးခါးဒီကိုရောက်လာတာ ငါတို့စိတ်ထဲ အပိုင် အခဲဖြစ်နေတဲ့ သံသယကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ သူဟာလည်း ငါတို့အပေါ်အကောက်ကြပြီး ရွှေတွေကို အပိုင်စီးခဲ့တာမဟုတ်မှန်း ယုံ ကြည်သွားပါပြီ ”

“ ဘာကိုကြည့်ပြီးခင်များက ဒီလိုပြောနေတာလဲ ဆရာမနဲ့ ”

“ အဲ့ဒါ ငါ့စိတ်ထဲက အလိုလိုယုံကြည်လာတာကွ။ ဘာလို ကြောင့်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူးအောင်မြင် ”

“ ဘာ ”

အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ရွှေရည်ထံမှ စကားသံသဲ့ သဲ့ ထွက်လာသည်။

“ သမီး အစ်ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ချင်တယ် ”

“ သမီးဆန္ဒကို ဘာဘယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးအတွက်တော့ အန္တရာယ်ကြီးလွန်းတယ်ကွယ် ”

“ အစ်ကို... အစ်ကိုက သမီးကို ထားရစ်ခဲ့တော့မှာ ဘာဘရဲ့၊ အစ်ကိုကို ပြန်တွေ့ရဖို့ သမီးစောင့်ခဲ့ရတာ နှစ်တွေအကြာကြီးပဲ ဘာဘရယ်၊ သမီးအတွက် အန္တရာယ်များမှန်း သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ”

“ ဟင်း... သမီးသဘောပါပဲကွယ်၊ ဘာတို့ဘဝက သန်းခေါင်ထက်လည်း ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူး၊ တအင်စိတ်ကျေနှစ်မှုရတယ်ဆိုရင်ပဲ တန်လှပါပြီ၊ ကဲ မောင်မန်းတို့ မောင်အောင်မြတ်တို့ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲကွယ် ရွှေမကို အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ပါ ”

အဘဉာဏ်၏ စကားအဆုံးတွင် အနားရှိသူအားလုံး တဖြည်းဖြည်းဖြုတ်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အဘဉာဏ်ကိုယ်တိုင်ပါ သည်နေရာမှ ရှောင်ဖယ်ထွက်ခွာပေးသွား၏။

ကျောခိုင်းခါနီးတွင် အဘဉာဏ်က သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သွားသေးသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဦးမည်လိုနှင့် မပြောတော့ဘဲ ထွက်ပြေး

အခန်း (၉)

“ အဲဒီနောက်မှာ ကျုပ်ဟာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိတယ် ဘယ်လို ကြုံတွေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ တရေးရေး မှတ်မိလာတယ်။ စခန်းသစ်ကနေ အဘကိုစောင့်ဖို့အတွက် ပြန်လာခဲ့တာမှာ စစ်ကြောင်းနဲ့ တိုးပြီး သူတို့ရဲ့ အထမ်းသမားအဖြစ် အဆွဲခံလိုက်ရတယ်လေ။ ကျုပ် နယ်စပ်အစွန်အဖျားတွေအထိ ပါသွားတယ်။ အဲဒီကနေ ငှက်ဖျားက လွဲရင် ဘာလုပ်အားခ ဘာအကျိုး ကျေးဇူးမှ ကျုပ်မရခဲ့ဘူး။ သူတို့ တစ်ဘက်နိုင်ငံထဲ ဝင်သွားတဲ့အခါ ကျတော့ ကျုပ်တို့ကို ရောက်ရာ အရပ်မှာ ပစ်ထားခဲ့လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ဆိုတာ ကျုပ်လိုပဲ ပေါ်တာဆွဲခံရသူတွေ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်းရှိလို့ ကျုပ်တို့လို သုံးလိုက်တာ။ အဲဒီကနေ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ပြည်မထဲကိုပြန်ဝင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြရတယ်။ တောထဲမှာ ကြုံရာစား ကြုံရာအိပ် လူတွေလည်း

လူရုပ်မထွက်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ငှက်ကလည်း မကြာခဏ ပြန်တ သေးတယ်။ မဖြစ်ဘူးဆို အနည်းဆုံး သုံးယောက်က အပြင်းအထန်ဖျား တယ်။ ကျုပ်တို့ချင်းသာ မရိုင်းပင်းရင် တောထဲမှာ ဖျားလို့သေပြီး ကျန်ခဲ့တာ ခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ ကျုပ် အပါအဝင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက် တစ်လက် ထမ်းပိုးတွဲခေါ်ရင်းနဲ့ ရိုးမအခြေက ရွာကလေးတစ်ရွာကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါတောင် တိုးမောင်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး တောထဲ မှာ လက်လွှတ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ရွာအထဲခေါ်နိုင်ရင်လည်း သေမှာပါပဲ။ ရွာက တကယ်တော့ ရွာကလေး ဒေါက်တာဆိုလို့ ရမ်းကုတောင်ပရိဘူမိ တိုင်းရင်းဆေးဆရာလည်း မရှိဘူး။ အဲဒီရွာရောက်တော့ ပြည်မဘက်က ဂျပန်ကောင်တွေရဲ့ သတင်းဆိုးက ရောက်နဲ့နေပြီ။ ကျုပ်တို့ ရိုးမကို ကျော်လို့ ဘယ်လိုမှ မြေခိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ မမြတ် နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ် ရှိသူတွေကတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပြည်မထဲအထိ ခရောက်ဝင်ပြေး ကြလေရဲ့။ ကျုပ်နဲ့နောက်ထပ် ခြောက်ယောက် ကတော့ ရွာကလေးမှာ သောင်တင်ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ကျန်တဲ့ခြောက် ယောက်ကတော့ သံယောဇဉ်မကျန်လို့ရင် လည်းဖြစ်မယ်။ မြတ်နိုင် ပြတ်နိုင်လို့ရင်လည်း ဖြစ်မယ် အဟင်း ကျုပ်ကတော့ သံယောဇဉ်ကသစ် မကြာင့် ရွာကလေးကနေ မခွာနိုင်တော့တာ။ ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်နဲ့

ပါတယ်။ ကျုပ်ရွှေရည်အပေါ် သစ္စာဖောက်မိတာပါ။ သူ့သေသလား ရှင်သလား စခန်းသစ်မှာပဲလား ကျုပ် ဘာမှမသိရသေးခင် အဲဒီရွာက ချိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် စိတ်ယိုင် ခဲ့မိတာ ကျုပ်မှန်တယ်လို့ မပြောပါဘူး။ ချိုက အဲဒီရွာသူကြီးမဟုတ်ဘူးဗျ သူကမြို့သူ၊ စစ်ကြီးကြောင့် မိသားစုနဲ့ အတူ အဲဒီကိုပြေးလာကြရာက ဂျပန်တွေကို ကြောက်လို့ မပြန်ကြတော့တာ၊ ပြောရရင် သူတို့မိသားစုက အထည်ကြီးပျက်ပေါ့ဗျာ သူ့အဖေပါတယ် အစ်မဝမ်းကွဲဆိုလား၊ တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ အဲ ပြီးတော့ သူ့အဖေရဲ့ မယားငယ် ချိုရဲ့မိတွေးပေါ့ မိသားစု လေးယောက်၊ ဒုက္ခရောက်သူချစ်၊ ကူညီရိုင်းပင်းကြရင်းက သူနဲ့ကျုပ် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရွှေရည်အပေါ် လုံးဝသစ္စာ မပဲ့ခဲ့ပါဘူး။ အခွင့်သာတဲ့တစ်နေ့မှာ သူ့ကိုပြန်ရှာမယ်။ စခန်းသစ်ဘက်ကို ရောက် အောင်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးရှိပြီးသား ကျုပ် တကယ်လည်း သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နောက်ကျသွားပါပြီ ”

ဇီး ဇီး ဇီး

မွန်းတည့်နေက ကျွဲကျဲတောက် ပူနေ၏။

အရိပ်မဲ့ တလင်းပြောင်ထဲ တံလျှပ်ပင် ဇာချင်နေသလို

သစ်ပင်ရိပ်တွေ ရှိနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပင် အပူက လာတာ။

ဗျူးစာပေ

နေ၏။ နေကလည်း ပူသည်။ လေကလည်း ပူသည်။ မြေကလည်း ပူသည်။ ပြီးတော့ သူ သောက်ချလိုက်သည့် ရေတစ်မူတ်ကပါ ပူနွေးနေ၏။

“ ကို ဘာလုပ်ရမလဲ ”

နံဘေးတွင် ကျွဲကျွဲကလေး ထိုင်နေသော ချိုကိုလည်း သူ ငုံ့မကြည့်ရဲ။ အညိုရောင် ချည်သားအင်္ကျီကလေးနှင့် လိုက်ဖက် တင့်တယ်သည့် ဝင်းဝါရှိပြည်မျိုး ချိုမှာ ရှိနေသည့် အဲသည် ငြိမ်းချမ်းသော အလှတရားက သူ မယှဉ်နိုင်သော ငွေရှင်ကြေးရှင် နေရှင် တစ်ယောက်ကို မျက်စိကျသွားစေခဲ့ပြီ။ ချစ်သူ၏ အလှသည် သူ့ကို မငြိမ်းချမ်းစေတော့။

“ အဲဒီ ဦးသားထွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးက ချိုရဲ့အဖေနဲ့ တစ်ရွယ် တည်းလောက်ရှိတာ ငယ်လှ သုံးလေးနှစ်ပေါ့။ နွားအိုမြိုက်မကြိုက်တယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မယ် ဟင်း ဒီနွားအိုကြီးကို ကိုယ် လည်သွားလို့မိ တော့မယ် ”

“ အို အစ်ကို အစ်ကို အဲဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် အစ်ကိုထောင်ကျမှာပေါ့ အဲဒီ တော့မှ ချိုတို့ ငိုဝေးရမှာ အစ်ကိုရဲ့ ချိုရင်ကျိုးရမှာ ”

သူ ဒေါသတကြီး ဆိုမိတော့ ချိုက ငိုသံကလေးနှင့် တားတား

ဗျူးစာပေ

၂၃၆ ◊

ပြောင့်ဖြူရာသည်။

“ အဲဒါဆို ကိုယ်က ကိုယ့်ချစ်သူ သူများနောက်ပါသွားတာကို ဒီအတိုင်း တိုင်ကြည့်နေရမှာလား၊ ချို ဟင် ပြောပါဦး အစ်ကိုနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါဆိုတော့လည်း ”

“ အစ်ကိုရယ် ချို... ချိုလည်းလေ အစ်ကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ ဖေဖေသာ အခုချိန်မှာ အရင်လိုပဲ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေရင် အစ်ကို၊ နောက်ကို ချို ခဲခဲကြီး လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ အခုတော့ ဖေဖေက အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာ ချိုမရှိရင် ဒေါ်ဒေါ်စိမ်းက ”

“ ဟာ အဲဒီ ဒေါ်စိမ်းပြကြီးကို စကားထဲ ထည့်ထည့်မပြော စမ်းပါနဲ့ ချိုရယ် ကိုယ် နားခါးလွန်းလို့ပါ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးကို ဒေါ်ဒေါ်စိမ်း ဒေါ်ဒေါ်စိမ်းနဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ မိထွေးဟာ မိထွေးပဲ ”

ချို ငိုနေပြီ။ ရှိုက်သံတခုနှင့် ငိုနေလေပြီ။ ချစ်သူ ရှိုက်သံ ကြားတော့ ဒေါသနှင့် ကြောက်မှုက ရင်ထဲပို၍ အုံကြွလာရ၏။

“ ကိုယ် အဲဒီမိန်းမကြီးကိုပါ သတ်မိတော့မယ် ငွေမျက်နှာ တစ်ခုတည်း ကြည့်တဲ့ မိန်းမ လင်ပါသမီးမို့ သမီးအရင်းလို သဘောပထားနိုင်ရင်တောင် စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ သူ့ဘဝကို ကယ်တင်တာပဲ ကျေးဇူးရှင်လင်ယောက်ျားရဲ့ သမီးအဖြစ်နဲ့တော့ နည်းနည်းထောက်ထား သင့်တယ် ဘယ်နှယ်ကွာ သူ့ထက်တောင်မှ အသက်ကြီးတဲ့ လူပု

ကြီးကို တောက် ချိုနဲ့မပေးစားဘဲ သူ ယူလိုက်ပါလား အဲဒီလောက် ငွေမက်နေရင် ”

သစ်မြစ်ဆုံမှာ သူ ပြန်ထိုင်မိပြန်သည်။ တိုင်လိုက် ထလိုက်နှင့် ဘယ်ခုကြိမ် လုပ်နေမိမှန်းမသိ။ ငိုနေရှာသော ချစ်သူကို ရင်ခွင်ထဲ အသာအယာ ထွေးဖက်နှစ်သိမ့်ပေးချင်၏။ သို့သော် သူ့လက်အစုံက ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့သည်။ သူ့ရင်အုံသည်လည်း ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲတော့မတတ် ပူလောင်နေခဲ့သည်။

ချစ်သူကို မပိုက်ထွေးရက်။

“ ဖေဖေက ရောဂါသည်ဆိုတော့ အိမ်မှာ သူ့ဩဇာချည်းပဲကိုး အစ်ကိုရယ် ချိုက သူ့သမီးအရင်းမှမဟုတ်ဘဲ သူ မက်လောက်အောင် တင်တောင်းမယ့်သူကိုပဲ သဘောတူမှာပေါ့ ချိုကို ရောင်းကုန် တစ်ခုလုံးပဲ သဘောထားတာကိုး ပြီး... ပြီးတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ငွေပမာဏကြီးကိုလည်း အစ်ကိုကို မရှာခိုင်းရက်ဘူး ချို... ချို သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ် အစ်ကိုရယ် ”

“ အို ချို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ချို ဘာလို့ သေရမှာလဲ ချို မသေရပါဘူး မသေရပါဘူး ”

မသေရဘူး၊ ချစ်သူ၊ သေခြင်းတရား၊ သေကွဲကွဲရခြင်း။ သူ့နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ခံနိုင်ရည်မရှိတော့။ ရွှေရည်။ မရွှေရည်ကိုလည်း

သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီပဲ။ ရွှေရည်။ ရွှေ... ရွှေ... ရွှေ။ သူ နဲ့ ရွှေရည်အတွက် စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ရွှေတွေ။

“ဟာ ဟုတ်ပြီ လာ ချို ချိုတို့အိမ်ကို အခုသွားမယ် အဲဒီ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမကြီးကို အခုပဲ သွားတွေမယ်”

“အို အစ်ကို မဟုတ်တာတွေ မလုပ်နဲ့နော် ချို ရင်ကွဲအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“မလုပ်ပါဘူး လာပါ”

ချိုက သူ့လက်ကို တုံ့ဆွဲထားပြီး နေရာတွင် ရပ်နေပြန်။ ချို၊ မျက်လုံးအစုံက မျက်ရည်အပြည့်နှင့် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေခဲ့သည်။ သူ့ကို မယုံကြည်ဟန်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အစ်ကို့ကို ယုံပါ ချိုရယ် လာ သူ့ကို အစ်ကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မထိဘူး စကားမာမာတောင် မပြောဘူး တကယ်ပြောတာပါ လာ အစ်ကို သွားပြီးတောင်းပန်မှာ”

“ဟင့်အင်း သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တောင်းပန်လို့ ရမှာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ရတဲ့နည်း ရှိပါတယ် ချိုရဲ့ သူ မျှော်လင့်ထားတဲ့ ဘွဲ့ကြေးပမာဏမျိုးနဲ့ တောင်းပန်ရင် ဘာလို့မရ ရမှာလဲ လာပါ ချိုရယ် မကြောက်ပါနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ”

မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် သူ့လက်ကိုဆွဲကာ တွန့်ဆုတ်

တွန့်ဆုတ် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ရွာအဝင်လမ်းသည် အပိုင်ပဲ့နေသည့်တိုင် မပူပြင်းတော့။ လေရှူးသည်လည်း ခံရခက်လောက်အောင် မပူလောင် တော့။ မြေပြင်သည်လည်း ပူကျက်မနေတော့။

လမ်းမှာ ချိုက မဝံ့မရဲနှင့် မေးသေးသည်။

“အစ်ကိုက အဲဒီလောက် များပြားတဲ့ ငွေတွေ ဘယ်က ရမှာလို့လဲဟင်”

“ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါ့မယ် ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဟိုမိန်းမကြီးကို အရင် သွားပြောရမယ်”

ချိုအမူအရာက အံ့ဩမှုဘက် ယိမ်းယိုင်ပြောင်းလဲ လာလေ သည်။ လုံးဝ ယုံကြည်သွားစုံတော့ မတွေ့ရ။ ဒေါ်စိမ်းမြလည်း ချက်ချင်း တော့ လက်ခံယုံကြည်မည်မထင်။ သို့သော် ယုံအောင် ပြောရမည်ပင်။ သူ့တွင် သည်လောက်ငွေပမာဏက မရှိသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ငွေတောင် မဟုတ် ရွှေ။

စိုစို စိုစို

“နေပါဦး သူငယ် ဘာတဲ့ မင်းနာမည် ငှက်ခါး ဟုတ်လား အဲ မင်းက ငါ့ကို သူငယ်နှစ်စားကားသွားများ အောက်မေ့နေသလား”

သည်စကားကို သူ မျှော်လင့်ထားပြီးသား။ သည်စကား အတွက်လည်း သူ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

“ ဒေါ်မြစိမ်း ကညင်တဖိုချောင်းဆိုတာ ကြားဖူးသလား ”
ထိုမိန်းမကြီး မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။ မကြားဘူးဘဲ
နေမလား။ သည်နယ်တစ်ကြောမှာ ဝေဝတီမြစ်ကိုသာ မသိချင်
နေမည်။ ကညင်တဖိုကိုမူ မသိသူမရှိ။

“ ကျုပ် ငြိတ်သျှစ်ကြောင်းနဲ့ ပါမသွားခင်က ကညင်တဖိုဟာ
ကျုပ် နေရပ်လိပ်စာပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်နီးပါးလောက်
ကတည်းက အဲ့ဒီမှာ ရောက်နေတာ ကညင်တဖိုကို ပထမဆုံး
ရောက်လာတဲ့ အဖွဲ့မှာ ကျုပ်က ဒုတိယခေါင်းဆောင်ပဲ ဒေါ်မြစိမ်း ”

ဒေါ်မြစိမ်း တွေဝေသွားပုံရသည်။ မျက်မှောင်ကျုံ့လျှောက်သား
သူ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်အကဲ့အတိုင်းနေ၏။

“ ဆိုလိုတာက မင်းဟာ ရွှေကျင်သမား တစ်ယောက်
ဆိုပါတော့ ”

ခေါင်းညှိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ပြမနေတော့။ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံး၍သာ
ထိုမိန်းမကြီး၏ အပူအရာကို ဖတ်နေလိုက်သည်။ သူ့ကလည်း ရှင်းပြ
မထား။ ကညင်တဖိုအားလည်း ထဲထဲဝင်ဝင် မသိရှာသည့် ချို
တစ်ယောက်သာ သူနှင့်ဒေါ်မြစိမ်းကို တစ်လှည့်စီ ငေးရင်းက ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ မင်းနဲ့အတူ အခုပါလာသလား ”

“ ဘယ်လိုမျိုး ဒေါ်မြစိမ်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုမေးလိုက်တယ်
ဒီပယ် ကျုပ်ကို အရူးများ ထင်နေသလား ကျုပ်က ဟိုမျက်နှာဖြူ
ကောင်တွေ ကြားမှာ ရွှေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့တာလို့ အောက်မေ့
နေတာလား အဲ့သလိုသာဆိုရင် ကျုပ်အသက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားကွဲတာ
ကြာပေါ့ ရှာထားသူမှလည်း မျက်နှာဖြူကောင်းတွေ သိမ်းပိုက်တော်မူလို့
ပြောင်ရောပေါ့ ”

“ အဲ့ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့သလဲ
ဘယ်လောက်များလဲ ”

လောဘက ဒေါ်မြစိမ်းလေသံကို သိသိသာသာ ပြောင်းပစ်
လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ အလိုရမ္မက်ဖြင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်လာ
သော မျက်လုံးများ။

“ ဟင်း ဟင်း ခင်ဗျား ဦးသာခံထွန်းနဲ့ ဘယ်လိုတွေ ပြောဆို
ပုံတိလွန်ထားသလဲ ”

“ အဲ့ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး ဘာမှလည်း ကတိကဝတ်
ပြုမထားဘူး သူ့ဘက်က နားဖောက်တယ်ဆိုရုံပဲ ငါကလည်း စဉ်းစား
ပယ်လို့ပဲ အကြောင်းပြန်ထားတာ အဲ့ဒါကို အသာထားစမ်းပါ ”
ဒေါ်မြစိမ်းက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် လိပ်လေပြီ။

“ ဟုတ်ပြီလေ ခင်ဗျားဘက်က ခင်ဗျာဇာတ် ခင်ဗျာ

နိုင်အောင် က ကျုပ်ဘက်ကလည်း ”

မိုးမခန့် ပြုံးရင်း စကားကို မြတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ကို အံ့ဩမင်သက်စွာ ငေးကြည့်နေသော ချိုကိုတော့ သူ အားနာမိသည်။ ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သည်လိုပြောနေရသည့်အတွက် သည်နယ် ဆိုနေမိသည့်အတွက် ထိရုနာကျင်ရ၏။

သူ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားရသော သက်ရှိချစ်သူကလေးကို အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို လေလံဆွဲနေရသည့်အဖြစ်။

“ ချို ကိုကို စောင့်နေပါနော် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့သာ စောင့်နေပါနော် ”

ချို ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။

စိုး စိုး စိုး

“ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ဟာ သေသည် ရှင်သည် မသိရ သေးတဲ့ ရွှေရည်အပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျား သစ္စာမဲ့သူကြီး ဖြစ်သွားရပြီ၊ ပေါ့ဗျာ

ဒါ ဒါပေမဲ့ . . .

အင်းလေ ကျုပ် ဆင်ခြေဆင်လက်တွေနဲ့ ရှင်းပြမနေတော့ ပါဘူး အဖော်တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ရိုးမတောင်ခြေအတိုင်း ကညင်တံ၊ ချောင်းဘက် ထွက်လာရတော့တာပဲ အဲဒီကနေဆိုရင် တစ်ရက်ပဲ။

လောက် ရှိမယ် ဟင်တယ် ဒါပေမဲ့ တောလမ်းဆိုတော့ ပိုပြီး အချိန် ကြာသွားတယ် လမ်းခဏခဏ မှားနေတာနဲ့ပဲ ခရီးက သိပ်မတွင်လှဘူး ရောက်တာတော့ ရောက်သွားတယ် နှစ်ရက်နဲ့တစ်ညတာ အလွန်မှာပေါ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရွှေရည်ခွဲပြန်ဆုံရင် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားလာမိတယ် အဖြေလည်း မယ်မယ်ရရ မတွေ့ဘူး။

သေချာတာက ကျုပ် ရွှေရည်နဲ့သာ ပြန်ဆုံရင် အင်း ထားပါတော့လေ ဆုံမှမဆုံခဲ့တာပဲ ကျုပ် ရောက်သွားတဲ့အချိန်ဟာ အတော်ကြီးကို နောက်ကျနေပါပြီ ကျုပ် နောက်ကျသွားပါပြီ ”

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

အခန်း (၁၀)

“ ကိုင်း ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ကိုငှက်ခါး ဟမ် ”

နဂိုကတည်းက ရွှေဟူသော မက်လုံးကြောင့် လိုက်ပါလာသော အဖော်ဖြစ်သူက မြင်လိုက်ရသော အနိဋ္ဌာရုံများကြောင့် အားလျှော့စိတ်ပျက်သည့် လေသံနှင့် ဆိုလာသည်။

“ ကြည့်ရတာ ဟိုကုလားဖြူစစ်သားတွေက ခင်ဗျားအဖွဲ့ကို အမှုန့်ချေပြီး ရွှေတွေယူသွားပြီထင်ပါရဲ့၊ ကျုပ်တို့စစ်ကြောင်းနဲ့အပြိုင် ဒီဘက်ကြောင်းကနေ တစ်ခွဲ တစ်ခွဲစာလောက် ဆုတ်ပြေးကြတယ်လို့ ကြားတယ် ခင်ဗျားအဖွဲ့ မြေဇာပင်ဖြစ်သွားရှာပြီ ကိုငှက်ခါး ”

“ ဒါက အထင်ပဲလေ သေချာသိရပြင်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေတွေမြှုပ်နှံခဲ့တဲ့နေရာကို ကျုပ်သိတာပဲ၊ ဟိုကောင်တွေ ရမသွားဘူးဆိုရင် တွေ့ရမှာပဲ ကိုသိန်းတန် ”

ဗျူးစာပေ

“ ဟင်း ကျုပ်တော့ မထင်ပေါင်ဗျာ ကိုင်း လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားလူတွေရဲ့အလောင်းတွေကို တစ်နေရာတည်းမှာစုပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြရအောင် ကုသိုလ်ရပါတယ်ဗျာ၊ အပြန်မှာ ရွှေပေါသွားရင်လည်း ကုသိုလ်တော့ ပါသွားတာပေါ့ ”

ထိုစကားကြောင့် အဖော်ဖြစ်သူ ကိုသိန်းတန်ကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။ သည့်နောက် ချောင်းဖျိုးထဲမှ စခန်းဟောင်းရှိရာဘက်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ မြင်ကွင်းကား ညစ်ညူးသောစိတ်တို့ကို ပို၍ အားပျက်စေတော့သည်။

မီးလောင်ငုတ်သာကျန်တော့သည့် တဲအိမ်များ၊ မည်းညစ်အကျည်းတန်နေသော မြရာပင်အိုများက သူတို့အား ဆီးကြိုနေ၏။

“ ဒီနေရာပဲ ကိုသိန်းတန် ”

ကိုသိန်းတန်က ညွှန်ပြရာသို့မကြည့်ဘဲ နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ ကျုပ်တို့ သလင်းဖွင့်တွေ မြှုပ်ခဲ့ကြတဲ့နေရာလေ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်နေတာကလွဲလို့ အနေအထားတော့ မပျက်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီနေရာမှာအနက် လေးငါးပေထင်လောက်အထိတော့ တူးရမယ်၊ ပြီးရင် ကျင်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ယူမယ်၊ မြေအိုးတွေ သစ်သားသေတ္တာတွေနဲ့ ထည့်ခဲ့ကြတာပဲ ”

ဗျူးစာပေ

ပဲ ပစ္စည်းတွေဖယ်လိုက်ရင် ဆယ်တောင်ပတ်လည်ကျင်းတစ်ကျင်းစာ ဖြစ်ကုန်ခဲ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားပြောသလို သင်္ဂြိုဟ်ကြတာပေါ့။”

“ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျင်းအကျယ်က မသေးပါလား ကိုငှက်ခါး ”

“ သိပ်လည်း လောဘမတက်နဲ့ဦးလေ အိုးတွေသေတ္တာတွေ နဲ့ ခွဲပြီးမြှုပ်ခဲ့တာလို ကျုပ်ပြောပြီးပါပေကော။ စေ့စေ့စပ်စပ် စီမံထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံး ပျံ့ကြနေတာ ”

“ ဩတ် ဒီလိုလား ကိုင်းဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လှည့်စီ တူးလိုက် ကြတာပေါ့။ နေမဝင်ခင်တော့ ပြီးလောက်ပါရဲ့ ”

ထိုလူပြောမှ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ နေကုန်ချိန် ပင် ရောက်လုပြီပဲ။ သေရေး ရှင်ရေးတုန်းက ယောက်ျား လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ယောက်လောက် ဝိုင်းတူးကြသည်ပင် တော်တော်အချိန် ယူခဲ့ ရသည်။ ခုနှစ်ယောက်တည်းနှင့်ဆိုလျှင် ကိုသိန်းတန်ပြောသလို နေဝင် အမိ ပြီးမည်ပထင်။

မထမအလှည့်ကို ကိုသိန်းတန်က တာဝန်စယူသည်။ ပေါက် တူးကိုင်၍ စည်းတားပေးသည့်အတိုင်း လိုက်၏။ တစ်ယောက်က ပေါက်တူးကိုင်လျှင် တစ်ယောက်က မြေကိုကော်၍ မနားမနေလုပ်ကြ၊ ရင်း လေး၊ ငါး၊ ကြောက်လှည့်ခန့် လူလဲပြီးသည်၌ မိန်းမတစ်ဦး ထပ်

ခေါက်ဖာခန့်ရှိသော သေတ္တာငယ်တစ်လုံး စပေါ်လာ၏။

ကွယ်လုလုနေရောင်ကလည်း မှိန်ဖျော့သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ ကျုပ်တော့ မနားချင်တော့ဘူး ကိုငှက်ခါး တွေ့နေမှပဲ ကို ”

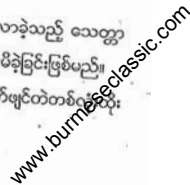
“ မမြင်မစမ်းခဲ့ဆို အိုးတွေ သေတ္တာတွေ ထိကုန်မယ် ကိုသိန်း တန်။ သူ့ခိုင်ရှင်နဲ့သူ့အမှတ်အသားလုပ်ပြီး မြှုပ်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ ပျက်စီး လို့မဖြစ်ဘူး။ ရော့နော့ကုန်မယ်ဗျ အစကတည်းက သက်ဆိုင်ရာ မိသား စုဝင်တွေကိုရှာပြီး အပ်ကြမယ်လို့ပြောခဲ့သားပဲ ခင်းဗျားရလည်း ကျုပ် အစုထဲက တစ်ဝက်ပဲရမှာကို လောဘကြီးမနေနဲ့ပါနဲ့ဗျာ ”

ကိုသိန်းတန်အမူအရာကို ထိုစဉ်က သတိမထားမိခဲ့။ မှောင် ပိုလည်း ပျိုးနေပြီမို့ သတိမမူမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ ကိုသိန်းတန်၏ စိတ်အပြောင်းအလဲကို ထိုစဉ် ကတည်းက မှိပ်မိခဲ့ပါလျှင် သတိပေးကောင်းပေးနိုင်ခဲ့ပေမည်။

“ ကိုမောင်မြရဲ့အစုဗျ၊ သေတ္တာပေါ်မှာ ရေးထားတာတွေ့ ”

ကိုသိန်းတန်ထက် မြေကျင်းထဲမှ တင်လာခဲ့သည့် သေတ္တာ ကို မှိန်စိတ်ဝင်စားနေခိုက်မှိုလည်း သတိမထားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ထို့နောက်တွင် မြေကျင်းအနီးမှာပင် ရွက်ဖျင်တံတစ်လုံး

၌ နားလိုက်သည်။ ထိုခွက်ဖျင်တဲမှာ ကုလားမြို့စစ်သားတစ်ယောက်က ပေးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အကောင်းတော့မဟုတ်။ ဗာထေးရာ အနည်းငယ် နှင့် ခပ်သိုးသိုးအနံ့အသက်တို့ သဲ့သဲ့ပါသည်။

“ ရေထွက် ချောင်းကိုပဲ အားကိုးခဲ့ကြတာလား ကိုငှက်ခါး ”

“ ဟုတ်တယ်ဗျ ဟိုဘက်မှာ ကန်တစ်ကန်တော့ရှိတယ် ဒါပေမဲ့ ချောင်းနဲ့စာရင် ဝေးလွန်းတော့ ဘယ်သူမှကန်ကို မသွားကြ တော့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ချောင်းက အခုလိုမှ မကောသေးတာ ”

“ ဘာကြောင့်များ သုံးရာသီစီးနေတဲ့ချောင်းက နေချင်းညချင်း ကောသွားရတာလဲဗျာ ”

“ ဘာကြောင့်ဆို ဟိုးအထက်တစ်နေရာရာမှာ စီးကြောင်း လွဲသွားလို့ဖြစ်မယ်။ ပိုင်းဒေသ ငုံးဒေသကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ ထဲ ရေလွှဲဝင်သွားလို့ ထင်တာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသိန်းတန် ”

သေတ္တာကို တဲအတွင်း ခေါင်းရင်းဘက်တွင် နေရာချလိုက် သည်။ ကိုသိန်းတန်လည်း တဲအတွင်းသို့ လိုက်ဝင်လာ၏။

“ ချွေးတွေသံတွေနဲ့များ ကျွပ်အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပျို ကောင်တွေနဲ့ လိုက်ရတုန်းကလည်း ကြုံသလိုအိပ်ခဲ့ရတော့ အပူ အဒိဘဝမျိုးကို စိတ်ပျက်နေပြီဗျ ”

“ ဒီလိုဆိုလည်း ကန်ဘက်သွားကြတာပေါ့ ”

အမှန်တကယ်က အချိန်လင့်ကာ အအေးတတ်လည်း ပိုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုလူကတော့ အကြံနှင့်မို့ သည်လမ်းကိုတမင်တွင်ခြင်းဖြစ် ၏။

သို့သော် သူထင်ထားသည်နှင့်လွဲချော်သွားသည်က ရေကန် ဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း မထွက်ခဲ့ရခြင်းပင်။

ရိုးရိုးသားသား လိုက်ဖို့ ပေးမည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူ့အတင်း မငြင်းဆန်ပုံ။ သူ့အကြံကို ဝိုင်းပို သွားမှာရိုးပုံရ၏။

ကန်သို့ရောက်သည်တွင် သူ့စကားနှင့်သူ ရေချိုးပျံ့ကိုယ်လက် သန့်စင်မှုပြုလိုက်ရရှာသည်။ သူ့လည်းစစ်ကြောင်းနှင့် လိုက်စဉ်က ငှက်ဖျားထိခဲ့သူမို့ ညဘက်တပီးတီးနှင့် ငှက်ထတော့၏။

ဤစရာစောင်ကအပိုမပါ။ လူနှစ်ယောက်၊ ကျောပိုးအိတ်နှစ် လုံးနှင့် အသုံးအဆောင်များကို သင့်တင့်ရုံမျှသာထည့်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ငှက်ဖျားထတော့ နှစ်ယောက်စာမြို့စောင်နှစ်ထည်ကို သူ့ ကိုပဲ ပေးမြို့ထားရ၏။ တဲအပြင်၌ မီးလည်း ထမီပေးရသေးသည်။ ထိုညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ရပေ။ လင်းအားကြီးတော့

မှ မေ့အနစ်ချက်အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ သည်လိုအိပ်ပျော်သွားသည့်အချိန် မှိုင်းကလေးတွင် သူ့ကို ကိုသိန်းတန်ကအသုံးချသွားခဲ့ခြင်းပင်။

“ ကျုပ်ကတော့ မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ ညက ဒီလူ အဖျားတက်ခဲ့တာပဲဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ပျာသွားမိတယ်။ ကျုပ်ဘေးမှာ အိပ်နေရာက ဘယ်အချိန်ဘယ်ကိစ္စသွားမှန်းမသိလိုက်ဘူးလေ။ ကျုပ်နိုးလာတော့ ဘေးမှာ ကိုသိန်းတန်ဆိုတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်က ခဲဘော်ရဲဘက်လို သဘောထားခဲ့တာ သူကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ စည်းစိမ်လေးအတွက် မိတ်ဆွေရော၊ သိက္ခာရောကို အဆုံးရှုံးခံသွားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်ရမလဲ ကျုပ်ခေါင်းရင်းမှာထားတဲ့ ရွှေ သေတ္တာလေး မရှိတော့ဘူးလေ။ ပထမ ကျုပ်မရမက လိုက်ရှာပြီး မှတ်လောက်သားလောက် အောင် ပညာပေးဦးမလို့ စဉ်းစားသေးတယ်။ နောက်မှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ငြင်း ပြန်လျှော့ပြီး နေလိုက်ရတာ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေက အများကြီး ရှိသေးတာကိုး။ ဘာတွေရမလဲ ချောင်းရိုးထဲက အလောင်းတွေ သင်္ဂြိုဟ် ရမယ်။ ပြီးရင် ပစ္စည်းတွေကို ကျန်ရစ်သူတွေပဲ ပြန်အပ်ရမယ်။ ကိုယ့် အသိစိတ်နဲ့ကိုယ်ယူလိုက်တဲ့တာဝန်တွေအတွက် ကျုပ်ခေါင်းခံသွားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီလူကို လွှတ်ထားလိုက်ရတော့တယ်။ ကျုပ်တစ် ယောက်တည်းအားနဲ့ပဲ ပထမကိစ္စတစ်ခုပြတ်အောင် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ကောက်သင်းကောက်ပြီး ရွှေကျင်းမှာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ရွှေရည်ကတော့ သီးသန့်နေရာမှ သီးသန့်မြေပုံ လေးတစ်ခုပေါ့။ အဲဒီမှာ ဘာကိုသွားတွေ သလဲဆိုတာ

ဗျူးစာပေ

အဘစ်ရဲ့ မြေပုံကို မှတ်တိုင်နဲ့တကွ တွေ့လိုက်ရမယ်။ စခန်းရဲ့ နယ်နိမိတ်အစွန်ချောင်းနဲ့ အနီးဆုံးဘက်က မြရာပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်မှာ ဘာလို့အစကတည်းက မတွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတာ အဲဒီကို ရောက်ကတည်းက ရွှေတွေပြန်ဖော် ဖို့နဲ့ချောင်းရိုးကို သန့်စင်ဖို့ပဲ အားထုတ်ခဲ့မိတာကိုး စခန်းပတ်လည်ကို မစစ်ဆေးခဲ့မိဘူးလေ။ အဘဉာဏ်ဘယ်လိုကြောင့် ဆုံးပါးခဲ့ပြီး ဘယ်သူတွေက သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်းမတွေးတတ်ခဲ့ဘူး။ အခုထိ မသိရသေးပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာက စခန်းကိုပြန်အလာ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုနဲ့တိုးပြီး သေဆုံးခဲ့ရတာကို စခန်းသစ်ကနေ ပထမဆုံးထွက်သွားတဲ့အဖွဲ့ ကတွေ့ပြီး မြေပုံနဲ့မျှန်ပေးခဲ့ကြတာပဲဖြစ်မယ်။ နောက်တပ် တစ်ရက်လုံးလုံး အချိန်ကုန်သွားတယ်။ နောက်တစ်ည အဲဒီမှာပဲ အိပ်ခဲ့ရတယ်။ အိပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ပထမညလိုပဲ အိပ်မပျော်ခဲ့ရပါဘူး။ ကိုသိန်းတန်ဆိုတဲ့လူ တစ်ကျော့ပြန်ရောက်လာပြီး ကျုပ်ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ အိုးတွေသေတ္တာတွေကို ခိုးယူသွားမလား၊ ဓားပြတွေဘာတွေနဲ့ ပေါင်းပြီးပဲ ကျုပ်ကို ဒုက္ခလာပေးလေမလားနဲ့ မအိပ်ရဲခဲ့ဘူး။

နောက်တော့ ပင်ပန်းခဲ့တဲ့ဒဏ်နဲ့ မနက်လင်းအားကြီးမှာ ကျုပ်မှားခနဲအိပ်ပျော်သွားပြန်တယ်။ ခဏကလေးပဲလို့ထင်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ကတော့ ရှည်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်အိပ်မက်ထဲကို ရွှေရည်နဲ့တော့

ဗျူးစာပေ

ရောက်လာတယ် "

ဇီး ဇီး ဇီး

တထင့်ထင့်နှင့် ရှိနေခဲ့ရာမှ မနေနိုင်လွန်း၍ ငိုက်မြည်းမိသည် သာဖြစ်၍ တဲအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသော ခြေသံတို့ကိုကြားလိုက်ရသည် နှင့် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားရသည်။

ချက်ချင်းနံဘေးမှ ပေါင်းတူးကို လက်နက်သဖွယ် ဆွဲယူ၍ တဲအပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်မိ၏။

" ဟင် ရွှေရည် "

ဟုတ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ဖြူပ်နံ့သပြိုဟ်ခဲပြီးသော ရွှေရည်။ ချောင်းရိုးထဲတွင် အခြားသောသူများနှင့်အတူတွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း နက်ပုပ်နေပြီဖြစ်သော မျက်နှာ၊ စုတ်ပြတ်လွင့်ဖွာနေသော အဝတ်အစား များ၊ ပြီး လက်၊ သူမ၏ ယာဘက်လက်မှာ အရင်းမှစ၍ မပါတော့။

" မင်း မင်းသေသွားပြီလေ၊ သွား သွား မလာခဲ့တော့၊ မင်းနဲ့ငါ ဘဝခြားသွားပြီ၊ မဆိုတော့ဘူး၊ မလာခဲ့နဲ့ သွား မလာခဲ့နဲ့ "

" ရွှေရည်... ရွှေရည်... ကိုယ့်ကို မကျီစယ်ပါနဲ့ကွာ သွားပါကွာ၊ သွား... သွားပါကွယ် ကိုယ်... ကိုယ် "

သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ လက်ထဲမှပေါက်တူးကို လွှတ်ချ၍ နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်မိရင်း နှုတ်မှတတွတ်တွတ် ရေရွတ်အော်

ဗျူးစာပေ

ဟစ်နေမိသည်။

သို့သော် သူမက ရှေ့သို့သာ တိုးရွေ့လာ၏။

ကတုန်ကယင် ခြေထောက်များက သူမထက်မြန်အောင် ရွေ့လျား၍မရဘဲ ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာသော အကျဉ်းတန်ခိုအဆင်းကို တစပို၍ ပီသစွာမြင်နေရသည်။ လရောင် နှင့်လား၊ မီးရောင်နှင့်လား မမှတ်မိတော့။

" ရွှေရည် မ... မလာခဲ့ခဲ့လေ သွား... သွားပါကွယ်၊ ငါ... ငါတို့ဘဝခြား "

" နုတ် "

" အ... အား "

ထိတ်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်မိသော ခြေထောက်က မီး လောင်ငုတ်တိုတစ်ခုကို တည်တည့်မတ်မတ် ဝင်တိုက်မိလေသည်။ အရှိန်မပြင်းသော်လည်း တုန်ယင်နေသည့် ခြေအစုံက ခန္ဓာကိုယ်အား ထိန်းမတ်မပေးနိုင်တော့။ ဟန်ချက်ပျက်ကာ နောက်သို့ပစ်လန့်လဲကျ သွားရတော့၏။

ထိတ်ထိတ်ပျားပျားနှင့် အလူးအလဲပြန်ထမည်အပြု၊ ရှုပ်ပျက် ဆင်းပျက် မျက်နှာကြီးက စီးမိုးရောက်ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

" သလင်းပွင့်တွေကို သီးခြားစီ ဖြူပ်နံ့ပေးပါ "

ဗျူးစာပေ

ထိုသို့သော အသံအား ဖျော်လင့်ဖထားမိသောကြောင့် လက်ထောက်အားပြုလျက်သား ကြက်သေ သေသွားရ၏။

“ သက်ဆိုင်ရာပိုင်ရှင်တွေ့ရဲ့ နာမည်ကမ္မည်းနဲ့ထားပေးပါ”
ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။ စွဲမက်ခဲ့သည့် အသံချိုလေးမဟုတ်

တော့ဘဲ အက်ကွဲကွဲလေးတွေ့တွဲနှင့် အေးစက်စွာပြောနေသည့် အနက်ရောင်နှုတ်ခမ်းများကိုသာ မင်သက်ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ ဘယ်ကိုမှ ယူမသွားနဲ့ ”
“ ကိုယ်... ကိုယ်က မိ မိသားစု ကျန် ”

သူမ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သဖြင့် စကားသံတစ်ဆိုရပ် တန်ခိုးရခြင်းမဟုတ်။ ထို့ထက်ပြင်းထန်သည်။ ထို့ထက်ထိရောက်သည်။

ဆံနယ်ဖားလျားကြားမှ ဝင်းခနဲထွက်ပြုလာသည့် ပျက်လုံးများက ပါးစပ်ပိတ်သွားစေ၏။ မာကျောသောအကြည့်၊ စူးရှသည့် ဟန့်တားမှု။

“ သ... လွန်... တောင် ”
“ ဟင့် ”

သူမတစ်လုံးချင်းပြောသွားသည့် စကားများနှင့်အတူ ဒုတိယအကြိမ်ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားရ၏။ အမှောင်နာရီမကျန်သေး။ တဲအတွင်း

အိပ်ရာထဲမှာပဲ ရှိနေသေးသည်။

အိပ်မက်ဟု သိလိုက်သည်တိုင် နှလုံးခုန်သံများ မမှန်ချင်။ ပါးလျှသော တဲခံရံဖျင်သားကို ထွင်းဖောက်၍ မြှုပ်နှံခဲ့သည် သီးသန့်သင်္ချိုင်းရာဆီ မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်မိသည်။

သက်တမ်းကုန်တော့မည့်လရောင်ထဲ ဝန်းကျင်သည် ပကတိငြိမ်သက်နေဆဲသား။

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

အခန်း (၁၁)

“ ရှင် တော်တော်မှတ်မိနေပြီပေါ့လေ ”

သူ့အခန်းတွင်းသို့ ရွှေရည်ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ သူမအား မိစ္ဆာတစ်ကောင်လို ရွံရှာကြောက်လန့်နေမိ၏။ သူ့မူလနေရာ မူလအခန်း အား ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး အချိန်တော်တော်ကြာသည်အထိ သူမ ရောက်ရှိမလာသဖြင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရ၏။

ခုတော့ ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ သက်တမ်းကုန်သွားခဲ့လေပြီ။

“ အေး ငါမှတ်မိသွားပြီ ဟုတ်တယ် ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ”

လုံလျောင်းနေရာမှထ၍ အသံမာမာနှင့်တုံ့ပြန်လိုက်သည်တွင် သူမဖျက်နာပျက်သွားသည်။

“ ချိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တယ်၊ ဘယ် အဆင့်ထိပဲ သံယောဇဉ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ ငါမှတ်မိနေပြီ ရွှေရည်။

ပစ္စန္ဒရာဇ်သူ ပစ္စန္ဒရာဇ်သား

ငါမင်းအပေါ် လုံးဝသစ္စာမပဲ့ခဲ့ဘူး၊ မင်းကို ငါပစ်ပယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ကံတရား ”

“ ဘာကံတရားလဲ ကျွန်မကိုအကြောင်းပြချက်လှအောင် လာမပြောမနေနဲ့ ”

“ မင်း ကံကုန်လို့ မင်းသေဆုံးသွားတာ ကံတရားရဲ့ ပြဋ္ဌာန်း ချက်မဟုတ်လို့ ဘာလဲ ”

သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောသဖြင့် မကျေမနပ်နှင့်အသံကို ပို၍ ထန်လိုက်သည်။ ညှိုးကျသွားသည့် သူမအမူအရာမှာ သာမန်ဆိုလျှင် တော့ သနားစရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် သည်မိန်းမမှာ မာယာ ချည်းဟု သိနေ၏။

“ မင်း မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိပြီးတဲ့နောက်မှ ငါချို့ဆီပြန် သွားခဲ့တာ ”

“ အဟင်း ဟင်း ဟင်း ပြန်သွားတော့ ဘာတဲ့လဲဟင် ရှင်ရဲ့ အချစ်သစ်ကလေးက ကျွန်မကို ရွှေတစ်ဆင်စာနဲ့ တင်တောင်းပါတဲ့ လား ”

“ ဟေ့ အရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့၊ ချို့မှာ အဲဒီဒီစိတ်မျိုးမရှိဘူးကွ မှတ် ထား၊ အဲဒီတောင်းဆိုချက်က သူ့မိထွေး ဟိုမိန်းမလည်က သူ့အဖေ ဆီကတဆင့် ထွက်လာတာ မင်းအဲဒါသိရဲ့လား ”

“ရှင်က အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရည်စူးထားတဲ့”

“အေး မှန်တယ်၊ အစက မင်းနဲ့ငါ့အတွက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှမရှိတော့ဘဲ ရည်စူးခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြောရရင်”

သူမစကားကို တမင်ဖြတ်ပြောပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးသူမကို နာကျင်စေမည့် စကားမျိုးတမင်ရွေးချယ်လိုက်၏။

“ငါနဲ့ငါ့ချစ်သူအတွက် အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ့ချစ်သူက ချိုဖြစ်သွားပြီ၊ မင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲ့ဒါ မတရားတာလား။ ငါ့လုပ်အား ငါ့သွေးခွေးနဲ့ရင်းပြီး”

“ဟင်း တော်တော်ပြောတတ်တယ်၊ ကျွန်မရှင်နဲ့ ငြင်းခုန်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ကို သတိလာပေးတာ”

“ဘာလဲ”

ခုတင်ပေါ် သူပြန်တိုင်လိုက်သည်။ စိတ်တွင်းမှလည်း အချိန်ကို ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်၏။ သန်းခေါင်ယံနီးပြီလား။

လုံလောက်သော အချိန်တိုင်းအတောကို ရသည့်တိုင် သူအရင်လို ထွက်ပြေးဖို့ရန်မှာ လွယ်ကူတော့မည်မဟုတ်မှန်း သိနေသည်။

“ရှင့်ကို အားလုံး လာစောင့်ကြည့်နေတယ်”

ဇိုး ဇိုး ဇိုး

ဗျူးစာပေ

အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်နေရာမှ မျက်လုံးကို အသာလှန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ငြိမ်းသတ်ထားသည်ဖြစ်၍ အခန်းထဲတွင် မီးရောင်မရှိ။ မှောင်လွန်းသည်တော့မဟုတ်။

အသံမထွက်စေရန် အထူးဂရုစိုက်၍ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ပြီး ရွှေရည်ပြန်ထွက်သွားစဉ်က ခပ်ဟဟသာ ထားခဲ့သော တံခါးပေါက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဆွဲလှုပ်လိုက်၏။

“ဟင်”

အလင်းရောင်။ သူ့အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အလင်းရောင်။ အရုဏ်က ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောက်နှင့်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် နေရောင်က သူတို့ရပ်ဝန်းဆီလိုဏ်ဝင်လာနေပြီဖြစ်၏။ မီးလျှံတို့ရောက်ရှိလာတော့မည်။ သူတို့၏ အပို၊ အကာတို့အား ဝါးဖြိုတော့မည်။ သူတို့ကို လုံခြုံရာထဲမှ မောင်းထုတ်ဦးတော့မည်။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရ၏။

အရေပြားတို့ စတင်ပူနွေးလာသည်။ မျိုးမျိုးဖျစ်ဖျစ် မီးခြေသံတို့ ဝိုးဝှေ့ရောက်ရှိလာကြပြီ။ အိမ်အသီးသီးမှ အခုအဝေးလိုက်ပေါ်ထွက်လာကြသံများ အစစများပြားလာလေပြီ။ သူလည်း အခန်းကွာ

ဗျူးစာပေ

ရတော့မည်။

“ အစ်ကို ရွှေရည်ဘေးမှာပဲ နေပါနော် ”

ထိတ်ခနဲတော့ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် လှည့်မကြည့်မိအောင် သတိထားလိုက်၏။ သူမရုပ်အဆင်းမှာ အကြီးအကျယ်ပျက်ယွင်းနေလောက်ပြီဖြစ်သည်။ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်လျက်သားအတိုင်း သူ့အခန်းကို စွန့်ခွာခဲ့လိုက်၏။

နောက်ပါးမှ သူမလိုက်ပါလာသည်ကို ခံစားသိနေသည်။ ဘာကြောင့်သည်လို ပျော့ပျောင်းသွားသည်ကို သူမတွေးတတ်။

“ အစ်ကို ရွှေရည်အနားက ခွာမသွားနဲ့နော် ”

အပူဒဏ်က ပြင်းပြလာခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ညှော်နဲ့ကိုယ်ရနေပြီ။

“ အစ်ကိုအတွက် ပြောတာနော် ”

“ ဒါဆို သေချာပြီ။ ငါ့အတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ ”

ထိုစကားကို စိတ်တွင်းမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြောလိုက်မိသည်။ မာယာများသည် မိစ္ဆာမ၏ စကားအရ သူသိလိုက်ခြင်းပင်။ သူ့အတွက် ပြောခြင်းဆိုလျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို တွေးယူရလေမည်သာ။

သူမအပါးမှခွာလျှင် သူမနှင့်ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေလျှင် အန္တရာယ်ပိုကြီးနိုင်သည်ဟု ငြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပင်။ သည်လိုဆိုလျှင်

သူမနှင့် မသိမသာ ခွာမှဖြစ်တော့မည်။ အခွင့်အလမ်းလား၊ အန္တရာယ်လား။

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့သည်ဘဝ၌ သည်ပျူလောက်တော့ စွန့်စားခဲ့ရမည်ပေါ့။ အန္တရာယ်ဆိုလည်း မမှုတော့။ သူထင်သလို အခွင့်အလမ်းတစ်ခုခုသာဖြစ်နေပါလျှင် စွန့်စားရကျိုးနပ်လေပြီ။

“ အား ”

“ မူ မူတယ် ကယ် ကယ်ကြပါဦး ”

“ အမလေး ငါ့ကိုလောင်နေပြီ၊ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး လောင်နေပြီ ”

“ အစ်ကို ဆက်မသွားနဲ့တော့ ဆက်မသွားနဲ့တော့ ”

ကိုယ်ခွာတိုင်းဆီမှ တဖျစ်ဖျစ်ပြည်သံများနှင့် ညှော်နဲ့တို့ အဆမတန် ထွက်ပြူးနေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ အေးလွန်းသည်အခါ ထုံသည်နှယ်ပူပြင်းလွန်း၍ သူ့အသားအရေကို ထုံဖျဉ်းသွားလေပြီလား။

“ အစ်ကို ရပ်... ရပ်လိုက်တော့ ”

အခိုးအငွေ့များ တစ်ဖက်တွင် ကညင်တန်ကမ်းပါးကို မြင်နေရလေပြီ။ သည်မိစ္ဆာမ သူ့ကိုတာ့ဖြစ်နေသည်မှာ ထိုနေရာသို့ထပ်မံသွားစေလို၍ ဖြစ်မည်။

ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီးမှ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားရန် စဉ်းစားမိသည်။ လှည့်ကွက်ကို မသုံး၍မဖြစ်ပေ။ ဉာဏ်များလွန်းသည် မိစ္ဆာမက ဘာတွေကြံစည်ထားပြီးဖြစ်နေမည်မသိ။

“ အစ်ကို ”

သူမ ထပ်မတားမိ သူ့ရပ်တန့်လိုက်သည်။ လျှစ်လျူ့စွာထား သည့် ဝေဒနာတို့ ပြိုက်ခနဲ သူ့အပေါ်ခုန်ချလာ၏။ အရေပြားအနံ့မှ မီးပေါက်ရာ မရမ္မာတို့ တစ္ဆေကြီးထွားလာနေကြသည်ကို ငုံ့မကြည့်ဘဲ သိလိုက်ရသည်။

သွေးကြောများတွင် ချော်ရည်များစီးဆင်းနေသည် လား။ သံပြင်ထဲ နှစ်ဝင်လိုက်ခံစားနေရသော ခြေဖလားနှစ်ဖက်ပေါ် သားနံ့ရည် တို့ တစက်စက်ပိုကျနေ၏။

ခေါင်းထက်တွင် မီးတောက် တစ်ခက်ရွက် ထားရသည်လို့ ပြီး မီးလျှံကို ယက်ဖောက်ချွပ်လုပ်ထားသည့် ဝတ်ရုံအား အရိုးကပ် အောင် ရစ်ပတ်ခြုံလွှမ်းထားရသည်လို့၊ မီးဖိနပ်ကို စီးထားရသည်လို့၊

သူမထံမှ ညည်းညူသံမကြားရခြင်းကိုမှ သူ့အံ့ဩမိရ၏။

“ လှည့်မကြည့်နဲ့ ဒါလည်း ဉာဏ်များနေတာပဲ ”

ကညင်တမှိုကမ်းပါးနှင့် သူ့အကြားလမ်းကြောင်းကို အမြင်မှင့် အလွတ်ကျက်မှတ်လိုက်သည်။ ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ်၍ အောင့်အည်း

လိုက်ရင်း မျက်စိခိုခိုတပ်ပစ်လိုက်၏။

“ ပြေး ”

သူ့ကိုသူ သတိပေးသော စကားသံများထဲတွင် အကျယ် လောင်ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

နေရာမှ ရှေ့တူရုသို့ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သုတ်ခြေတင်တော့ သည်။ အလှူငြိမ်းညှိလေထုက မျက်နှာနှင့်ရင်ဘတ်ကို တဖျပ်ဖျပ်လွှဲ ရိုက်သည်။ မီးဖိနပ်တို့တစ်ရံပြီးတစ်ရံကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူမခေါ်သံကို ကြားရဦးမည်ထင်ထားခဲ့မိသော်လည်း မကြား ခဲ့ရပါ။

ခန့်မှန်းချိန်ပြည့်သည်နှင့် မျက်လုံးများကို မြန်ဖွင့်လိုက်၏။ ချောင်းကောချိုင့်ကြီးကို သူ့ရှေ့တွင် မြင်လိုက်ရသည်။

ပြီး... ဖျတ်ခနဲ မီးတစ်ပွင့်။

ဇိုး ဇိုး ဇိုး

“ ဟုတ်တယ် လူလေး နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်းမှာ ဒီနေရာ ကို ကြောက်လန့်တတ်သူတွေပဲ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အခု လာသူ တွေဟာ မကြောက်တတ်သူတွေပဲ ”

အဘဉာဏ်၏ အဖြောတွင် သူ့မြင်ခဲ့ရသော ပုံရိပ်ကို ပြန်စစ်စစ် မြင်လိုက်မိသည်။ တဖျပ်ဖျပ်ပွင့်တတ်သည့် မီးရောင်တံလျှစ်တစ်ခု

၂၄၄

နောက်တွင် လူတစ်ယောက်ကို သူ့ပြင်ခဲ့ရသည်။ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

လျှပ်ပွင့်ကိုဖြစ်ပေါ်စေသော အရာတစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်ထား သည့် လူသားတစ်ယောက်။

“ သူတို့ ဘာလာလုပ်သလဲ ဘာ ”

“ အဘလည်း တပ်အပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး ဒါပေမဲ့ ”

နေ့ခင်းက သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ရွှေရည်ဆိုသည့် မိစ္ဆာမက စိတ်ကွက်သွားပြီး သူ့ထံမလာ။ အဘညုတ်သာရောက်လာသည်။ သူ့ အတွက် ပိုကောင်းသွား၏။

“ မကြောက်တတ်သူတွေရဲ့အလုပ်ဟာ တရားအလုပ်ပဲရှိ တယ် ”

“ တရားအလုပ်... တရားသမားတွေပေါ့ ဟုတ်လား ဘာ ”

မိစ္ဆာမ။

သူ့ကိုဘာကြောင့် တားမြစ်ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်ကို နားလည် သွားသည်။

“ သူတို့ဦးတည်တာ ဘယ်ကိုဖြစ်နိုင်သလဲ ဘာ၊ ကညင် တဖိုတစ်ဘက်က ကျွန်တော်ပြင်ခဲ့ရတဲ့ နေရာမှာပဲလား ”

“ မဟုတ်ဘူး သား၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ တရားသမားတွေရဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ခြေက တစ်ခုပဲရှိတယ် ”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေအရောင်တဖျော်ချုပ်လက် နေပြီထင်သည်။

“ သားကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားခဲ့တဲ့ သင်္ချိုင်းအတုပဲ ”

“ သ... လွန်... တောင် ”

အခန်းတွင်း၌ တစ်ခုတည်းသော ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ် ကလေးမှ သေးငယ်သော မီးတောက်ကလေးမှာ အပြီးတိုင် ငြိမ်းခြင်း သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။

မီး မီး မီး မီး မီး

ပစ္စန္ဒရုပ် အိပ်မက်ရှည်

စည်သူက ဆက်ပြောရန်မရှိတော့သည်လို သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုနှင့်အတူ စကားကိုလက်စသတ်လိုက်သည်။ ဦးစိုးသွင်မှာလည်း နားထောင်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းအရာအဖြစ်အပျက်တို့နှင့်အတူ စိတ်ထဲခွမ်းနယ်သွားခဲ့သည်။

စည်သူပြောပြသည့် ငှက်ခါး၏ ဇာတ်လမ်းရှည်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်က သက်သေတစ်ယောက်၊ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်လိုဖြစ်နေသည်ကို ဦးစိုးသွင်တွေးမိသည်။

မိမိက တာဝန်ပေးသဖြင့် ငှက်ခါး၏ ဝိညာဉ်နှင့်တွေ့ဆုံကာ ထိုပရလောကသား၏ ရင်ဖွင့်စကားတို့ကို နားထောင်ခဲ့ရသည့် သဘောပျိုး စည်သူက ပြောခဲ့သည်။ ငှက်ခါးထံမှ ထိုဇာတ်လမ်းကို မိမိတံတစ်ဆင့် ပြန်လည်ပြောပြနေသလို နိဒါန်းပျိုးခဲ့သည်။

သို့သော် ငှက်ခါး၏ ဇာတ်လမ်းများလည်း သူ့ကိုစဉ်းသူးပါ။

ဗျူးစာပေ

ဦးလေးတော်စပ်သူ ဦးဘမြင့် ပြောပြခဲ့ဖူးသည့် စည်သူကိုယ်တိုင်၏ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဆင်ဆင်တူနေ၏။ နာမည်တစ်ချို့နှင့်အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ်မှု တစ်ချို့သာ ကွဲပြားသည်။

သည်လိုဖြစ်ရသည့်အကြောင်းရင်းကို ဦးစိုးသွင်တွေးကြည့်သည်။

ပထမဆုံးအချက်မှာ ဦးဘမြင့် နောက်ဆုံးမှာလိုက်သော စကားပင်။

“ သားစိတ်ထဲ အမာရွတ်လိုထင်ကျန်နေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် နဲ့ပတ်သက်တဲ့အတိတ်ကို သားရဲ့အတွေ့အကြုံအဖြစ်အပျက်လိုပဟုတ်ဘဲ တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းလို ယူမှတ်လက်ခံနိုင်တဲ့အခါ ကျရင် သားပြန်လာခဲ့ပါ ”

စည်သူစိတ်ထဲ ထိုအမှာစကားသည် ဘယ်လိုပုံစံပျိုးနှင့် ဝင်နေခဲ့သည်မသိ။ ညွှန်ကြားချက်တစ်ခုလိုလား။ တစ်ပါးသူတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရမည်ဟု စိတ်စွဲနေပုံရသည်။

ထိုစိတ်အစွဲက အိပ်မက်ထဲမှ ငှက်ခါးကို ဖန်တီးလိုက်ပုံရသည်။ သူ မဟုတ်သည့် အခြားတစ်ယောက်။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်။ ငှက်ခါးကို ဘယ်လိုဖန်တီးမည်လဲ။

လမ်းပြတို့ မရေမရာပြောသွားခဲ့သည့် ပစ္စန္ဒရုပ်ပုံပြင်အားမှ

ဗျူးစာပေ

ငှက်ခါးထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ လမ်းပြတို့၏ အဘိုး၊ လမ်းပြတို့၏ တူ စသူတို့ကြံ့ခွဲရသည့်ဆိုသော ပစ္စန္ဒရာဇ်တစ္ဆေများကို စည်သူအတော်ပင်ယုံစားစိတ်နှစ်သွားပုံရသည်။

အတွေးတွင် ကောက်ချက်တစ်ခုကို ဓမ္မိဋ္ဌာန်ကျကျ ဆွဲကြည့်နိုင်ရန် ဦးစိုးသွင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဦးဘမြင့်က တပါးသူ၏အကြောင်းအရာလို မှတ်ယူလက်ခံနိုင်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါစည်သူအနေနှင့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လိုအပ်လာသည်။

ထို သူစိမ်းအား လမ်းပြများ၏ ပါးစပ်မှ ခုခွဲ၏။ ရွှေသင်္ချိုင်း၊ ပစ္စန္ဒရာဇ်နှင့် တံလှုပ်သဖွယ် အခိုင်သဏ္ဍာန် များ၊ ထိုမှ ငှက်ခါးဆိုသော ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ငှက်ခါးမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက အမှန်တကယ်ရှိခဲ့သော လူသားဟု စည်သူက တွေးယူလိုက်လေသည်။ ခေတ်ကာလချင်း ငြိမ့်နားချက်ကို စေ့စပ်ပေးရန် မကျွတ်လွတ်သော ဝိညာဉ်ဆိုသည့် စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို သူ့ဘာသာဖန်တီးသည်။

သို့သော်သူ့စိတ် သူ့အထင် သူ့စိတ်ကူးယဉ်ချက်များကို အမှန်တကယ်လို သူ့ကိုသူ လိမ်ညာရန် ထိုအချက်များကို မသိစိတ်တို့သာ ထားရစ်ခဲ့လိုက်၏။

သူ့စိတ်ကူးနှင့်ဖန်တီးသော ဇာတ်လိုက်မဟုတ်၊ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်များဟု သူ့ကိုသူလိမ်ညာလိုက်သည်။

သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် သူလေးစားအားကိုးသော ဆရာဦးစိုးသွင်ကိုပါ ဇာတ်လမ်းအစဉ် ထည့်လိုက်၏။

ညဘက်များတွင် ဦးစိုးသွင်သည် တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာပြီး သင်္ချိုင်းထောင့်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံသည်။ သူကရိုပ်မိသွားပြီး လိုက်လံချောင်းမြောင်းရာမှ ငှက်ခါးဆိုသော ဝိညာဉ်နှင့် ဆုံရန်ဖြစ်လာသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်

ထိုငှက်ခါးကို သူ့ဘဝနှင့်ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်ပျက်ခံစားခံရရှာ သူတစ်ဦးနှယ် ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို ပြောပြစေသည်။ ဇာတ်ကြောင်းမှာ ငှက်ခါး၏ဘဝပင်။ ထို့အပြင် သူမေ့ထားရမည့် မေ့ထားချင်သည့် (သို့သော် မေ့မရနိုင်သည့်)သူ၏ဘဝလည်းဖြစ်သည်။

• အဆုံးတွင်

သူ့အဖြစ်အပျက် သူ့ဘဝမှာ တပါးသူ၏ဘဝ တပါးသူ၏ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်သွားရတော့သည်။

ထိုအကြောင်းအရာများကို နားထောင်ခဲ့ရချိန်တွင် ပြန်ပြောပြရချိန်များ၌ အရင်လိုတုန်လှုပ်ကြေကွဲရမူ၊ နာကျင်ပေါက်ကွဲမှုတို့ မခံစားရတော့ဟု သူ့ကိုသူ လှည့်စားလိုက်သည်။

အဓိကအချက်မှာ ဦးဘမြင့် ၏ အမှာစကားပင်။ သူ အိမ်ပြန်ချင်ပုံရသည်။

ဦးစိုးသွင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည်။

“ ဆရာ သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ ”

“ ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူ့အတွက်ကို ပြောနေတာလဲ မောင်

စည်သူ ”

“ ငှက်ခါးလေ ”

ထိုအဖြေသည် အရေးကြီး၏။ ထိုအဖြေပေါ်တွင် မူတည်၍ စည်သူပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်မှန်း တွေးမိ၏။

“ အင်း မောင်စည်သူပြောသလိုဆိုရင် ဟောဒီသချိုင်းဟာ အတုအယောင်ပဲပေါ့။ ရွှေတွေမြှုပ်နှံထားတဲ့ ရွှေသချိုင်းပေါ့ ”

ဦးစိုးသွင်က စကားဦးသမ်းလိုက်သည်။ ဦးဘမြင့်၏ နောက်ဆုံး အမှာစကားနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ထိုစကားကိုပြောင်းပြန်လှန်ပစ်မည်နည်းလမ်းပင်။

“ ဒီလိုဆိုရင် သချိုင်းကို တူးဖော်ရမယ် မောင်စည်သူ ”

“ ဗျာ ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသော စည်သူအမှုအရာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ထိတ်လန့်ရမည့်စကားကို တမင်ရွေးချယ်ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

စည်သူ၏ မသိစိတ်ထဲတွင် ထိုစကားများမှာ မဖြစ်နိုင်မှန်းသာသာသိနေရမည်လေ။

သချိုင်းကို ဖော်၍စကားအတိုင်း ရွှေများကိုမတွေ့ရဘဲ တကယ့်သချိုင်းအစစ်ဖြစ်နေလျှင်

“ ဆရာ အဲဒီလိုတူး တူးဖော်ပစ်လို့မရဘူးလေ။ သူတို့ သူတို့က ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောင်ယုက်ဒုက္ခပေးကြမှာပဲ ”

“ မပေးပါဘူး မောင်စည်သူ။ သူတို့အတွက် တူးဖော်ရတာပါ။ အဲဒီအထဲက တစ်ပြားတစ်ချပ်ကိုမှ ငါ့ကိုယ်တိုင်မသုံးဘူး။ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် မသုံးဘူး ”

“ ဒါဆို ဆရာက ဘာလုပ်မှာလဲ ”

“ အဲဒီရွှေတွေနဲ့ ဟောဒီနေရာမှာ ဘုရားတည်မယ် ”

ဦးစိုး သွင်

ဦးစိုးသွင်၏ ယူဆချက်ကပဲ လွဲမှားသွားသည်လား။

လောက ကပင်ဆန်းကြယ်လွန်းသည်လား။

တိုက်ဆိုင်မှုများက မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပွားခဲ့လေ၏။

‘တိုက်ဆိုင်မှု’ အချုပ်အားဖြင့် တိုက်ဆိုင်မှုမှာ နှစ်ခုသာရှိသည်။ ပထမတစ်ခုနှင့် ဒုတိယတစ်ခုအကြား နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်ခြားနား၏။

ပထမတိုက်ဆိုင်မှုမှာကား။

ပစ္စန္ဒရှာင် နိဂုံး

“ ချပ် ”

ကာလအတန်ကြာ အသုံးမဲ့ဖြစ်နေခဲ့သည့် ကင်မရာလေး၏ နောက်ဆုံး ဖလင်ကွက်တွင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် စေတီတော်ကြီး၏ ပုံရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်သွားခဲ့လေပြီ။

“ မောင်စည်သူ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မှတ်မိလား ”

“ မှတ်မိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လမ်းပြအဖြစ် ငှားခဲ့တဲ့ ရွာသားတွေပဲ ”

ဆရာနဲ့ဘေးတွင် ကပ်ပါလာသည့် ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်က သူ့ကိုပြုံးရွှံ့နှုတ်ဆက်လာကြ၏။

“ အေး သူတို့က သား သောင်ပြင်မှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓါတ်ပုံတွေကို ကြည့်ချင်လို့တဲ့ ပြလိုက်ပါဦး ”

ဆရာ ဦးစိုးသွင်က ထိုစကားကို ပြောပေးပြီးသည်နှင့် အားမဲ့

ပျုံးစာပေ

ပစ္စန္ဒရှာင် ရွာသားနိဂုံး

ခံတန်ဆောင်းရှိရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။ မဝေးလှသော တစ်ချိန်က ခရီးခရိုင်ရေပျက်တစ်ဆောင်တည်ရှိခဲ့သည့်နေရာဝယ် အုတ်မိနပ်နှင့် သပ်ရပ်ထည်ဝါသည့် အဆောက်အဦးတစ်ခု အခိုင်အမာရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ရွှေစေတီအာရုံခံ တန်ဆောင်းကလေးပင်။

“ အစ်ကို ”

“ ခြော် အေး... အေး ”

လူငယ်တစ်ယောက်က အသံပြုသတိပေးလာသဖြင့် သူ့အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ဓါတ်ပုံများကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ မကြာသေးမီကမှ ကူးယူထားသည့် ပုံများမို့ ဆေးသားပင် မခြောက်ချင်သေး။

“ ဟာ... တကယ်ပဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ ပေါ်နေပါလား ”

“ ဟုတ်ပဲ၊ ငါတို့ရှေ့ရိုက်ယူခဲ့တာ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ သဲသောင်ပြင်ထဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲ ”

တအံ့တသြဖြစ်နေကြသော လူငယ်နှစ်ဦးလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို စည်သူ့ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီးမှ အလွတ်ပင်ရနေပြီဖြစ်သည်။

သဲပြင် တံလျှပ် အလင်းမျှင်များကြားတွင် ဝိုးတဝါးမက ပေါ်လွင်နေသည့် အဖြူရောင်အရိပ် သဏ္ဍာန်များစွာ၊ ပုံတိုင်းလိုလိုမှ တာယုမရှိသည့် သဲပြင်ကန္တာရကြီးဖြစ်သော်လည်း ထိုတစ်ပုံအပြင်က

ပျုံးစာပေ

ထူးခြားဆန်းကြယ်နေလေသည်။

“ အခုတော့ ငြိမ်းချမ်းသွားကြပါပြီ သူတို့ ငြိမ်းချမ်းသွားပါပြီ ”

သူ့အိပ်မက်များလည်း ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ အဲဒီညက အားလုံးရဲ့နှုတ်ဆက်သံတွေ ငါကြားခဲ့ရတယ်၊ ငှက်ခါးတစ်ယောက်ကည်းမဟုတ်ဘူး။ အံ့ဩတကြီး ပျော်ရွှင်နေသူတွေ အများကြီးပဲ။ ငိုသံဆိုလို့ တစ်သံပဲပါတယ်။ နောင်တကြောင့်လား ဘာကြောင့်လားတော့ ငါမသိဘူး။ ငိုနေတာကတော့ အမျိုးသမီးပဲ ”

တစ်ချိန်က သူမကြည့်ဝံ့ခဲ့သည့် ရှုခင်းဆီ တောင်ထိပ်မှဆီး၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။ တလျှပ်တဆဲ သောင်ပြင်သည် ကညင်တဖို ချောင်း၏ အခြားတစ်ဖက်နှင့် ဖိလာမြစ်နေတုန်းပင်ရှိသေးသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်တော့ ထိုကန္တာရတွင် ဖိုးရိပ်တို့ ဆင်လာလိမ့်မည် ထင်သည်။

ချောင်းရိုးကိုယ်တိုင်က ရေငတ်နေပြီး ဝန်ကျင်ကို မွဲခြောက်ထားစေသည့် ပစ္စက္ခအခြေအနေမှ နှစ်ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခု လွန်လျှင်တော့ ရေပုဂါရစ်ပတ်ကခုန်နေမည့် အစိမ်းရောင်ကချေသည် ကလေးကို သည်တောင်ထိပ်မှ မြင်နိုင်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ရင်ပြင်တော်၏ အနားသတ်အုတ်လက်ရန်းများအတိုင်း

တစ်ဝေတစ်ဝိုက်လှည့်လည် မျှော်ငေးပြီးသည့်နောက် အာရုံခံတန်ဆောင်းအောက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ ဆရာ ”

“ မင်းကြည့်ရတာ မအိမ်သာခွဲပါလားမောင်စည်သူ၊ ငှက်ခါးတစ်ယောက်တော့ မင်းခေါင်းထဲက မလွတ်မကျွတ်နိုင်သေးဘူး ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်တွေ့နေတာ ”

ဆရာနံ့ဘေးနေရာလွတ်တွင် သူတင်ပလ္လင်ခွေ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ သူပြောပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေက သူ့ဘက်ကအမြင်တွေ၊ သူ့ခံစားချက်တွေချည်းဖြစ်နေတော့ ပီပီပြင်ပြင် နားမလည်ဘူး ဆရာ၊ သူ ဘာတွေ့ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ”

ဆရာဦးစိုးသွင်က ပြုံး၍ ပြန်ပေးသည်။

“ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ မင်းဘဝကို မင်းခံစားကြည့်ပါဦး ပီပြင်ရဲ့လား၊ နားမလည်ရဲ့လား ”

“ ... ”

“ ဆိုတာ... ဟင်း ဘဝဆိုတာတွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ”

ပိုးတဝါးအဆင့်ထက် ပိုပြီးထင်းပြက်နေမှာမဟုတ်ဘူး သား၊ မင်းမြတ် သန်းနေရတာကိုက မောဟသံသရာထဲမှာကွယ် ”

သူ့ဘဝကို သူ့အပြည့်အဝနားလည်သိမြင်ခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ် ထားခဲ့ရာမှ ဆရာစကားကြောင့် တွေဝေသွားရသည်။

“ မီးတောက်တစ်ခုရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ အမှန်ရှိရဲ့လား သား၊ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုတည်းမှာ တည်ငြိမ်နေရဲ့လား၊ အပြင်ပန်းကိုတောင် အဲဒီလိုကြည့်ရခက်နေတာ မီးတောက်တွေရဲ့အတွင်းကို လှမ်းကြည့်ချင် လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲသားရယ်၊ အရေးကြီးတာက မီးငြိမ်းဖို့ပဲ မဟုတ်လား ”

အကြိမ်ကြိမ်ကြားခဲ့ရသောစကားကိုပင် ဆရာကထပ်၍ဆိုလေ သည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူရင်ဘတ်နှင့်ကြားနာလိုက် ရ၏။

“ အရေးကြီးတာက မီးငြိမ်းဖို့ပဲ ”
ရွှေစေတီတွတ်ဖျားဆီသို့ မော့ဖူးရင်းမှ အငြိမ်းဓာတ်ကို သူခံ စားလိုက်ရသလို ရှိသွားသည်။

မီးအပေါင်းကို ကိုယ်တော်တိုင်ငြိမ်းသတ်တော်မူ၍ ငြိမ်းချမ်း ရာလမ်းစကိုလည်း ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်။

သူ ညွတ်နူး၍ ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။
ရင်ပြင်ဟော်ထက်ဝယ် ဆည်းလည်းခတ်သံတို့ လွင့်ပျံ့ဝေစည်

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကြာခဲ့ပြီနောက်

ပစ္စန္ဒရာဇ်မှ အလွန်

“ သလွန်တောင်ကို မြင်ရပြီ ဆရာလေး ”

လမ်းပြလူငယ်က နောက်သို့သတင်းလွှမ်းမိုးသည်။ နေ့ထက်ခရီး
ကြောင့် နှမ်းနယ်နေခဲ့သည့် ခရီးသည်နှစ်ဦးမှာ သလွန်တောင်ဟု ကြား
သည်နှင့် တက်ကြွရွှင်လန်းသွားခဲ့သည်။

လမ်းပြနှစ်ဦး ရှေ့သို့တင်ကြိုရောက်နှင့်သွားကြပြီဖြစ်သည်။
ချောင်းကမ်းပါးတစ်ခုအနီးတွင် ခေတ္တရပ်တန့်၍ ခရီးသည်နှစ်ယောက်
အား စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

“ အချိန်ရသေးရင် ရှေ့ကချောင်းဘေးမှာ တစ်ထောက်နား
ပေးပါလား ဆရာ ”

“ ဟေ မင်းက ပင်ပန်းနေပြီလား ”

“ ပင်ပန်းပြီလား ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အသက် ဆယ်

နှစ်ရှိသွားပြီ။ ဒီလောက် ဝေးဝေးမပြောနဲ့ ဆယ်ရှစ်လှမ်းလောက်ပါ။
လျှောက်ရမယ့်အကွာအဝေးကိုတောင် ခြောက်လှမ်းပြည့်ရင် တစ်ခါရပ်
ပြီး နားပြီးမှ ဆက်လျှောက်တာ "

" မင်းက ကြာလေ လေကြော့ရှည်လေပါလားကွ။ အဲ့ဒါ
ကြောင့် ငါ့ထက်ပိုပြီးမောနေတာ "

ခရီးသည်နှစ်ဦးလည်း အချေအတင်ပြောရင်းဆိုရင်း ချောင်း
ကမ်းနံဘေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဆရာဖြစ်သူ လူကြီးက လမ်းပြများဘက်သို့လှည့်၍ တစ်ဆက်
တည်းပြောလိုက်၏။

" ကဲ ဒီနေရာမှာဘဲ ခဏနားလိုက်ကြရအောင် "

" ရှေ့နားဆို တံတားကိုရောက်ပြီဆရာလေးရဲ့။ အဲ့ဒီကနေ
ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးသွားရင် နားလို့ကောင်းမယ့်နေရာရှိတယ် "

" အီး ဟီး ဒီနေရာလည်း ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ရေနဲ့နီးတာ
ပါ။ အေးလည်းအေးချမ်းတယ် "

ဆယ်ရှစ်နှစ်သားခရီးသည်လေးက တညည်းတညူနှင့် ကျော
ပေါ်မှ အိတ်ကိုဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။ လမ်းပြကလည်း ထပ်မဆိုတော့
ဘဲ အထုပ်အပိုးများကိုချ၍ ရေစပ်သို့ ဆင်းသွား၏။

" ဪ... ဟံတားတောင်ထိုးပြီးမှကိုး အင်းလေ အရင်လို

ရေမှရှိတဲ့ချောင်းမှ မဟုတ်တော့ဘဲ "

ခရီးသည်လူကြီး ရေရွတ်လိုက်သည့်စကားကို ရေစပ်သို့လိုက်
ပါမသွားသည့် လမ်းပြတစ်ဦးက ကြားသွား၏။

" ဆရာလေး ဒီနေရာကို ရောက်ဖူးလို့လား "

လူကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြလေ၏။

" ကြာကြပြီလား ခင်ဗျ။ ဘယ်တုန်းက ရောက်ဖူးတာလဲ "

" ကြာပြီလို့ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ရတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲတော့
မကြာသေးသလိုပါ။ ဒီချောင်းထဲမှာ ရေတွေ့ရုတ်တရက်ကြီးပေါ်လာ
ပြီး စီးနေသလိုမျိုး။ ချောင်းရဲ့ဟိုတစ်ဘက်ကမ်းမှာလည်း မြရာပင်တွေ
မြေကြီးထဲ ရုတ်တရက် ထိုးထွက်လာသလိုမျိုးတောင် ထင်မိတယ် "

" ဆရာလည်း ကျွန်တော့်လိုပါပဲ "

ခြေပစ်လက်ပစ်နားနေသည့် ခရီးသည်လူငယ်က ဝင်ပြော
လိုက်၏။

" ကျွန်တော့်ကိုတော့ဖြင့် လေကြော့ရှည်လို့ အပြစ်တင်ခဲ့
ပြီးတော့ "

" ကဲ ရော့ဗျို့ အမောပြေ ချောင်းရေကလေး သောက်လိုက်
ကြည့်။ ဒီချောင်းက ရေကိုစိတ်ချလက်ချ သောက်လို့ရတယ်။ သန့်သန့်
ပီအိတ်ချ်ဆဲပင်ကတောင် အဘခေါ်ဦးမယ် "

၂၆၂

လူကြီးက ထိုစကားကြောင့် ပြုံးမိလေသည်။ ပြီး စိတ်ထဲမှ လည်း တွေးမိ၏။ အရာရာသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကနှင့် ကွာချင်တိုင်းကွာနေခဲ့ပြီ။

ဆရာနှင့်တပည့်အကြား ဆက်ဆံရေးသည်လည်း ဟိုစဉ်ကလို ကိန်းနှင့်ခန်းနှင့်မဟုတ်တော့။

မြို့ပြနှင့်အလွမ်းဝေး သည့်အရပ်မှ လူငယ်များသည်လည်း အရင်လိုအသိအမြင်နည်းပါးသူ များမဟုတ်တော့။

“ မောင်က ပီအိတ်ချ်ဆဲဗင်းတောင် သိလို့ပါလား ”

“ ဟား သိတာပေါ့ဗျ။ ရွာမှာသောင်းတင်လောက်သိတဲ့သူ မရှိဘူး ဟိုကောင်ဥသြတောင် ကျွန်တော့်လောက်မသိဘူး ”

“ အံ့မာ မင်းကများ ငါ့ကို ”

“ ဩော် သောင်းတင်နဲ့ ဥသြဆိုတာ မင်းတို့ကိုး ”

“ ဟား ဟား သောင်းတင် ဒီတစ်ခါတော့ မင်းခံပြီ၊ ဆရာ လေးက မင်းကိုသိနေတယ်၊ မင်းက ဆရာလေးကို မသိဘူး ”

“ ငါမသိဘူးလို့ မင်းကိုတယ်သူပြောလဲ၊ ဒီမယ် ဥသြ မင်းသာ ကိုယ့်ကိုလမ်းပြငှားတဲ့သူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိဘဲလိုက်လာတာ။ ငါက သိအောင်စုံစမ်းပြီးမှ လိုက်ခဲ့တာ ”

“ ဟေ ”

မျိုးစာပေ

သူ့ကိုသိနေသည်ဆို၍ လူကြီးက အံ့ဩဟန်လုပ်ပြသည်။

“ ဟောခါ ဦးစည်သူတဲ့ မှတ်ထား။ အဲ့ နောက်တစ်ခု ထပ်မှတ်လိုက်ဦး ဥသြ၊ ဦးစည်သူဆိုတာ သလွန်တောင်စေတီတော် ကို တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားဒကာပဲ ”

“ အာ အာ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ မင်းပြောတာ အကုန်မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါကဘုရားဒကာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ တကယ့်အလှူရှင်အစစ်က ”

စကားတန်းလန်းနှင့် သူ့တပည့်သူလှည့်ကြည့်တော့ အမျိုးကောင်းသားလေးက အိမ်မောပင်ကျလို့နေပြီဖြစ်သည်။

“ ဒါနဲ့များ ဆရာလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကြောင့် လမ်းပြငှားနေသေးလဲ ”

“ မငှားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဥသြရယ်၊ ငါ့ရောက်ဖူးတဲ့အရပ် ဆိုပေမယ့် အရင်ကနဲ့တခြားစီဖြစ်နေပြီဟို။ ဟောဒီကညင်တမိုချောင်း မှာ တံတားထိုးပြီးတာတောင် အခုမှ မင်းပြောလို့သိရတာ ”

“ ဒါဆို အခုဆက်သွားတော့မလား ဆရာလေး နားဦးမှာ လား၊ ဆရာလေးတပည့်ကတော့ တောထဲတောင်ထဲမို့ ကြောက်လန့်နေရှာတယ် ထင်ဖို့၊ ခိုးလိုက်ရတော့မလား ”

“ နေပါစေဦးကွာ အိမ်ပါစေ၊ လမ်းသာနေပြီပဲ၊ သလွန်တောင် ”

မျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ပေါ် နေမဝင်ခင် ရောက်ရင်တော်ပါပြီ "

" အဲ့လိုဆို ကျွန်တော်တို့က ပြန်ခိုနောက်ကျသွားမှာပေါ့ ဆရာလေးရဲ့ "

" ဟာ ဥဩမင်းကလည်း ဘာမှနားမလည်ဘဲနဲ့၊ ငါ့ဘွေးတို့ ဒီဆရာလေးကို လိုက်ခိုကြတုန်းကလည်း သလွန်တောင်မှာ ညအိပ်ပြီး ပြန်လာတာ၊ အဲ့ဒီတုန်းကဆို ဘွေးက ပြန်ရောက်လာပြီးကတည်းက နောက်နေ့အထိ ဘာမှမစားတော့ဘူး၊ သူ့မေးတော့ မဆာဘူးဆိုပဲ၊ သလွန်တော်က ဘာစားလာလို့လဲမေးတော့ ရေတစ်ခွက်ပဲ သောက်ခဲ့တာတဲ့ "

" ဟာ ဟုတ်လှချည်လား ဆရာလေး ကျွန်တော်ကိုလည်း အဲ့ဒီလိုရေဖျိုးတိုက်ပါ။ တစ်ခွက်မကဘူး။ သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးခွက် လောက်သောက်ပါ့မယ် "

" အဲ့ဒီတုန်းက ရေတိုက်တာ ငါမဟုတ်ပါဘူး။ သောင်းတင်ရယ်၊ ဆရာဦးစိုးသွင်ပါ။ အဲ မင်းဦးလေး ဘာမှမစားဘဲ နေနိုင်တာကလည်း အဲဒီရေတစ်ခွက်ကြောင့် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ "

" ကဲ မင်းလောဘကြီးတော့ တစ်ခွက်တောင် မသောက်ရတော့ဘူး။ မင်းကြောင့် ငါပါဝတ်ပြီ "

" ငါလည်း တစ်နှစ်စာပဲ တွက်ပြီးပြောတာပါကွာ၊ တကယ်

ငါသောက်ချင်တာ တစ်သက်လုံးစာအဝ သောက်ခဲ့ချင်တာ "

" ရေမတိုက်ဘူးလို့ မပြောမိပါလား။ ကဲ ကဲ တောင်ပေါ်ကျရင် ရေတင်မကဘူး။ ညနေစာရော မနက်စာပါ ကျွေးပါ့မယ်ကွာ 'ဟုတ်ပြီလား "

" ဆရာလေးဘာမှမကျွေးလည်း ကျွန်တော်တို့က ရွာပြန်ရောက်ရင် ဘာကျွေးကျွေးမစားတော့ဘူး မဆာဘူးလို့ငြင်းမှာပဲ "

" ဟေ "

" အေး ဟုတ်တယ် သောင်းတင် ငါတို့အဝတ်ခံပြီး ငြင်းရင် မင်းဘွေးလိုပဲလို့ ရွာကထင်ကြမှာ ဘယ်ရမလဲ၊ ဥဩနဲ့သောင်းတင်ပဲကွာ၊ အုတ်အော်သောင်းတင်ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ "

" ဟေ "

ဇိုး ဇိုး ဇိုး

သလွန်တောင်ကို အသွားအလာရှိလာကြတဲ့နောက် ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး တံတားဆောက်ပေးဖို့တော့ လိုလာပြီဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ရွာက တာဝန်ယူလိုက်တာပဲ "

နှစ်ယောက်သွားစာခန့်ကျယ်သော ငါးတံတားလေးဖြစ်သည်။ သောင်းတင်က တကယ့်ညလမ်းညွှန်နယ် ရှင်းပြနေ၏။

" ဒီတံတားလေးမှာ နာမည်ရောရှိသလား "

ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်တစားရိုက်ပေးခဲ့သည့် တပည့်ဖြစ်သူက ဝင်
မေးလာသဖြင့် သူပြုံးလိုက်မိသည်။

“ နာမည်... အဲဒါကိုတွေးတောင် မတွေးမိခဲ့ဘူး ”

ခပ်စိပ်စိပ် ဝါးကြမ်းခင်းကြားမှ မြင်နေရသည့်ချောင်းရေတွင်
တံတား၏ အရိပ်ကိုမြင်သည်။ စကားတပြောပြောနှင့်သွားနေသော
သူတို့သုံးယောက်ကို ကျော်၍ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

“ ဒါဆို ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ဒီလိုစဉ်းစားမိတာပေါ့။
ဒီတော့ နာမည်ပေးဖို့ပါ။ တစ်ခါတည်းစဉ်းစားပေးလိုက်မယ်။ ရွာပြန်
ရောက်ရင် အစ်ကိုတို့က အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်အောင်သာ မောင်း
ခတ်လိုက်ကြတော့ ”

အမျိုးကောင်းသားလေးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောဆိုနေ
သဖြင့် သူပြုံးမိရပြန်၏။ ထိုအပြောကြောင့်ပင် ခြေလှမ်းကိုတမင်ပြန်
နှေး၍ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ ခုမှ သောင်းတင်ထက်သာတဲ့ကောင် တွေ့တော့တယ်။
ပြောပါဦး ငါ့ညီက ဘယ်လိုနာမည်ပေးမလို့လဲ ”

“ ရွှေတံတား ”

“ ဟင် ”

သူ့ခြေလှမ်းတို့ နှေးရာမှ ရပ်သွားသည်။ အသက်မပါသည့်

လေသံနှင့် အေးစက်စက်ပြောချလိုက်သည့် သူ့တပည့်ကိုလည်း
လည်ပြန်ကြည့်မိရ၏။

တံတားလက်ရန်းဝါးတန်းကို ကိုင်၍တရွေရွေ လျှောက်လာပုံ
ကပင် အသက်မပါချင်။ တောင့်မတ်မတ်နှင့်အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို ဖြစ်နေ
သည်။

“ ဟား ဟုတ်... ငါ့ညီရား၊ ရွှေစေတီကို သွားတဲ့ ရွှေတံတား ”

“ သူများပြောတာကို မင်းစိတ်ပါလက်ပါ ထောက်ခံတာ ငါ
တော့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ် သောင်းတင်၊ ဒီညီလေးက မင်း
ထက်သာတယ်ဆိုတာ လက်ခံပြီလား ”

“ ရော်... မင်းက တစ်ဖောင့် ”

“ ဟဲ ဟဲ မင်းကိုမင်း သိလှပြီ တော်လှပြီလို့ထင်နေတာကိုး
ကွ။ ဒီလိုလူတွေခွဲတွေ့မှ အေးမှား ညီလေး မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ ”

သူမဝင်၍ မဖြစ်တော့ဟု နားလည်လိုက်သည်။ အရှုပ်တရှုပ်
လိုတောင့်မတ်နေသည့်မျက်နှာသေကြိုးနှင့် သူ့တပည့်နှုတ်မှ အေးစက်
စက် ဖြေသံထွက်မလာမီ သူကဦးအောင် ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

“ စိုးသူ မင်းကိုဆရာဘာပြောထားသလဲ၊ အခုသွားမှာ

ရွှေစေတီမဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။
တို့လျှောက်ရမယ့်လမ်းဟာလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းပဲ၊ အေး ဒီအား

ကိုနာမည်နာမနဲ့ခေါ်ချင်ရင်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးတံတားလို့ပဲ ခေါ်ရမယ်”

“ ဗျာ ”

သူ့တပည့်များမှာတွင် ပျော့ပျောင်းသက်ဝင်လာဟန်ကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်။ စိုးရှိုက်မိသော သက်ပြင်းတစ်စကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်မသိလိုက်။

“ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဟို ကျွန်တော်က ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အပျော်အပျက် ပြောနေတာပါ။ အဲ ငြိမ်းချမ်းရေးတံတားအင်း အဲ့ဒီနာမည်ပဲ ကောင်းပါတယ် ”

လမ်းပြနှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ကို အကြောင်းသားကြည့်နေပည်ထင်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းမလာမီ သူဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ မင်းတို့လည်း အဲ့ဒီလိုပဲ မှတ်ထားပေါ့ဟုတ်လား။ သူ့နာမည်က စိုးသူ ”

ပြောပြီးသည်နှင့် တံတားအဆုံးရှိမြေသားပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ခပ်ပွပ္ပ မြေသားထဲ သူ့ခြေဒီးက ကျွဲဝင်သွားသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ ဟင်း ”

သည်မှာဘက်ကမ်း၌ သဲမြေအချို့ ကျန်နေသေးသည်ပဲ။

နောက်မှ တပ်ပါလာသည့် သုံးယောက်လည်း တံတားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ ငါ့ညီ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

သူ့ခြေကျွဲခဲသည် သဲမြေစပ်စပ်၌ စိုးသူတစ်ယောက် တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ရပ်ကျန်နေခဲ့သဖြင့် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားရသည်။ ပျော့ပျောင်းအသက်ဝင်စ မျက်နှာသည် တည်တည်ကြီးသေလျက် စေတေနေသော မျက်လုံးများကို သူ့တွေ့လိုက်ရ၏။

“ သား... စိုးသူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကျွန်တော့်နာမည် စိုးသူမဟုတ်ပါဘူး ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးနေသည်လို။ သို့မဟုတ် သူ့ကိုသူပြန်မေးနေသည်လို။ ဖြည်းလေးစွာဖြင့် တစ်လုံးချင်းရေရွတ်နေ၏။

“ စိုးသူ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့်နာမည်က ”

“ သား မင်း... မင်း ”

“ ငှက်... ငှက်ခါး မဟုတ်လား ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ သား... ဆရာကိုကြည့်စမ်း ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

၂၇၀ ◊

နိုင်ငံဟန်

“...”

“ ကျွန်တော့်နာမည် ငှက်ခါးပါ ”

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အစဉ်သဖြင့်
နိုင်ငံဟန်

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထု

စင်တင်သည်

နေရာ

မနောယယိဒ္ဓိမျက်လုံး

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၂၀၂၁၂၀၈

ဗျူးစာပေမှ သေသေသပ်သပ် ခန့်ခွင့်ညှားညှား ထွက်ရှိပါတော့မည်။

၀၁၂၃
နာဇာန်
ပစ္ဆိမ္မာရဏသင်္ချိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

